

CHURCH
LIBRARY-ARCHIVES

THE CHURCH OF JESUS CHRIST
OF LATTER-DAY SAINTS

Res
M285.2

~~H99DA~~

1910

H99?DAN
1910

RN-80920

HISTORIAN'S OFFICE
*Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints*

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
Corporation of the Presiding Bishop, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

ZIONS SANGE

En Samling af Udvalgte Sange

FOR

DE SIDSTE-DAGES HELLIGES MØDER, SØN-
DAGSSKOLER, MISSIONÆRFOR-
ENINGER OG HJEMMET.

Udgivet og Forlagt af

JESU KRISTI KIRKE AF DE SISTE-DAGES HELLIGE
SALT LAKE CITY, UTAH,

1910

FORLAGSRET, 1910, VED JOSEPH F. SMITH

SAMLERENS FØRORD.

Udarbejdelsen af "Zions Sange" blev ansporet af Præsident Anthon H. Lund, og godkendtes efter endt Samling af Kirkens Første Præsidentskab, som tillige har bestridt Omkostningerne ved Værkets udgivelse. De Hellige ville ogsaa finde, at disse Sange og Melodier ville udfylde et længe følt Savn.

Udvalget er rigt paa gamle velkendte saavel som nye Melodier, hvoraf det største Antal er taget fra de Sidste-Dages Helliges Salmebog og nogle fra vore Fædrelandssange, passende i alle Tilfælde, for almene Møder, Søndagsskolen og Hjemmet Forsøggjordes paa at faa Tilladelse til at benytte adskillige ønskværdige og kendte Amerikanske Melodier, som udgaves med Forlagsret. Disse Forsøg mislykkedes paa Grund af Komponisternes høje Pris, og i nogle Tilfælde kunde Tilladelsen ikke erholdes for nogensomhelst Betaling.

Det har for mig været et Kærlighedsarbejde at udsøge og samle disse "Zions Sange" — en baade vigtig og ansvarsfuld Gerning, som blev betydeligt understøttet af begavede Søgende, hvis Navne forekomme i Værket.

Jeg beder at "Zions Sange" maa blive et Middel til yderligere at sprede Kundskaben om Frelsens Evangelium, og at den maa blive en velkommen Hjælp til de Helige i at synge til Herrens Lov og Pris.

Eders Broder i Evangeliet,

HUGO D. E. PETERSON.

Salt Lake City, Utah, den 14 August, 1910.

ZIONS SANGE.

Nr. 1. Morgenrødens Straaler bryde.

PARLEY P. PRATT.

(Salmebogen Nr. 1.)

GEO. CARELESS.

mf

1. Mor - gen - rø - dens 'Straa - ler bry - de Gen - nem Mør - kets
2. Her - rens Hær den sjun - ger, pri - ser Sin For - lø - ser
3. Jor - dens Ska - rer, hø - rer, lyt - ter Til Je - ho - vas
4. Ned fra Him - len, ud af Jor - den Sand - heds Ord til -

dunk - le Sky; Zi - ons Ban - ner man - ge fry - de;
Je - sum Krist; Snar - lig Is - rael's Frel - ser vi - ser,
e - gen Røst! E - ders Mod - stand in - tet nyt - ter;
sam - men kom; Zi - ons Lys fra Vest til Nor - den

ff
Alt op - ret - tes nu paa - ny, Alt op - ret - tes nu paa - ny.
At hans Ord op - fyl - des vist, At hans Ord op - fyl - des vist.
Gud sit Folk vil ha - ve løst, Gud sit Folk vil ha - ve løst.
Spre - der ud dets Hel - lig - dom, Spre - der ud dets Hel - lig - dom.

Nr. 2. Kom, alle Zions Sønner.

W. W. PHELPS.

(S. B. 5.)

1. Kom, al - le Zi - ons Søn - ner, Lov - pri - ser Her - ren
2. Kom, Ju - das spred - te Stam - mer, Fald in med os i
3. Vær glad, o' Is - rael's Ska - re, Du fri - e Him - mel -

stor! For - e - ner e - ders Bøn - ner Med Guds Pro - fe - ters
Sang! Snart endt er e - ders Jam - mer; Syng, al - le, paa en
brud! Du Ly - set skal er - fa - re Og Sand - hed fra din

Ord! Kom, lad os al - ie sjun - ge! Vi gaa den tran - ge
Gang! At det maa ret be - ha - ge Vor Kon - ge og vor
Gud; Vi van - dre ud af Ba - bel At tje - ne ham i

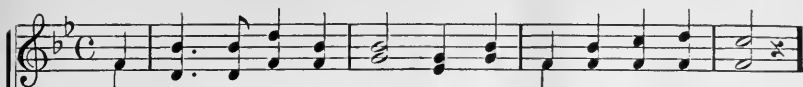
Sti; Dog jub - ler hver en Tun - ge, Thi Her - ren staar os bi!
Gud, Som nu i sid - ste Da - ge Før' os af Mør - ket ud.
Fred, Mens Ver - den raa - ber: „Fa - bel” Om Zi - ons Her - lig - hed.

4. Gak op til Nadverbordet
Af alle Lande ud!
Saaledes lyder Ordet,
Og dette er hans Bud.
Dog alle Mørkets Aander
Med Harmе derpaa se,
Men han, som bor i Himlen,
Har sagt, at det skal ske.

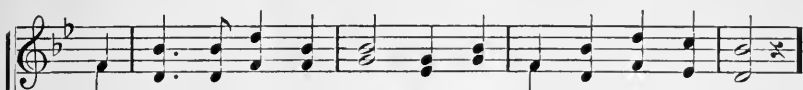
5. I Zion vil vi vente —
Alt som den ægte Brud
Med Lamperne antændte —
Vor Konge og vor Gud;
Han til os der vil smile
Og give Zion Fred —
Først tusindaarig Hvile,
Saa evig Herlighed.

Nr. 3. Vaagn op, hør Røsten lyder.

(S. B. 9.)

1. Vaagn op, hør Røsten ly - der Fra Zi-ons Bjærg, o Ven!
2. Vaagn op, før Dom-men fal - der! Nu er be - lej - lig Tid;
3. Vor Kon - ge er Mes - si - as, Vor Gud Im - ma - nu - el;
4. Bliv op - lyst, Jor-dens Slæg - ter! Lær det - te at for - staa:

Se Naa-dens Gud os by - der En Bed-rings-dag i - gen;
Den go - de Hyr - de kal - der: Kom ud fra Ba - bels Strid!
Til Frel - se han E - li - as Har sendt for Is - ra - el.
Det Ri - ge, Gud grund - fæ - ster, Skal al - drig mer for - gaa!

Men snart Ba - su - nen gjal - der; Nu Tid ej gi - ves mer!
Se, aab - net Dø - ren le - der Til Lam - mets Bryl - lups - sal,
De gam - le La - by - rin - ter Ej læn - ger byg - ges paa,
Bryd Van - tros Baand i Styk - ker Og strid mod Mør - kets Hær,

Og Li - vets Fyr - ste kal - der Til Bryl - lups - fest en - hver.
En Brud han sig be - re - der Af frel - ste Slæg - ters Tal.
Som Men - ne - sket op - fin - der Og al - drig vil be - staa.
Som Aan - den un - der - tryk - ker, Og Syn - dens Træl ej vær!

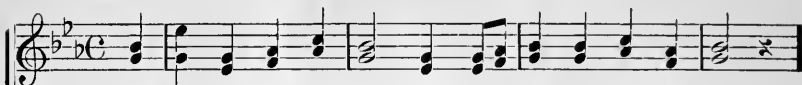

Nr. 4. Nu Efraims Vægter synger.

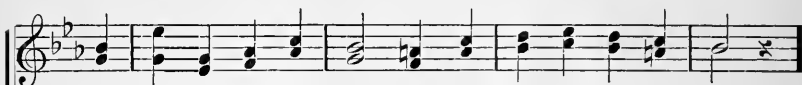
(S. B. 10.)

J. J. M. BOHN.

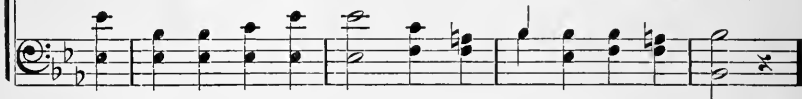
JOHN TULLIDGE.

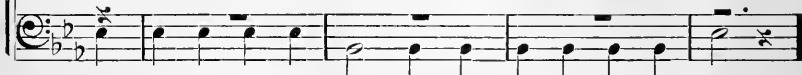
1. Nu Efraims Væg-ter syn - ger Som med Ba - su - nens Røst.
2. Se Is - rael's Jom - fru syn - ger Og gaar med Fryd i Dans;
3. Se, Flok - ke nu bort - dra - ge - Fra Nord, Syd, Øst og Vest -

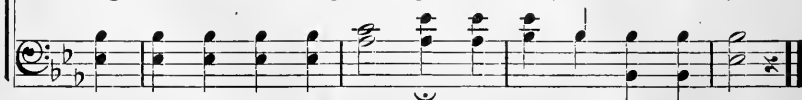
Vaagn du, hvem Lænken tyn - ger, Og blev af Fængslet løst!
Om hen - de Haa - bet slyn - ger En e - vig Se - jers - krans;
Af Jo - sefs Søn - ner gla - de Til Tu - sind - aa - rets Fest;

Nu Is - rael's Hyr - de Ste - ne Til Jo - sefs Hus har lagt;
Og paa den gam - le Kvin - de Og søl - ver - lok - ket Mand
Og staa vil Fe - stens Kon - ge Blandt Bru - de - ska - ren da,

Nu blom - stre Zi - ons Gre - ne Ud - i den ny - e Pagt.
Nu Glæ - des - taa - rer rin - de For Zi - ons Fri - heds Stand.
Og Glæ - dens Lov - sang run - ge; A - men, Hal - le - lu - ja!

Nr. 5. Lad Zion i sin Pragt opgaa.

(S. B. 72.)

1. Lad Zi - on i sin Pragt op-gaa Og Ly - set sen - de ud,
2. I, Guds Her - ol - der, blæs saa til, O, blæs Ba - su - nen saa,
3. Den skøn-ne Tid be - gyn - der da, De gam - le for - ud - saa,

Thi hen-des Kon - ge snart vil staa At væl - ge sig en Brud.
At hø - res af hvert Folk den vil, Dens Lyd hvert Ø - re naa!
Gud her - sker, og, Hal - le - lu - ja! Guds Lam skal Æ - ren faa.

Af Jor-dens Fed - me Rig - dom nok Vi med ham ar - ve skal,
Thi, Je - sus snart sig la - der se Med Eng - les sto - re Hær,
Et Tu - sind Aar, o skøn-ne Stund! O Her - re, mig be - red

Og mo - de ham og E - noks Flok I Luf - tens hø - je Hal.
Og da hans Hel - li - ge skal le Og ju - ble skal en - hver.
At bo hos dig paa Zi - ons Grund I e - vig - va - rig Fred!

Nr. 6.

Guds Aandsom en Ild.

(S. B. 7.)

W. W. PHELPS.

1. Guds Aand som en Ild nu be-gyn-der at lu-e, Vi
 2. Vor Gud nu har ud-rakt sin Haand o-ver Jor-den, At
 3. Nu Søn-ner og Døt-re i Pag-ten sig fry-de; De
 4. Med Van-det vi tvæt-tes, og Aan-den Gud gi-ver De

Sid-ste-Dags Vær-ke't paa Jor-den nu se: Ja Fæ-dre-nes
 sam-le hver Hel-lig trods Mørk-he-dens Magt, Og der-til gjen-
 raa-be, at Ver-den af Synd skal op-staa Og mod-ta-ge
 Sjæ-le, som yd-mygt i Pag-ten ind-gaa; De li-den-de

Haab vi be-gyn-de at sku-e, Og det, som blev
 gi-vet sit Præ-ste-doms Or-den, Og la-det for-
 Frel-se og Bud-ska-bet ly-de, At go-re sig
 sal-ves med Ol-ie og bli-ver Vel-sig-net af

Kor.

ta-let, paa Jor-den skal ske.
 kyn-de sin e-vi-ge Pagt. Vi syn-ge og raa-be med
 re-de til Zi-on at gaa.
 Her-ren og kar-ske op-staa.

Guds Aand som en Ild.

Him - me - lens Hæ - re: Ho - si - an - na, Ho - si - an - na, for

Gud og hans Søn! Thi dem i det Hø - je til - kom - mer al

Æ - re Fra nu og for e - vig! A - men, ja A - men!

5. Se Israels Stammer fra Norden skal vandre
Anført af en Moses med Ild og med Sky,
Paa Havens Bund skal de gaa med hverandre,
Og Manna fra Himlen skal falde paany.
6. Og Bjærgenes Grændser for Israel bevæges,
Thi Guddomens Rædsel skal omhegne dem;
Af levende Vande i Orknen de kvæges,
Og selv skal de komme til Efraims Hjem.
7. Der skal de sig bøje og blive velsignet,
Og drage med Vælde til Efraims Land,
Og Fædrenes Arv skal paany blive lignet,
Og de til Messias skal døbes i Vand.
8. Velsignet den Dag! Da vil Løven og Lammet
Paa Jordan, den gjenfødte, lege i Fryd,
Og Jøde og Hedning af Gud er annammet;
Den Dag os snart melder Basunernes Lyd.

Nr. 7.

Højt Zions Banner vajer.

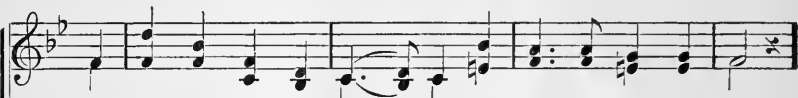
(S. B. 82.)

C. C. A. CHRISTENSEN.

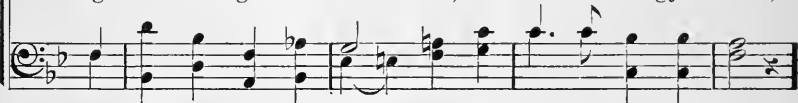
R. BAY.

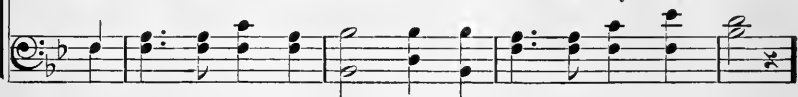
1. Højt Zi - ons Ban - ner va - jer, Og hvo kan det ej se?
2. Det gam - le A - dam kend - te Samt E - noks Hel - gen - tal;
3. I Kamp mod Mør - kets Mag - ter Dets Ska - rer end - nu gaa;
4. Da Sorg og Nød har En - de, Hver tro - fast Løn - nen faar,

Dets Børn gaa frem med Se - jer, Til Ver - dens Gru og Ve;
 Pro - fe - ter, som Gud send - te, For det led Spot og Kval;
 Dog Zi - ons Kon - ge ag - ter Dets Fjen - der at ned - slaa;
 Og Hed - nin - ger skal ken - de, At Zi - on fri - gjort staar;

De sva - ge gaa som Hel - te, Hvem in - gen kan mod - staa;
 Den Tid var dem be - teg - net, Om den de vid - ne - de;
 Og Zi - on da skal stan - de I Her - lig - hed og Magt,
 Thi Je - sus der vil tro - ne I - blandt Mar - ty - rers Hær

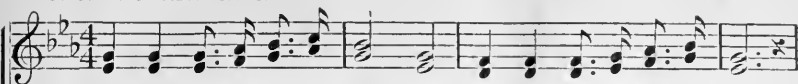
Thi Ste - nen frem de væl - te, Som alt vil søn - der - slaa.
 De glad i Dø - den seg - ned For Zi - ons Dag at se.
 Mens Folk fra fjær - ne Lan - de Til - fø - rer det sin Pragt.
 Og skæn - ke hver en Kro - ne Med Del i Glæ - den der.

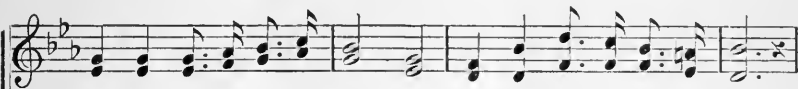
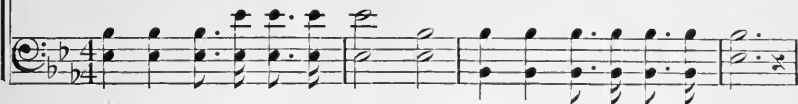
Nr. 8. Fryder eder, Zions Sønner.

(S. B. 12.)

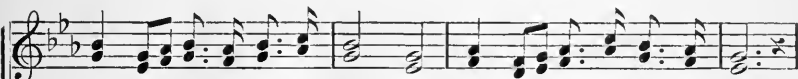
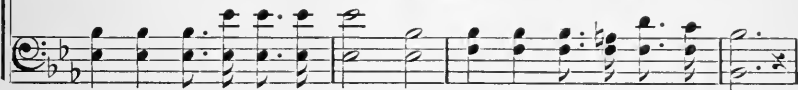
C. C. A. CHRISTENSEN

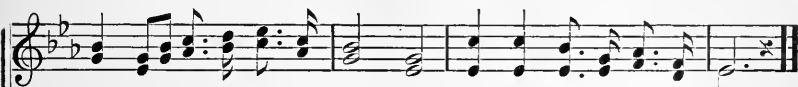
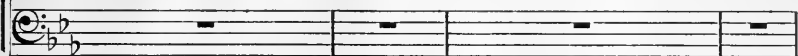
1. Fry - der e - der, Zi - ons Søn - ner, Pri - ser Gud med Ju - bel stor,
2. Brø - dre, Søstre, glemmer ik - ke Hvad os ve - der - fa - ret er!
- 3 O hvor maa vi dog os fry - de, At i Pag - ten vi ind - kom!

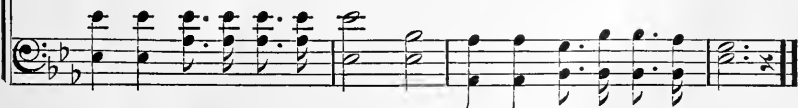
Da vi se, at han be - løn - ner Fre - dens Børn med Li - vets Ord,
Ven - der al - drig e - ders Blik - ke Fra det Lys, vi sku - e her!
Zi - on nu os Ly vil y - de, Me - dens Ver - den faar sin Dom.

Ef - ter hvad som blev for - jæt - tet Til Guds Folk i for - dums Tid,
Ly - set, som fra Him - lens Sa - le Send - tes her til Stø - vet ned,
Tu - sind - aa - ret snart op - rin - der For Guds Folk til Fred og Ro;

Han sit Ri - ge har op - ret - tet, Hvor - til vi kan fæ - ste Lid.
Trænger gennem Mørkets Da - le, Brin - ger e - vigt Liv og Fred.
Sa - lig Fryd man hos dem fin - der, Her - ren selv vil hos dem bo.

Nr. 9.

Herligt det er.

P. O. THOMASSEN.

(S. B. 17.)

1. Her - ligt det er jo at sam - les til - sam - men Her for at
 2. Her - re, vi lo - ver nu her for dit Ø - je, Vi vil - le
 3. Kær - lig - hed, Haa - bet og Tro os op - li - ver At staa for-

dyr - ke den le - ven - de Gud: Thi vi er ble - ven del - ag - tig i
 tje - ne dig e - vi - gen tro; Hjel - p os til Se - jer, hvad end vi maa
 e - net i Sød - sken - de - baand; Man - ge sig skyn - de til Zi - on med

Stam - men, Hvor de vil tri - ves, som ly - de hans Bud. Her vi kan
 dø - je, Frem - me dit Ri - ge, hvor Hel - li - ge bo. He - le vor
 I - ver, Hvor de vil ny - de Beseglingens Aand. Rundt om - kring

ju - ble og syn - ge med Fryd — Her - re, til - del os din
 Læng - sel og At - traa det er, Vær - ket frem - skyn - de og
 Ban - ne - ret tro - fa - ste staa, Og fo - ran al - le de

Aand og ud - gyd Di - ne Vel - sig - nel - ser o - ver os her!
 alt, du be - gær, Saa vi en Gang i den e - vi - ge Fred
 Tolv vil frem - gaa; Følg dem, de le - de til Maa - let os frem,

Herligt det er.

Da vist af Hjer-tet ud-bry-der en-hver: Pri-ser vor Gud!
 Ar-ve kan Kro-nen, for hvil-ken vi stred—Maa det saa ske!
 Ind i vor him-mel-ske Gen-lø-sers Hjem. Hal-le-lu-ja!

Nr. 10. O Brødre, højt velsignet vær.

W. W. PHELPS.

(S. B. 80.)

1. O Brø-dre, højt vel-sig-net vær Som for-dum nu paa Jor-den,
 2. E-nok med Gud da van-dre-de Op-hø-jet o-ver Ver-den,
 3. I Hel-lig-hed med Fryd og Lyst, Ja, mer end Is-raels Ka-naan,
 4. Ho-si-an-na! Glæ-den bli-ver ved, Naar Frel-se-ren han kom-mer;

Da An-sigt man til An-sigt her Til-bad vor Je-sus en og hver
 Der Zi-on her-lig var at se, Og Eng-le sang med Hel-li-ge
 Var Zi-on kendt fra Vest til Øst, Og Fryd op-fyld-te hvert et Bryst,
 Da Jor-den har sin Her-lig-hed, Hver Hel-lig bør i Glans og Fred

I A-dam-on-di-Ah-man, I A-dam-on-di-Ah-man.
 I A-dam-on-di-Ah-man, I A-dam-on-di-Ah-man.
 I A-dam-on-di-Ah-man, I A-dam-on-di-Ah-man.
 I A-dam-on-di-Ah-man, I A-dam-on-di-Ah-man.

1. For - aa - ret at - ter Med duf - ten - de Vin - de
 2. Vin - te - rens hvi - de Og is - kol - de Dæk - ke
 3. Hist paa de kjæ - re, De yn - di - ge Ste - der
 4. Ja ved Guds God - hed Jeg of - te mig fry - der,

Ven - lig om - vif - ter Hvert Land og hver By,
 Vaar - so - lens Straa - ler Nu smel - tet har hen,
 Of - te jeg dvæ - ler Ved Stjær - ner - nes Skjær;
 Al - ting for - kyn - der, Hvor viis Her - ren er;

Træk - fug - len løf - ter Sin flag - ren - de Vin - ge,
 For - aa - ret vir - ker Sit blom - stren - de Tæp - pe,
 Of - te i barn - lig U - skyl - di - ge Glæ - der
 Men i mit In - dre En Stem - me tidt ly - der:

Lær - ken nu sen - der Sin Lov - sang mod Sky.
 Fol - der det ud O - ver Mark, o - ver Eng.
 Der Tan - ken sø - ger Sin en - som - me Færd.
 „Jeg er kun frem - med — En Pi - le - grim her.”

Nr. 12. Atter kraftigt saltes Jorden.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 40.)

1. At - ter kraf - tigt sal - tes Jor - den Med det re - ne
2. Her - rens En - gel nu er kom - men, Som Jo - han - nes
3. De - res Lam - per nu be - re - des Mor - gen, Af - ten,

Sand - heds - ord; Og med Præ - ste - dom - mets Or - den
for - dum saa; Rø - sten ly - der højt for Dom - men
Nat og Dag, Bru - de - drag - ten de i - klæ - des

Byg - ges Kir - ken nu i Nord Paa Guds fa - ste
Og vil o - ver Jor - den gaa; Pag - tens Born for -
Zi - ons Brud - gom till Be - hag, Saa de hø - re

Klip - pe - grund — Or - det ved Pro - fe - ters Mund.
staa den Røst, Og de fø - le Zi - ons Trøst.
kan med Fryd Rø - sten ved Ba - su - nens Lyd.

4. Ved hans Komme Jorden ryster,
Bjerge smelte for hans Blik,
Suk og Smerte Folket kryster,
Som ej ind i Pagten gik;
Da skal Uretfærdighed
Ej paa Jorden finde Sted.

5. Derfor maa man sig omvende,
Lyde Zions Himmelbud
Og i Gerning tro bekende,
At vi gik fra Mørket ud.
Kom saa hver, som har Begær
At faa Frelse med Guds Hær!

1. Led os frem, o Gud, vor Fa - der, Før os da til
 2. Je - sus, op - lad Zi - ons Dø - re Og i Frel - sens
 3. Naar da Ver - dens Ri - ger fal - de, Giv os Trøst og

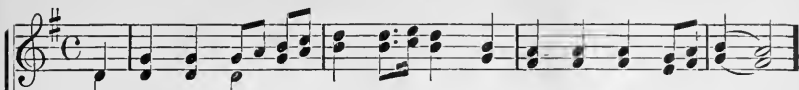
Zi - ons Land. Sva - ge vi os trygt for - la - der
 Sti os hegn; Lad din Sky og Ild os fø - re
 giv os Ro, Og naar Dom - mens Horn maa gjal - de,

Paa dig, Gud, vor Frel - ser - mand. Hel - lig - aand! O,
 Som et sik - kert Ken - de - tegn. Sto - re Frel - ser,
 Lad os trygt i Zi - on bo, Syn - ge Lov - sang,

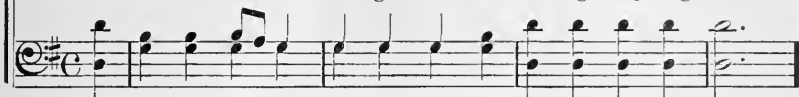
Hel - lig - aand! O Før os til vor Frel - sers Dag!
 Sto - re Frel - ser, Lad os se den gla - de Dag!
 Syn - ge Lov - sang, Sam - les i din Her - lig - hed.

Nr. 14. Nu Zions Sol paany opgaar.

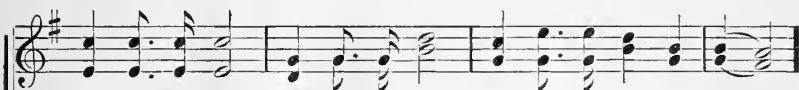
(S. B. 14.)

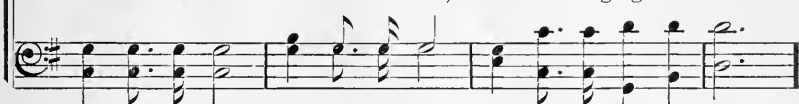
1. Nu Zi-ons Sol paa-ny op-gaar Hojt o-ver E-frains Land,
2. Alt man-ge Tu-sind sam-led'er' I Jo-sefs Ar-ve-land,
3. O lad os der-for rask gaa frem Med frit og frej-digt Mod—

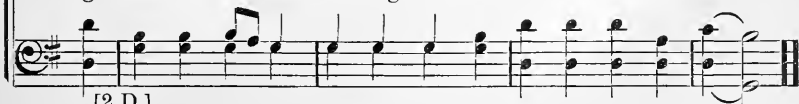
Og her-ligt, som i yn-digst Vaar, Den skin-ner for hver Mand.
Og Zi-ons Sta-ve byg-ges der; De naa fra Strand til Strand;
Gud fø-rer os jo naa-dig hjem, Og er mod os saa god—

Kom, Brødre, kom! O Sø-stre, kom! Lad os ej so-ve mer;
Thi saa op-fyl-der man de Ord, Som Guds Pro-fet har sagt:
At han maa se vor Nid-kær-hed, Vor Ger-ning og vor Tro

Snart nær-mer sig jo Ver-dens Dom, Da Frel-se-ren man ser.
„Be-fæst din Stav, ud-stræk din Snor, Og gør en e-vig Pagt!”
Og skæn-ke os en e-vig Fred I Tu-sind-aa-rets Bo.

Nr. 15. Lover Gud med Jubelsang.

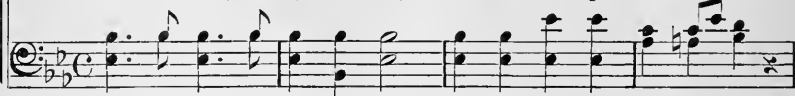
C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 57.)

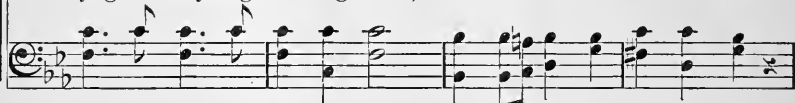
JOS. J. DAYNES (arr.).

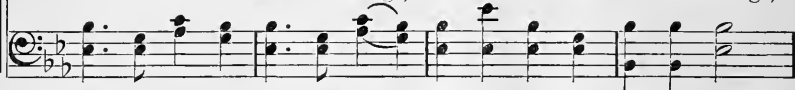
1. Lo - ver Gud med Ju - bel - sang, Og lad Har - pen gi - ve Klang
2. Ud - ba - sun, I Tje - ne - re, Hvad som skal paa Jor - den ske!

For Im - ma - nu - el vor Drot, Som os skæn - ker e - vigt godt!
Syng med Fryd og Lovsangs Røst, Her - ren har sit Folk for - løst!

Nu i den - ne sid - ste Tid Alt var Mør - ke, Had og Splid,
Snart for - svin - der Mør - kets Magt, Ild for - tæ - rer Ver - dens Pragt,

Da lod han et Lys op - rin - de For sit Folk i - gen at vin - de,
Me - dens Zi - on her - ligt tri - ves, Og af Aan - den det op - li - ves,

Og som Til - flugt gav han dem Zi - on og Je - ru - sa - lem.
Saa Guds Børn i Eng - le - kor Raa - be kan: Vor Gud er stor!

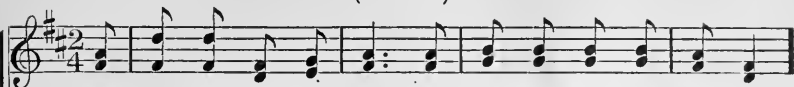

Nr. 16.

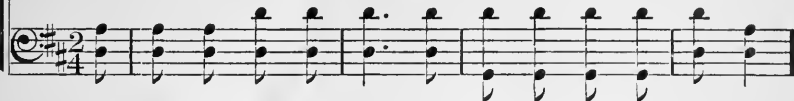
Kom! alle I Guds Mænd.

T. DAVENPORT.

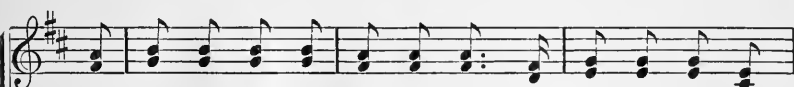
(S. B. 63.)

1. Kom! al - le I Guds Mænd, Som har an - nam - met Mag - ten,
 2. Kom, I ad - spred - te Faar, Og lyt - ter til vor Hyr - de!
 3. Vend om og bli - ver døbt Og faa al Synd af - tvæt - tet!
 4. Naar Prø - ven er for - bi, Og Træng - sler - ne er end - te,

Gaa I blandt Fol - ket hen Og før dem ind i Pag - ten!
 Med Vun - der - ne han staar, Han bar den he - le Byr - de;
 Guds Søn har e - der købt, Faar e - ders Skyld ud - slet - tet
 Vi fra al Træl - dom fri Op - stan - del - sen kan ven - te;

Det sid - ste Dag - værk er be - gyndt, Os E - van - ge - li -
 Thi hvad Pro - fe - ter før har sagt, I snar - lig nu vil
 Og ka - ster e - ders Sorg paa ham! Gud el - sker Zi - on
 Da Je - su An - sigt vi skal se Og al - tid væ - re

et forkyndt, Som fø - rer hjem til Zi - on i Fryd og Fred.
 se fuldbragt, Og kom - me hjem til Zi - on i Fryd og Fred.
 som sit Lam Og fø - rer os til Zi - on i Fryd og Fred!
 sam - le - de Et Tu - sind Aar i Zi - on i Fryd og Fred.

Nr. 17.

Vi glædes og frydes.

W. W. PHELPS.

(S. B. 60.)

1. Vi glæ-des og fry-des i Sang med hver-an-dre, Ej mer vi paa
 2. Vi el-ske hver-an-dre, og Pag-ten vi æ-re, Af-staa fra alt
 3. Ja trygt vi til Lammet, Guds Søn, os hen-gi-ve, Han fø-rer os

Jor-den som frem-me-de bo; Guds Tjen're med Bud-skab i
 ondt og i E-nig-hed bo; Og naar vo-re Fjen-der i
 gen-nem al Træng-sel og Ve, Vort Navn han i Li-vets Aar-

Verden om-van-dre, For-kyn-de os tu-sind Aars Hvi-le og Ro.
 Ræd-sel maa væ-re, Vi jub-len-de sku-e et tu-sind Aars Ro.
 bø-ger vil skri-ve Og raa-be det ud, naar vi en Gang ham se.

KOR.

Naar alt, som var lo-vet Guds Born, skal dem gives, Og Ondskab og

U-fred ej nær-me sig dem, Da Jor-den—som for-dum Guds

Vi glædes og frydes.

E-den—skal trives, Og Je - sus vil si - ge til Is-rael: Kom hjem!

Nr. 18. Salems Konges Præstedømme.

(S. B. 39.)

J. J. M. BOHN.

Arr. af HUGO D. E. PETERSON.

1. Sa - lems Kon - ges Præ - ste - dom - me Gav til
2. Aa - rons Præ - ster skal frem - bæ - re Of - fer
3. Gud - doms - kraf - ten aa - ben - ba - rer Sig for

Jor - den at - ter ned Li - vets, Fre - dens
i Ret - fær - dig - hed; Mo - se Søn - ner
Men - ne - sker i Kød, Der ej no - get

re - ne Strom-me; Pag - tens En - gel kom med Fred.
til Guds Æ - re Fyl - des skal med Her - lig - hed.
Of - fer spa - rer, Tje - ner Gud i Liv og Død.

4. Herrens Rost nu kærlig byder:
Samler Israels Skarer ind!
Hylden kalder, Hjorden lyder,
Mer ej blegner Jakobs Kind.

5. Himle skulle da kundgøre,
Fader, din Retfærdighed,
Og enhver skal se og høre,
At du tilbød Verden Fred.

6. Men dit Zion dig vil prise
Udi Tid og Evighed,
Og i Tro og Gerning vise
Offer i Retfærdighed.

7. Fader, du vil nok antage
Borneflokken i dit Hjem,
Og i Naade os ledsage,
Saa vi naa til Maalet frem.

Nr. 19. Fra Grønlands hvide Fjælde.

(S. B. 67.)

HEBER.

MENDELSSOHN.

1. Fra Grøn-lands hvi-de Fjæl - de Til In - diens Ko - ral Strand,
 2. Til dem, som dyr - ke Il - den Og Him - lens Stjer - ne - hær,
 3. Thi Ti - den snart er om - me, Da Gud vor Ska - ber staa
 4. Og Lan - det dem skal gi - ves, Det maa - les til dem ud,

Og hvor A - vi - ser mel - de, Der rin - der gyl - dent Sand,
 I Mør - kets Taa - ge hil - den En Gud af Sten og Ler,
 Paa Jor - den blandt de from - me, Ja midt blandt si - ne Faar;
 Og de - res Sød skal tri - ves Og van - dre glad med Gud;

Til un - ge, Fæ - dre, Mø - dre, I Ørk og Pal - me - land
 Til dem sig krist - ne kal - de, Men selv ej ken - de Gud—
 De ænd - sed in - gen Træng - sel, Ej Løgn og Præ - ste - list,
 Thi alt, hvad Ver - den po - der, Med Rod op - ryk - kes helt,

Frem - bæ - re Zi - ons Brø - dre Det Bud, som frel - se kan.
 En Røst ud - gaar til al - le: An - nam - mer Him - lens Bud!
 Ej Slag, ej Død, ej Fæng - sel, Men stod paa Klip - pen fast.
 Saa al - le Li - vets Go - der Bli'er Tro - ens Børn til - delt.

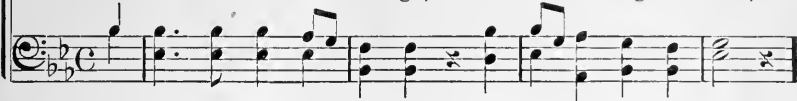
W. W. PHELPS.

(S. B. 3.)

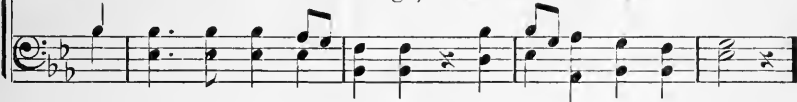
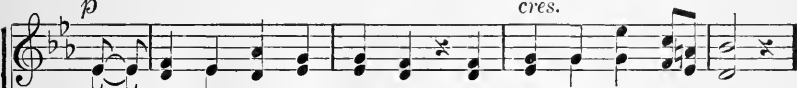
C. BECKER.

mf

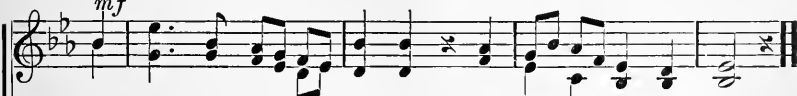
1. Nu Zi - ons Ban-ner va - jer Paa Bjærgets Top mod Sky!
 2. Vort Hjør-te vil han fry - de Med Or - det af sin Mund,
 3. Im - ma - nu - el, vort Ho - ved, Vil da fuld-byr - de der,
 4. O Glæ - de u - den Li - ge, At vi i Pag - ten kom,

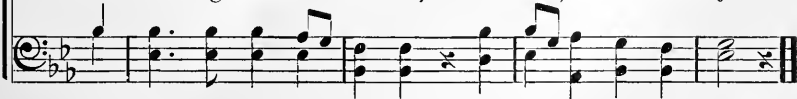
Det to - ner højt om Se - jer Med Bud fra By til By.
 Og Zi - on vil ud - bry - de I Løv - sang sam - me Stund;
 Hvad han til dem har lo - vet, Som tro - fast van - dre her;
 At staa i Je - su Ri - ge, Mens Ver - den faar sin Dom!

*p**cres.*

Nu ven - tes Fry - de - stun - den, Da Je - sus kom - mer frem;
 Og Hjør - ter - ne skal lu - e I Kær - lig - he - dens Brand,
 Da faa vi Li - vets Kro - ne, Den ly - se Bru - de - krans,
 Ho - si - an - na, pri - set væ - re! Blandt Æng - le sjun - ges da

mf

Nu er den snart op - run - den, Og Bru - den hen - tes hjem.
 Naar vi ham faa at sku - e I Jo - sefs Ar - ve - land.
 Og vil med Lam - met tro - ne I e - vig Him - mel - glans.
 Til Guds og Lam - mets Æ - re; A - men, Hal - le - lu - ja!

Nr. 21. Som Staden der paa Bjærget staar.

(S. B. 107.)

J. J. M. BOHN.

GEORGE CARELESS (arr.).

f Moderato.

1. Som Sta - den der paa Bjær - get staar Og kan sig ik - ke
 2. Ej Ver - dens Ros dem fri - ster let, Ej Vel - lyst, Gunst og
 3. Se, Ver - den stræk - ker Scep - tret ud, Den kal - der Lys for

gem - me, Saa er det Folk, som Ly - set faar, Og som med
 Æ - re: De el - ske Sand - hed, Dyd og Ret, Der - for dem
 Mør - ke, Den ta - ger Løgn for Sand - heds Bud, Den dyr - ker

Hjør - den tro - lig gaar Og ken - der Hyr - dens Stem - me.
 Ver - den kal - der slet, Vil de - res Fjæn - de væ - re.
 den u - kend - te Gud, Og har i ham ej Styr - ke.

4. Lig Slægten var i Noe Tid,
 Er nu den store Skare;
 Den lever udi Hævn og Strid,
 Dens Lejesvende nu med Flid
 Udraabe: Ingen Fare!

6. Stat stille, kom og hør den Røst,
 Som nu til Slægten lyder!
 Følg den i Tro! du bliver løst,
 Du finder Lys og Fred og Trøst,
 Og Zion snart dig fryder.

5. Saa stands, o Sjæl, din stærke Il,
 For Du i Hulen falder!
 Se Skøgen med sit Horesmil
 Dig dræbe vil med Løgnens Pil—
 Stands, forend Døden kalder!

7. Trods Verdens Præsters falske Raab
 Guds Bud det evigt bliver:
 Omvendelse og Tro og Daab
 Kun føde Kærlighed og Haab
 Og Livets Krone giver.

Nr. 22. Zions Kæmper, rusted' ere.

(S. B. 85)

Efter H. A. BRORSON.

A. C. SMYTH.

1. Zi - ons Kæm-per ru - sted' e-re, E - fra-im han staar paa Vagt:
 2. Dog det gæl-der Tro og Lo-ve, U - op-hør - lig Bøn og Vagt,
 3. Ti - dens Fyl-des Se - jers - fa-ne Fø - rer os til Stri-den ind,

Ras kun, al - le Fjendens Hæ-re, Bru - ger sam - let Vaabenmagt!
 Kjækt for Himlens Bud at vo - ve, Fjen - de - An - greb med al Magt.
 Og en dag - lig Kæm-pe - va - ne Gi - ver Mod i Sjæl og Sind;

Al - drig skal Zi - ons Fald Fry - de Mør-kets Djæv-le-tal.
 Gud be - hag, Svar-det drag, I hans Navn gor Hel-te-tag!
 Hvert et Saar Gor os haard, Saa vi kjækt i Kam-pen staar.

4. Dette har for sandt befunden
 Guds Profeter en og hver!
 De Erfarenhed har vunden
 Udi Kamp og Trang især.
 Skulde vi
 Da gaa fri,
 Sjælens Skærsild rent forbi?

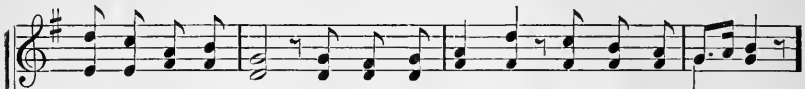
5. Mangen op vil Korset tage
 Og paa Vejen gaa et Skridt;
 Men naar de saa faa at smage
 Verdens Haan, de vælge frit
 Som ufri
 At gaa i
 Sydens gamle Slaveri.

6. Men hvo ret Guds Veje kender,
 Friheds Herlighed forstaar,
 Og sig tro mod Staden vender,
 Aanden kender, søger, faar,
 Han er ej
 Lad og fejj
 Til at gaa ad Kampens Vej.

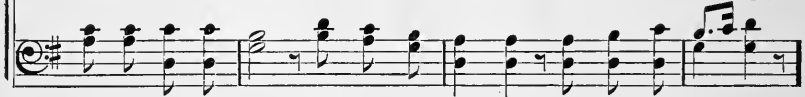
7. Thi med Kristi Kraft der vindes
 Slag paa Slag og Sejer stor,
 Og som Harnisk om os bindes
 Elgle-Vidnesbyrdets Ord.
 Strid og Saar
 Snart forgaar,
 Og med Sejrens Krans vi staar.

1. Jeg er fem-med, jeg er en Pil-grim, Blot en Af-ten, blot en
 2. Rej-se-maal-tid i Hast jeg ta-ger Som en Flygtning, som en
 3. Mod Guds Zi-on mit Ø-je sku-er E-vigt straa-ler, e-vigt

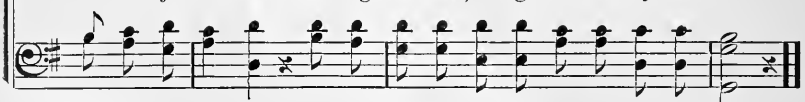
Af-ten bor jeg her. O stands mig ik-ke, thi jeg vil føl-ge
 Flygtning hviler ej. Jeg staar med Bæl-tet om mi-ne Læn-der,
 straa-ler Ly-set der. Ud-læn-dings-lan-det er mørkt og far-ligt,

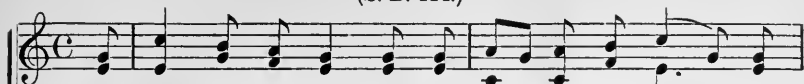
Gúd Her-rens Folk gen-nem Ørk og Bøl-ge! Jeg er frem-med,
 Har Van-drings-sta-ven i mi-ne Hæn-der. Rej-se-maal-tid
 Jeg snub-ler of-te, for-vil-des snar-ligt. Mod Guds Zi-on

jeg er en Pil-grim, Blot en Af-ten, blot en Af-ten bor jeg her.
 i Hast jeg ta-ger Som en Flygtning, som en Flygtning hviler ej.
 mit Ø-je sku-er E-vigt straa-ler, e-vigt straa-ler Ly-set der.

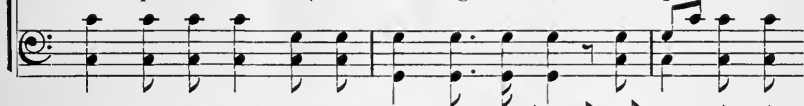
<p>4. Babel har ej den Fred, jeg søger,
 :: Nej, jeg længes ::, til Guds Stad;
 Der sorger ingen, der endes Nøden,
 Der staar Guds Tempel i Morgenrøden.
 Babel har ej den Fred, jeg søger,
 ::, Nej, jeg længes ::, til Guds Stad.</p> | <p>5. O min Fader, om et jeg beder:
 ::, Lad mig altid ::, vandre tro,
 At frem jeg iler med dig for Øje,
 Indtil jeg hviler paa Zions Høje!
 O min Fader, om et jeg beder:
 ::, Lad mig altid ::, vandre tro.</p> |
|---|--|

1. Kom, lad os nu Ven - ner I Kær - lig - heds Aand For -
 2. Men I, som nu Haan - den Paa Plo - ven har lagt, O
 3. Vil Tor - ne - ne ri - ve Dig saa - ret og blaa, Da

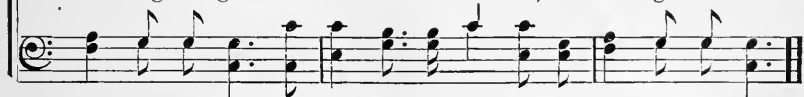
sam - les og knyt - te Det kraf - ti - ge Baand, Som ik - ke vil
 ven - der ej e - der Til - ba - ge for - sagt. Vil Kro - nen I
 tænk paa din Frel - ser, Som blo - dig mon staa Til Spot i stor

bri - ste Om Sto - vet i Ki - ste Maa læg - ges, men Aanden Til
 vin - de, Hav sta - digt i Min - de At vaa - ge og be - de Ved
 Pi - ne For Syn - der - ne di - ne, Med Kro - nen af Tor - ne Taal -

Fri - he - dens Egn Sig svin - ger og syn - ger Om Kær - lig - heds Tegn.
 Dag og ved Nat, Taal - mo - dig at van - dre Blandt Tor - ne og Krat.
 mo - dig han gaar—Hvo det ret be - sku - er, Han Læ - ge - dom faar.

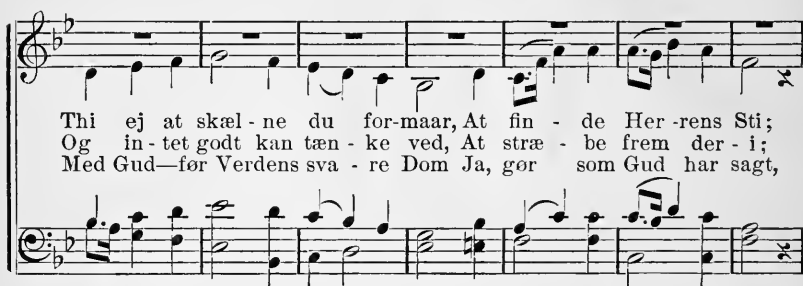

4. Saa lad os da favne
 Vor blodige Ven,
 Der elskte os først,
 Lad os elske igen;
 O giv ham dit Hjærte
 Han købte med Smerte,
 Thi han vil det rensse
 For Syndens Forgift,
 Hvorved det er blevet
 Fordærvet og stift.

5. Ja vandrer med Glæde
 Frimodigen frem,
 Er Vejen end møjsom,
 Den fører dog hjem
 Til Zion, den blide
 Guds Stad, hvor de hvide
 Bepnydede Skarer
 Med Palmer fremgaa;
 O lad dig berede
 En Plads der at faa.

Moderato.

1. Vild-led-te Sjæl som gaar Hen-ad den bre-de Vej,
 2. Daar-skab, E-len-dig-hed, Vor Tro du tæn-ker dig,
 3. O kæ-re Sjæl vend om Fra Synd og gør din Pagt

Thi ej at skæl-ne du for-maar, At fin-de Her-rens Sti;
 Og in-tet godt kan tæn-ke ved, At stræ-be frem der-i;
 Med Gud—før Verdens sva-re Dom Ja, gør som Gud har sagt,

Du haa-ner Daabens Pagt, Fra Sandhed har dig vent Fra Frels-nings-
 Du dig en an-den Plan Har tænkt at føl-ge—frem Til Sa-lig-
 Da ved den Hel-lig-aand, Du skal en Vis-hed faa: Du le-des

pla-nen Gud har lagt, Og hid til Jor-den sendt.
 hed—som dog ej kan Dig frel-se—fø-re Hjem.
 ved din Fa-ders Haand Og frel-se vil op-naa.

(S. B. 92.)

E. I. INGEMANN.

JOS. J. DAYNES (arr.)

f *p*

1. Glød dig, Zi - on, glød dig, Jord, Se din Kon - ge til dig kommer!
 2. Bøj dig for din Kon - ge, Sjæl! Ver - dens Kon - ger, bø - jer e - der!
 3. O - ver gan - ske Is - ræls Land Han vil væ - re O - ver - dom - mer;

f *p*

Glød dig i din Vin - ter, Nord, Se, han brin - ger e - vig Sommer!
 Stol - te Magt og Høj - hed knæl, Tro - nen for Guds Søn be - re - der!
 E - vig lo - vet væ - re han — Hel - lig - Ska - re med ham kommer!

p

Jor - den han fri - gø - re skal, Jæv - ne Bjærg, op - hø - je Dal;
 Snart paa Jord, i Zi - ons Land, Kon - ge - spi - ret fø - rer han;
 Syng hver Sjæl, med Tak og Bøn: Ho - si - an - na, Da - vids Søn!

f *rit.*

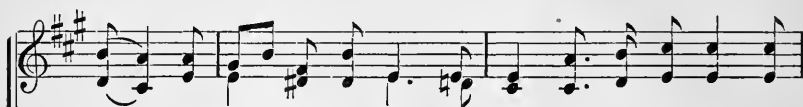
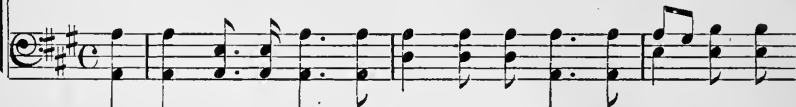
Fred og Sandhed bor paa Jorden, Naar Guds Folk er helligt vor - den.
 Mørkets Magter for ham vi - ge, Hans er Sa - lig - he - dens Ri - ge.
 Syng, mens al - le Knæ sig bø - je: Ho - si - an - na i det Hø - je!

Fra Eng. af J. F. PETERSEN.

JOHN R. SWENEY.

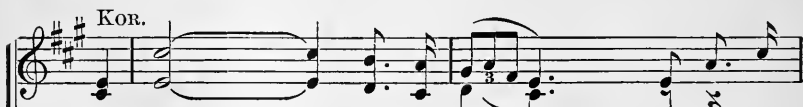
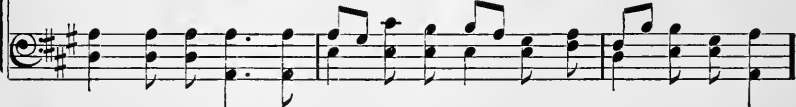
1. Min Gud er mit Lys, jeg fryg-ter ej her Ved Dag og ved
2. Min Gud er mit Lys, i Mør-ke og Strid, Min Tro sku-er
3. Min Gud er mit Lys, min Styr-ke og Kraft, Af ham faar jeg
4. Min Gud er mit Lys, til ham vil jeg ty, Al Mor-ke og

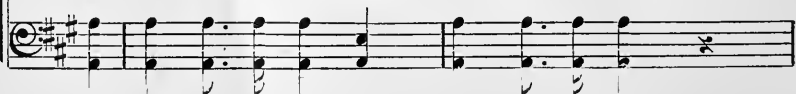
Nat han er mig jo nær, Han er min For-so-ner, han
 op til Je - sus saa blid, Med Fa - dren han tro-ner i
 Vis - dom, Næ - ring og Saft; Min Svag-hed han styr-ker med
 Tvivl for Her - ren maa fly; Han er min For - so-ner, min

frel-ser fra Synd, Og Aan-den saa mildt det-te Haab bringer ind.
 Him-me-lens Stad, Med ham gen-nem Mør-ke jeg van - drer saa glad.
 Guddommens Magt, Jeg van-drer saa trygt i hans Sam-fund og Pagt.
 Frel-ser og Gud, Hans Pris vil jeg syn-ge og ly - de hans Bud.

Min Gud..... er mit Lys,.... Han er min
 Min Gud er mit Lys, min Gud er mit Lys,

Min Gud er mit Lys.

Glæ - - - - de og Sang,..... Ved Dag.....
 Han er min Glæ - - - - de og Sang, Ved Dag og ved Nat,

og ved Nat,..... Hans Blik led - sa - ger min Gang.
 ved Dag og ved Nat, Hans Blik led - sa - ger min Gang.

HISTORIAN'S SUPPLEMENT
Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints.

Nr. 28.

Fryd dig, o Jord!

WATTS, fra Eng.

(S. B. 2.)

1. Fryd dig, o Jord, se Her - ren vil Paa Jor-de-ri - ge bo;
 2. Fryd dig, ja fryd dig, Jord, og syng Om Se-jer-vin - de-ren!
 3. Ej Synd og Sorg nu me - re skal For-dær-ve Hjør-tets Grund;
 4. Syng højt med Fryd! han er vor Gud, Og han er Is - rael's Drot;

Og Zi - ons Børn be - re - des til En tu - sind-aa - rig Ro.
 Lad Klip - pe, Mark og Høj og Lyng Gen - ly - de om din Ven.
 Han kom - me vil fra Him - lens Sal Just i be - lej - lig Stund.
 Som Stjær - ner Ly - set spre - des ud Fra Zi - ons Tem - pel - slot.

Nr. 31.

Fra Lysenes Egn.

(S. B. 54.)

J. J. M. BOHN.

Arr. af HUGO D. E. PETERSON.

Moderato.

ORGAN.

DUET FOR SOPR. OG ALT.

1. Fra Ly - se - nes Egn er Mo - ro - ni nu kom - men Med
 2. Den him - mel - ske Skat, ja en Bog ud af Mul - det Om

Guds Ri - ges Nog - ler i - gen før - end Dom - men, Med
 Is - rael's Be - drif - ter, ind - gra - vet i Gul - det, Og

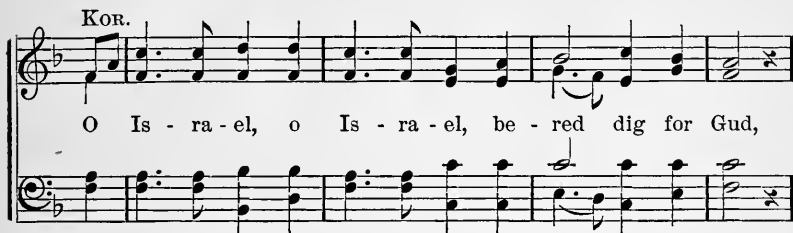
Fyl - den af Frel - se - rens hel - li - ge Ord Og
 Fuld - magt fra Him - len til Jor - den ned - kom, Er

Fra Lysenes Egn.

Pag - ten at hjem - sam - le. Is - rael paa Jord.....
Tegn nu paa Ti - men for - in - den Guds Dom.....

KOR.

O Is - ra - el, o Is - ra - el, be - red dig for Gud,

Naar du faar at hø - re Op - rejs - nin - gens Bud!

3. O mærker, I Øer! I Nationer giv Øre!
Thi store Ting vi nu for eder fremføre:
Nu Zion skal blomstre for Kongen, Guds Søn,
Og samle de gode til Sabbaten skøn.
4. I lærde og Præster, som Sandheden haane,
Hvor vil I faa Medynk og Skjulested laane,
Naar Kongen, Messias, han kommer til Jord?
Hvi hidse I Pøblen mod Frelserens Hjord?
5. Thi Esaïa Spaadom er opfyldt om Bogen,
Hel dunkel for hin Filosof, Theologen;
Men Josef, den fattige Arbejders Søn,
Den tonked ved Urim og Aanden saa skøn.

Nr. 32.

Da Kristi Kirke.

W. M. CLAYTON.

(S. B. 158.)

mf

1. Da Kri-sti Kir-ke ved Guds Magt Klart ud af Mør-ke't saa—Da
 2. Og i Mis-sou-ri Land i - sær Hen-sov saa man-gen Mand, For
 3. Og i Nau-voe, Pro-fe-tens Stad, Hvor Templet dej-ligt stod, Der
 4. Vor Pa-tri - ark, Pro-fet og Sér De Of - fer-lam selv blev, Be -

sidst paa Jord dens Grund blev lagt Af de yd-my-ge faa— Da Dø-dens
 god til her at træn-ges mer I det-te on-de Land; Men skal vi
 Pøb - len man-ge skil-te ad Og ud-gød de-res Blod; Men Hyt-ten,
 seg - led Vid-nes-byr-det mer, Og blo-dig Seg - let skrev. Men sig mig,

Mar-tyr - pi - le Snart tog de fle-ste hen Til Pa - ra - di - sets
 der - for kla - ge Mod Gud, som tog dem hen, Mens Stø-vet blev til-
 som ned-bry - des, Op - rej - ses skal i - gen, Blandt Engle skal de
 er de bun - den I Stø-verts kol - de Hjem? Nej! de har Se - jer

Hvi - le Ind - til Op-stan-del - sen, Ind - til Op-stan-del - sen;
 ba - ge Ind - til Op-stan-del - sen? Ind - til Op-stan-del - sen?
 fry - des Snart i Op-stan-del - sen, Snart i Op-stan-del - sen;
 vun - den, Og snart vi sku - e dem, Og snart vi sku - e dem;

Da Kristi Kirke.

mf *p*

Til Pa - ra - di - sets Hvi - le Ind - til Op - stan - del - sen.
 Mens Stø - vet blev til - ba - ge Ind - til Op - stan - del - sen?
 Blandt Eng - le skal de fry - des Snart i Op - stan - del - sen.
 Nej! de har Se - jer vun - den, Og snart vi sku - e dem.

5. Og nu fra Efraims stille Dal
 Vi Hvilens Budskab faar,
 Og mange skal i Tempets Hal
 Se Zions blide Vaar.
 Skønt Efterladte græde
 For dem, som vandred hjem,
 Skal Gensyn mere glæde,
 Naar snart vi skue dem.

6. O kære Sjæl, o sørg dog ej,
 Om du fra Verden gaar,
 Du vandrer frem ad Livets Vej
 Som Jesu Kristi Faar!
 Og snart vi dig skal følge
 Til Glædens blide Hjem;
 Hvor kan vi Glæden dølg
 Ved da at skue dem!

Nr. 33. O Gud, jeg sov saa trygkelig.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 154.)

THOS. MCINTYRE.

1. O Gud, jeg sov saa tryg - ge - lig Ud - i din Va - re - tægt;
 2. Der - for hav Tak, o Fa - der kær, For al din Mis - kund - hed;
 3. Din Søn min Mor - gen - stjer - ne vær, Og Lyg - te for min Fod,

Din Aand og Eng - le lej - red sig Om mig og elsk - te Slægt.
 For hver en Dag jeg at - ter ser, Du skæn - ker mig din Fred.
 Mit Skjold, mit Værn mod Sa - tans Hær, Min Styr - ke og mit Mod.

4. At jeg kan mandig staa i Dag
 Uskadt trods Slangens List,
 Og leve her til dit Behag,
 Bestandig først og sidst.

6. At naar min Aften nærmer sig,
 Jeg da kan sige fro:
 Tag mig, o Fader, hen til dig
 I Paradisets Ro!

5. Saa jeg hver Dag i Mørkets Land
 Maa klynge mig til Gud,
 Ved at adlyde Frelsens Plan
 Og Pagtens Engles Bud.

7. Ja, naar din Søn, vor Herre Krist,
 Med Gudehærens Tal
 Vil bo paa Jorden, jeg og vist
 En Arv erholde skal.

1. Rø - sten snart ly - der: Nu Ver - den er styr - tet,
 2. Tu - sind - aars - hvi - len for Jor - de - rig kom - mer,
 3. Lø - ven og Lam - met de gaa med hver - an - dre,
 4. Ze - ba - oths Navn staar i Æ - re paa Jor - den,

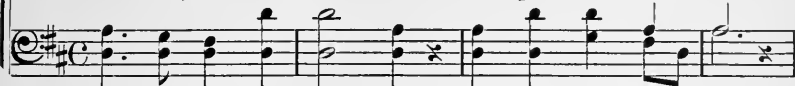
Ly - set det sej - re - de, Mørk - he - den faldt,
 Syn - den og Dø - den og Sa - tan han bandt;
 Ør - nen og Du - en de sid - de i Fred,
 Al - le de ken - de ham, sto - re og smaa.

p
 Je - sus re - ge - rer, som en Gang blev myr - det,
 Skab - nin - gens Læng - sel, Guds her - li - ge Som - mer,
 Aar ef - ter Aar da de Hed - nin - ger van - dre
 Hel - lig og viis er da Men - ne - sket vor - den,

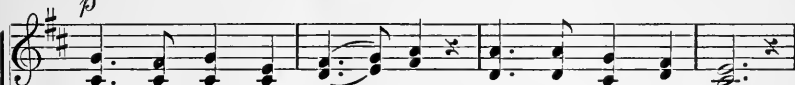
f
 Han si - ne Børn hjem til Zi - on har kaldt!
 Ef - ter de sex Da - ges Vin - tre op - randt.
 Pi - le - grims - gang til det hel - li - ge Sted.
 O hvil - ken Glæ - de vi da skal op - naa!

mf

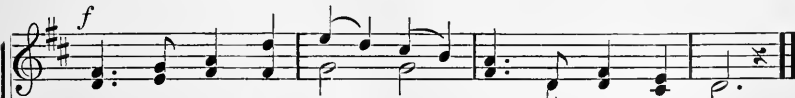
1. Fa - der vor i Him - len, Dig an - raa - be vi!
 2. Hel - ligt skal da vor - de, Go - de Gud, dit Navn,
 3. Til os kom dit Ri - ge, Som vi el - ske mer —
 4. Fa - der, ske din Vil - lie Her paa den - ne Jord!

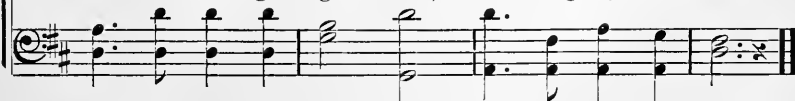
Se til Bør - ne - vrim - len, Kom og staa os bi!
 For hvad godt du gjor - de Til vort san - de Gavn!
 Mer end Ord kan si - ge, Mer end Ø - jet ser!
 Ren som Mar - kens Lil - lie Søn - nen hos dig bor!

p

Naar os Træng - sel nær - mer — Fjen - dens Haan og Spot,
 Al - drig lad os glem - me Je - su Kri - sti Bud,
 Giv os Kraft og Styr - ke, At vi stri - de kan
 Lad dit Lys ud - spre - des, Som du nu har tændt:

f

Som i Vel - lyst svær - mer — Vi vil gø - re godt.
 Men hans Navn for - frem - me! Hjælp os, Naa - dens Gud!
 I - mod Ver - dens Mør - ke Her i det - te Land!
 Da vil man - ge glæ - des, Som dig ej har kendt.

Nr. 36.

Evige Fader.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 134.)

p SOLI.

1. E - vi - ge Fa - der, vi yd - mygt dig be - der Om din Vel -
2. Scep - ter og Kro - ne og Ri - ge og Tro - ne E - ne til -

f sig - nel - se, og at den Aand, Som dig med Søn - nen i
p hø - re dig, Him - me - lens Gud! Æ - ren og Pri - sen og

ff Er - he - den le - der, Maa os for - e - ne med E - vig - heds - baand;
Lov - san - gens To - ne Gi - ver dig Zi - on, den En - baar - nes Brud.

At vi i dig og i Je - sum maa væ - re, Saa i dit
Nu vil vi Klæ - der - ne sne - hvi - de tvæt - te Og os be -

p Lys vi maa van - dre saa tro, Sted - se kun sø - ge, o
re - de til Mor - ge - nens Gry; Se - je - rens Kro - ne vil

Evige Fader.

Fa-der, din Æ - re, Ind-til for - kla - re - de hos dig vi bo!
Je - sus os flet - te, Naar han vel-sig - ner os Kal-ken den ny.

Nr. 37. Stor Herren er, og til hans Pris.

(S. B. 4.)

W. W. PHELPS.

1. Stor Her-ren er, og til hans Pris
2. Og mer end før Guds Kærlighed
3. Et e - vigt E-van-ge - li - um

Vi syn-ge højt og fro,
Nu smykker Herrens Brud,
Er kommet til vort Land,

1. Vi syn-ge højt..... og fro,

Som Hel-li - ge paa gammel Vis
Og æd - le Mænd i Je - su Fjed
Og Sandhed vil fra nu faa Rum,

Hans Lov for-kyn-de tro.
Gaa ud med Sandheds Bud.
At Retfærd sku-es kan.

Hans Lov for-kyn - - de tro.

4. Vi prise dig, vor Herre mild,
Retfærdig, vis og stærk,
For Aandens Daab, som sker med Ild,
Og Frelsens store Værk.	6. Vi takke for Profeters Røst,
For Herrens Tjenere:
De udsaa til den store Høst,
Skønt mange deraf le.
5. For Sandheds Skat og Livets Ord,
Der leder tro hans Folk,
Vi prise ham med Jubel stor —
For hver en trofast Tolk.	7. Pris Gud, som har bragt Tiden frem
Til Zions Herlighed;
De Hellige nu vandre hjem
Fra hvert et Land og Sted.

Nr. 38. Fredens Budskab nu fra Zion lyder.

C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 174.)

p *Moderato.*

1. Fre - dens Bud - skab nu fra Zi - on ly - der, Mor - gen - stjer - nen
2 Sand - heds - ly - set klar - lig aa - ben - ba - rer Præ - ste - list og
3. Her - rens Lov og Pag - ter de for - an - dre, Ef - ter Bud af
4. Haands - paa - læg - gel - se de bru - ge ik - ke, Her - rens Aand ej

her - ligt straa - ler frem, Man - ge nu ved Himlens Lys sig fry - der
Aan - dens Sla - ve - ri, Hvor - i Fol - ket hol - des som i Sna - rer,
Men - ne - sker de gaar, Hver sin Vej, helt ad - skilt fra hver - an - dre;
Ga - ver de - ler ud, Ti - dens Tegn er skjult for Fol - kets Blik - ke,

Og gør Pagt med Gud, som Or - det by - der; De faa Haab om
Da man Skrif - ten aan - de - lig for - kla - rer U - den Her - rens
Pag - ten, som de selv skal ef - ter - van - dre, Slut - te an - dre
Gud vil ej Pro - fe - ter mer be - skik - ke, In - tet mer nu

Arv i Fre - dens Hjem, De faa Haab om Arv i Fre - dens Hjem.
Aand at staa sig bi, U - den Her - rens Aand at staa sig bi.
nu i U - skylds Aar, Slut - te an - dre nu i U - skylds Aar.
hø - res vil fra Gud, In - tet mer nu hø - res vil fra Gud.

Fredens Budskab nu fra Zion lyder.

5. Saa forvendt en Lære man nu hylder
Og forkaster Livets klare Ord;
Verden sig med Skin af Gudsfrygt
fylder,
Indbildt Visdom ganske den for-
tryller,
:: Mens man helt forlader Kristi Spor. ::
7. Gud ved Engle Sandhed gav til Jor-
den,
Judæ Træ til Efraims blev lagt,
Kirken atter fik sin rette Orden,
Mænd med Præstedom beklædt er
vorden,
:: Og oprettet er en evig Pagt. ::
6. Nu jeg ved, om ej jeg Pagten sviger,
Jeg skal samles med det glade Kor,
Som med Jesus ned fra Himlen stiger
For med ham at dele Jordens Riger;
:: Det vil ske, thi Herren selv det
svor. ::
8. Guds Profeter intet kan nedtyngé,
Hans Apostler tale Livets Bud;
Herrens Hellige hans Navn lovsynge,
Og i Zion er hans Børneklynge,
:: Der fra Nød og Trængsel førtes
ud. ::

Nr. 39.

Nu Israels Genløser.

W. W. PHELPS.

(S. B. 6.)

1. Nu Is - rael's Gen - lø - ser, vor e - ne - ste Lyst, Til
2. Vi vi - de, han kom - mer at sam - le sit Tal Og
3. I Van - tro og Mør - ke vi før maat - te gaa - I

Jor - den vil kom - me i - gen, Og væ - re vor Styr - ke, vort
le - de til Zi - on at bo; Vi ej skul - le græ - de i
Jam - mer og tungt Sla - ve - ri, Og Fjen - den var glad, naar vor

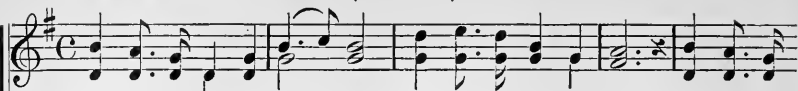
Lys og vor Trøst, Vor Kon - ge, vor Bro - der og Ven.
døds - mær - ke Dal, Men ind - gaa til Hvi - le og Ro.
Kum - mer han saa; Men Is - rael vil snart væ - re fri.

4. For Zions genløste det Budskab er
godt,
At Tidernes Tegn er begyndt;
Frygt ej, men gør Ret, han er nær
nu, vor Drot —
Forløsningens Time forkyndt.
5. Hvad gemt var i Himlen og dun-
kelt paa Jord,
Og hvad man saa længe ej fandt,
Kundgøres ved Engle, og Sandhe-
dens Ord
Bevidnes af Aanden for sandt.

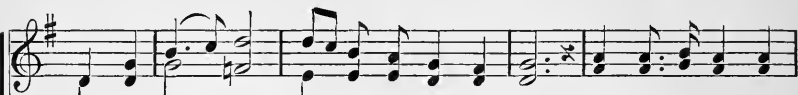
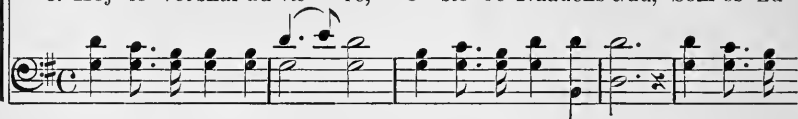
Nr. 40. Vor Gud, vi til dig raabe.

MARIE J. SORDRUP.

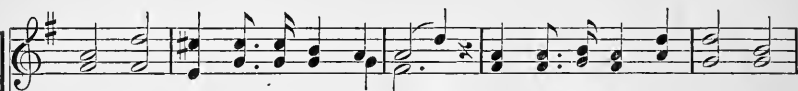
(S. B. 140.)

1. Vor Gud, vi til dig raabe, O hør vor Sang og Bøn! Vi trofast
2. Op-lad for dem, som banke, O Gud, din Naadens Dør! Thi mange
3. Høj-lo-vet skal du være, O store Naadens Gud, Som os nu

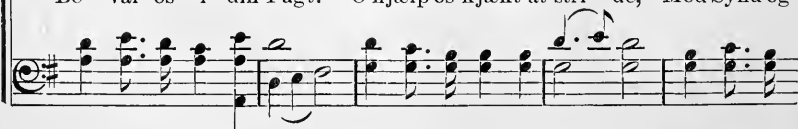
paa dig haa-be, Vort An-ker er din Søn. Dit Folk til An-dagts-
trindt om van-ke Og har ej fun-det før Det Lys, den Fred og
vil-de læ-re Ved Eng-le-Sen-de-bud! O hjælp os kjækt at

stun-den Har her for-sam-let sig, Læg Vid-nes-byrd i Mun-den
Glæ-de, Som til vort Land er sendt; Dem Ly-set du be-re-de,
stri-de Mod Synd og Sa-tans Magt, Og hvad vi end skal li-de,

For liver, som sø-ger dig! Dit Folk til An-dagts-stun-den Har her for-
Der dig ej før har kendt! Det Lys, den Fred og Glæ-de, Som til vort
Be-var os i din Pagt! O hjælp os kjækt at stri-de, Mod Synd og

Vor Gud, vi til dig raabe.

sam-let sig, Læg Vid-nes-byrd i Mun-den For hver, som sø-ger dig!
Land er sendt; Dem Ly-set du be-re - de, Der dig ej før har kendt!
Sa - tans Magt, Og hvad vi end skal li - de, Be - var os i din Pagt!

Nr. 41. Nu forsamles vi.

C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 151.)

Siciliansk Melodi.

Ikke for langsomt.

1. Nu for - sam - les vi, Her - re, staa os bi, At din
2. Nad - ver - bor - dets Lyst Brin - ger Mod og Trost, Naar i
3. O hvor sa - ligt da, Naar her - o - ven - fra Je - sus
4. Hil den gla - de Dag! Lad hvert Hjer - te - slag Brin - ge

Aand maa i - blandt os bo; Da vil vi glæ - des,
Strid man har svæk - ket sig; Aan - den ned - da - ler,
kom - mer i - blandt os ned! Bro - det han bry - der,
Lov - sang til det Guds Lam; Tak ham, hver Tun - ge,

cres. Hjer-ter-ne kvæ-ges, Sin-det sig fry-de i sa - lig Ro.
f Hjer-tet hu-sva - ler, Saa at man at - ter sig fø - ler rig.
Vi - nen han ny - der Med de For-lø - ste i e - vig Fred.
Lad os glad sjun-ge: Æ - ren og Pri-sen til - ho - rer ham!

1. Kom, Is - ra - els Æld - ster! for - e - ne - de vi Bør le - de de
 2. Vel Hø - sten er stor og Ar - bej - der - ne faa, Men er vi for -
 3. Saa kal - der paa sto - re og kal - der paa smaa, At om - vend - te

fald - ne fra Mørkhedens Sti, At Frel - se og Sa - lig - hed de maa op - naa,
 e - net, da vil vi for - maa Til Is - ra - els Stæ - der paa Jordan gaa ud,
 de maa i Daa - ben ned - gaa, Ja kal - der paa Hedning og Jø - de der - næst,

KOR.

Og fyld - te med Glæ - de til Zi - on hjem - gaa.
 Og sam - le Guds Hve - de fra Ver - dens U - krud. Til Ba - by - lon, til Ba - by -
 Ind - byd dem fra Je - sum at bli - ve hans Gæst.

lon vi si - ge Far - vel, I E - fra - ims Land vi vil fry - de vor Sjæl.

<p>4. Saa gaa til de vise, forkynd dem
 Guds Ord,
 Og sig dem, al Spaadom bli'er op -
 fyldt paa Jord.
 Og sig, at den Gud, som i Himlen
 har Hjem,
 Velsigner enhver, som hans Værk
 ruller frem.</p> | <p>5. Men sig til de svage og ringe paa
 Jord,
 Vær glad og vær flittig, paa Herren
 kun tror,
 Thi snart skal vi skue de tusinde
 Aar,
 Med Jesus som Konge, naar Riget
 han faar.</p> |
|--|---|

Nr. 43.

Evigheds Pagt.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 13.)

1. E - vig-heds Pagt Nu er frem-bragt—Mor - gen-stjær-nen saa
 2. Frel-se og Fred Fandt vi der-ved; Jub - ler, syn-ger, du
 3. Snart vi saa glad Ud - i Guds Stad Syn-ge blandt Eng-le i
 4. Tu - sin-de Aar — E - vig-heds Vaar—Rin-de saa fa - ge ved

klar op-randt— Zi - on kom frem som af Jor - - den ud—
 Je - su Brud; Thi vi paa Klip-pen har grun-det vor Pagt;
 E - vig-hed Her-ligt ved Har-pen til Ze - ba - ots Pris;
 Fe - stens Glans; Og saa an - nam-mer den him-mel-ske Jord

Her-ren til Nor-den ud - send-te sit Bud, Og vi os
 Mør - - kets Fyr-ste og he - le hans Magt Fal-der, thi
 Jor - - rig er da et Guds Pa - ra - dis; Skab-nin - gen
 Kraf-ten og Fyl-den af Fa - de - rens Ord, Gud-dom-mens

med det for - bandt, Og vi os med det for - bandt.
 for os er Gud, Fal-der, thi for os er Gud.
 hvi - ler i Fred, Skab-nin-gen hvi - ler i Fred.
 e - vi - ge Krans, Gud-dom-mens e - vi - ge Krans.

Nr. 44. Zion, naar paa dig jeg tænker.

H. F. PETERSEN.

(S. B. 78.)

1. Zi - on, naar paa dig jeg tæn-ker, Hjør-tet svul-mer i mit Bryst;
 2. Ver-den Zi-ons Børn for-ag-ter, Thi vi gaa ved fremmed Strand,
 3. Her mig Nød og Fa-re tru-er, Mens jeg er i Fjendens Land,
 4. Da-gen vil nu snart frem-bry-de, Da mit Ø-je sku-e skal

Haardt mig tryk-ker Ba-bels Læn-ker Langt fra elsk - te Fæ-dre-kyst;
 Kæm - pe der med on-de Mag-ter For at vin - de Zi-ons Land,
 Faa i Tal jeg Ven-ner sku-er — Lig en læn - ke-bun-den Mand
 De for - lø - ste sig at fry - de — De - se - ret og Fre-dens Dal.

Men som Du - en med sit Blad Sø-ger jeg den elsk-te Stad,
 Og med frel - ste Slæg - ter der Bo og se vor Frel-ser kær,
 Møj - somt gaar paa Ve - jen frem, Ven-ten - de et sa - ligt Hjem,
 Da maa Ba - bels Taa - ge fly Bort fra Zi - ons Ild og Sky,

Blad,.....

Sø-ger jeg den elsk-te Stad, Men som Du - - en med sit Blad, Men som
 Bo og se vor Frel-ser kær, Og med frel - - ste Slæg-ter der, Og med
 Ven-ten-de et saligt Hjem, Møj-somt gaar. paa Ve-jen frem, Møjsomt
 Bort fra Zi-ons Ild og Sky, Da maa Ba - - bels Taa-ge fly, Da maa

Zion, naar paa dig jeg tænker.

Du-en med sit Blad Søger jeg den elskte Stad, Søger jeg den elskte Stad,
 frelste Slægter der Bo og se vor Frelser kær, Bo og se vor Frelser kær.
 gaar paa Vejen frem, Ventende et saligt Hjem, Ventende et sa-ligt Hjem.
 Ba-bels Taa-ge fly Bort fra Zi-ons Ild og Sky, Bort fra Zi-ons Ild og Sky.

5. Naar jeg tænker paa de Dage,
 Da mit Øre høre skal,
 Jesus kommen er tilbage
 Og forkynder Babels Fald,
 Da er jeg i Aanden glad,
 Som jeg alt i Zion sad.

6. Elskte Brødre og Medældste
 Over alt paa denne Jord,
 Lad os drage ud de frelste,
 Førø dem til Herrens Hjord,
 Og naar vi har sanket dem,
 Samles vi i Glædens Hjem.

Nr. 45. Ej sørg for dem.

FRED. CHRISTENSEN.
 Langsamt og ømt.

(S. B. 279.)

E. STEPHENS.

1. Ej sørg for dem, som smer-te-fri Er lagt i Gra-ven ned: Se, Prøvens
 2. Lad Taa-rer nu ej fly-de mer, Som In-tet gav-ne kan: I Tan-ken
 3. Se, al Na-tu-rens slum-rer sødt, Mens Vintren kold og lang Sit hvi-de

Stund den er for-bi, I Stø-vets stil-le Fred, I Støvets stil-le Fred.
 man bag Slø-ret ser Et yn-digt Fæ-dre-land, Et yn-digt Fæ-dre-land.
 Tæp-pe spre-der blødt Ud-o-ver Bjærg og Vang, Ud-o-ver Bjærg og Vang.

4. Alt synes dødt — ej Løv, ej Flor
 Sig viser før en Stund,
 Men Spiren i den kolde Jord
 ∴ Kun tager sig et Blund. ∴

5. Snart Vaarens Sol saa lys og blid
 Sin Virkning lader se —
 Et Blomstertæppe i sin Tid
 ∴ Er lagt, hvor kun var Sne. ∴

[4 D.]

6. Se, Graven, som er Vintren lig,
 Kun dækker Kød og Ben,
 Thi Aanden tager Gud til sig,
 ∴ Som hellig er og ren. ∴

7. Om Skyen synes tyk og sort,
 Den har en gylden Rand;
 Lad Sorg og Vemod vige bort
 ∴ For Livets Sol saa grand. ∴

Nr. 46. Da du styrket fra dit Leje.

1. Da du styrket fra dit Le - je, Frisk i Dag op - stod,
 2. Da ud - i dit Hjer - te tænd - tes, Vre - dens grum - me Magt,
 3. Og naar Prø - vel - ser - ne mød - te Dig paa Li - vets Sti,

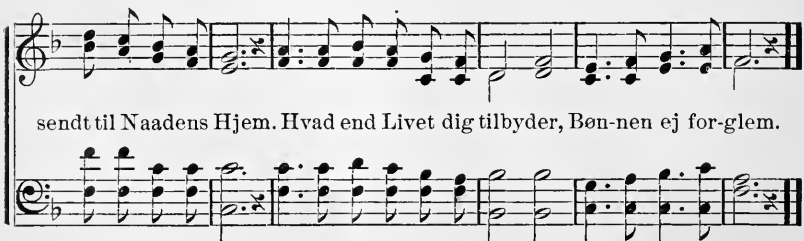

Gav du Tak for Nat - tens Hvi - le, Bad du Gud til dig at smi - le
 Søg - te du ved Bøn at læ - re Med din Næ - ste o - ver - bæ - re?
 Bad du da i yd - myg I - ver, Han, som e - ne Fre - den gi - ver

Kor.

I sin Naa - de god.
 Som vor Gud har sagt. Hvilken Trøst dog Bønnen y - der, Bøn - nen
 Om at staa dig bi?

sendt til Naadens Hjem. Hvad end Livet dig tilbyder, Bøn - nen ej for - glem.

Nr. 47. Jeg føler nu en Glæde.

(S. B. 113.)

MARIE ANDERSEN.

JOHN TULLIDGE.

1. Jeg fø-ler nu en Glæ-de, Som jeg blandt Eng-le sad,
2. Naar jeg ham tro vil væ-re, Jeg ej for-ta-bes skal,
3. I Aan-den jeg be-trag-ter Den sto-re Fry-de-fest,

Om Mod-gang er til-ste-de, Jeg vil dog væ-re glad;
Thi da mit Navn til Æ-re Staar blandt ud-valg-tes Tal;
Da Zi-ons Brud-gom ag-ter Mig som sin Bryl-lups-gæst;

p
Thi Fa-de-ren ej glem-mer Hans Børn, som sø-ge ham;
Jeg der-for vil i-stem-me Min Frel-ser Lov og Pris,
Da jeg med ham skal tro-ne Paa Jord et Tu-sind Aar,

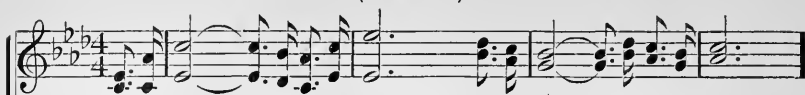
f
Jeg trygt hos mig for-nem-mer For-løs-ning ved Guds Lam.
At han lod mig ind-lem-me Til Plads i Pa-ra-dis.
Og si-den Li-vets Kro-ne Jeg i hans Ri-ge faar.

Nr. 48. Naar skal vi vel ses igen?

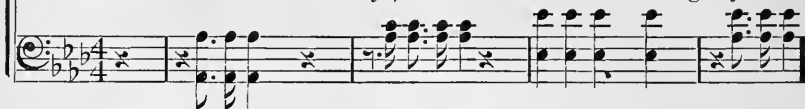
P. P PRATT.

(S. B. 160.)

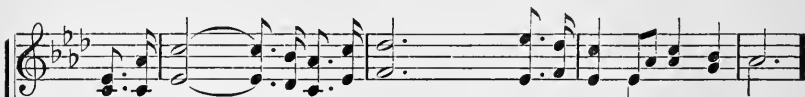
J. C. FONES.

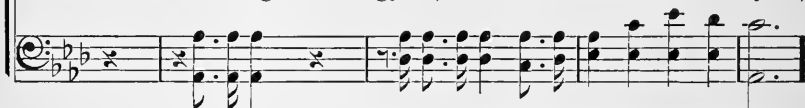
1. Naar skal vi vel ses i-gen, Hver en Bro - der, hver en Ven?
 2. Vi til frem - med Land gaa ud, Vi er Sand - heds let-te Bud —
 3. Him - len send - te ned sit Lys, Jord for - nam et hel-ligt Gys.

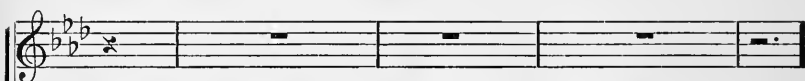
1. Naar skal vi vel ses i-gen, Hver en Bro-der, hver en Ven?

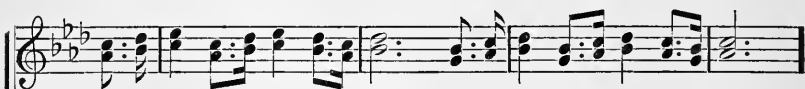
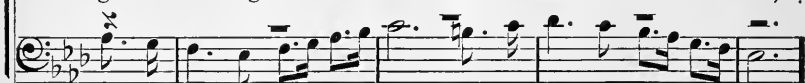
Naar skal Graad . . . ej hø-res mer? Naar op-sti-ge Suk ej fler?
 Sand-hed, som . . . fra Him-len kom Og skal naa al Jor-den om.
 Fre - dens Ri - - ge snart be-gyndt, Tu-sind-aa-ret snart for-kyndt,

Naar skal Graad ej hø-res mer? Naar op-sti-ge Suk ej fler?

Naar paa Zi - ons Bjærg vi staa, Hvert Guds Barn at se vi faa,
 Sand-hed e - vig vil be - staa, Og ved den vi Maa-let naa,
 Og Ret-fær-dig - he - dens Sol Straa-le skal fra Pol til Pol,

Naar paa Zi - ons Bjærg vi staa, Hvert Guds Barn at se vi faa,
 Sand-hed e - vig vil be - staa, Og ved den vi Maa-let naa,
 Og Ret-fær-dig - he - dens Sol Straa-le skal fra Pol til Pol,

Naar paa Zi-ons Bjærg vi staa, Hvert Guds Barn at se vi faa,

Naar skal vi vel ses igen?

Hvert Guds Barn at se vi faa, at se vi faa.
 Og ved den vi Maa-let naa, vi Maa-let naa.
 Straa - le skal fra Pol til Pol, fra Pol til Pol.

Hvert Guds Barn at se vi faa, Hvert Guds Barn at se vi faa.

<p>4. Og naar Israel kommer hjem
 Og faar bygt Jerusalem —
 Naar Guds Hus i Pragt vi se,
 Babel i stor Suk og Ve —
 Naar vor Frelser kommer ned,
 Da vi samles vil i Fred.</p> | <p>5. Naar vor Jord er døbt med Ild —
 Naar ej Ondskab mer er til —
 Naar at Babel er forglemmt —
 Satan er i Dybet gaaet —
 Da vil Zion evigt staa;
 Lad os didhen fremad gaa!</p> |
|--|---|

Nr. 49. Nærmere, Gud, til dig.

FRED. CHRISTENSEN.

(S. B. 273.)

DR. LOWELL MASON.

1. Nær - me - re, Gud, til dig — Nær - me - re dig, Skont ad den
 2. Ver - den er kold og tom — Mørk som en Nat, En - som jeg
 3. Me - dens jeg van - drer her, Ræk mig en Haand! Styrk mig, o

tran - ge Vej Fø - rer du mig. O, hvor jeg læn - ges her,
 van - drer om, Frem - med, for - ladt. Tan - ken dog glæ - der mig:
 Fa - der kær, Skænk mig din Aand! Da, naar du kal - der mig,

Byr - den er of - te svær! Naar skal jeg komme der — Nær - me - re dig!
 Snart skal jeg hjem til dig — Nærmere, Gud, til dig! — Nær - me - re dig!
 Glad gaar jeg hjem til dig — Nærmere, Gud, til dig! — Nær - me - re dig!

Nr. 50. O min Fader, du som kender.

(S. B. 253.)

ANNIE F. HARRISON.

1. O min Fa-der, du som ken-der Hver en Tan-ke i mit Bryst,
 2. Fa-der, naar om dig jeg ta-ler, Gør du mig i Aan-den stærk,
 3. Nu min Fa-der, jeg i E-je Har ej den En-fol-dig-hed,

Hver en Ild, som løn- lig bræn-der, Hver en Sorg og hver en Lyst,
 Saa jeg klart med Sand-hed ma-ler Frel-sens sto-re Un-der-værk.
 Og den brin-ges ej til-ve-je Ved min e-gen Flid og Sved:

Giv mig, Fa-der, af din Naa-de Det, jeg mang-ler, og du veed,
 Lad mig sim-pelt-hen frem-fø-re, Hvad din Aand for-le-ner mig,
 Men jeg be-der Mor-gen, Af-ten, Med op-løf-tet Haand og Rost,

Stø- vet fat-tes o-ver-maa-de Ren og sand En-fol-dig-hed.
 Og med verds- lig Klogt ej gø-re Je-su Sag for-fæn-ge- lig.
 At du seu-der Him-mel-kraf-ten Som dens Fyl-de i mit Bryst.

4. Mind mig, at du er tilstede,
 Hver Gang Hjærtet aabner sig;
 Skal jeg synge, skal jeg bede,
 Lad det ske enfoldelig.
 Lad mig sige højt til alle:
 „Gud har aabenbaret sig;
 Sagt, at Babels Magt vil falde,
 Folk mod Folk skal føre Krig.”

5. Fred er taget bort fra Jorden!
 Saa har Guds Profeter sagt;
 Jesu Komme, Dommens Torden
 Kaldet os med Gud i Pagt.
 Fly til Zions fjærne Høje,
 Fly fra Synden og dens Nød,
 Og lad ingen Trængsel bøje
 Hjærtet fra det Bud, I lød.

Nr. 51. Brudte ere Mørkets Lænker.

P. P. PRATT.

(S. B. 28.)

WM. CLAYSON.

1. Brud - te e - re Mør-kets Læn-ker, Sand-heds-Rø-sten spre-des ud,
 2. Langt mod Vest blandt E-fraims Hø-je Zi - ons Ban-ner va - jer did,
 3. Fri - hed, Fred og Frel-sens Fyl-de Er for-kyndt ved let - te Bud;

Vid, Na-tio - ner, Her-ren skæn-ker Aa - ben-ba - rin - ger og Bud!
 Tar - sis Ski - be Bøl-gen plø - je, Brin - ge Guds Her - ol - der hid.
 Jor - de - ri - ges æd - le hyl - de Det - te sto - re Værk af Gud.

Kor.

Der - for er vi Zi - ons Søn-ner! Gud det Navn os gi - vet har.

Ju - da Drot er vor Be - løn-ner, Mor-gen-stjær-nen lys og klar.

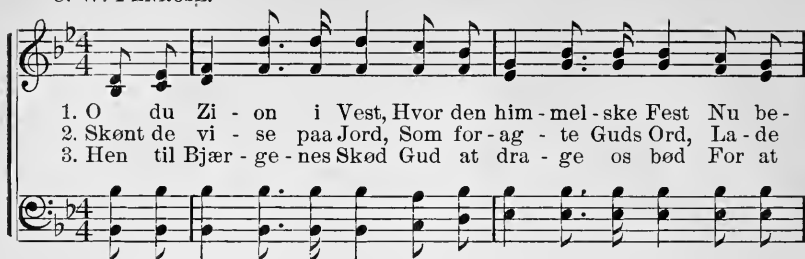
4. Alle I, som Vantro røbe,
 Pave, Protestant og Præst,
 Omvend eders, lad jer døbe,
 Kom saa til vor Samfundsfest!

5. Kommer Tvivls og Vantros Sønner,
 Jøder, Græker, Ismaelit,
 Kom og opsend eders Bønner,
 Søg at blive Mørket kvit.

6. Kristne, had ej mer hverandre,
 Underskriv nu Fredens Bud,
 Kom som Herrens Børn at vandre,
 Det vil glæde Abrams Gud.

7. Pris Messias, alle Tunger!
 Snart han vil sig lade se;
 Englesangen atter runger:
 Fred paa Jord, Guds Villie ske!

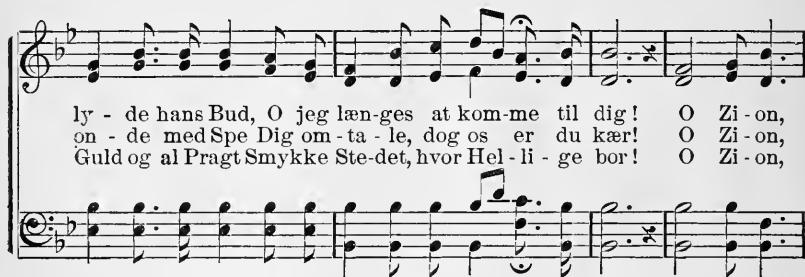
C. W. PENROSE.

1. O du Zi - on i Vest, Hvor den him - mel - ske Fest Nu be -
 2. Skønt de vi - se paa Jord, Som for - ag - te Guds Ord, La - de
 3. Hen til Bjær - ge - nes Skød Gud at dra - ge os bød For at

re - des for fat - tig og rig, Hvor man tje - ne kan Gud Og ad -
 haant om det Bud - skab du bær', Og de stol - te, de le, Og de
 vok - se fra li - den til stor; Og Pro - fe - ten har sagt: Snart skal

ly - de hans Bud, O jeg læn - ges at kom - me til dig! O Zi - on,
 on - de med Spe Dig om - ta - le, dog os er du kær! O Zi - on,
 Guld og al Pragt Smykke Ste - det, hvor Hel - li - ge bor! O Zi - on,

Guds Zi - on, Fjærnt hen i Vest! Til dit Klip - pe - hjem fast Snart jeg
 Guds Zi - on, Fjærnt hen i Vest! Skønt du nø - des at fly Hen til
 Guds Zi - on, Fjærnt hen i Vest! Der dit Tem - pel skal staa Og rig

O du Zion i Vest.

dra - ger med Hast, Thi min Læng - sel er hen - vendt til dig.
 „Kam - re - nes“ Ly, Dog med Glæ - de vi sam - le os der.
 Pry - del - se faa, Og din Her - lig - hed skal vor - de stor.

Nr. 53. Nu Farvel vi eder byde.

C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 162.)

ANTON PEDERSON.

1. Nu Far - vel vi e - der by - de, Elsk - te Brø - dre, fa - rer vel,
 2. Dog vi e - der ik - ke glem - me — Glem - mer hel - ler al - drig os,
 3. Her - ren hø - rer vo - re Bøn - ner, Naar i Tro de sen - des ham;
 4. Hjør - te - lig vi by - de e - der Vort Far - vel for sid - ste Gang!

Me - dens Tak - ke - san - ge ly - de Til Guds Pris fra hver en Sjæl,
 Thi vi gla - de sam - les hjem - me, Hvor vi Mør - ket by - de Trods.
 Da vi æg - te Zi - ons Søn - ner Glad vi li - de Spot og Skam.
 Lev nu vel! thi Her - ren le - der E - der hjem fra Ba - bels Tvang;

Som med Ska - ren Bort fra Fa - ren Dra - ger op til Fre - dens Hjem!
 I vort Fæng - sel Staar vor Læng - sel Til Guds Folks For - sam - lings - sted.
 E - vig Hæ - der, Hø - je Glæ - der, Ven - te ef - ter Kam - pens Larm.
 Da vort Hjør - te, Frit for Smer - te, Glæ - des blandt de frel - stes Tal.

Nr. 54. Om Guds Stad man taler herligt.

(S. B. 75.)

CHARLES C. CONVERSE.

1. Om Guds Stad man ta-ler her - ligt, Zi - on, Her - rens Ø - je - med!
 2. Se, nu strømme Li - vets Van - de Ned fra Him - lens Kær - lig - hed;
 3. Snart om hver en Bo - lig sku - er Man en Ild og Sky saa stor,

Han, som ta-ler e - vig kær - ligt, Valg - te den til Op - holds - sted;
 Her skal Søn - ner, Døt - re san - de, De af Tør - sten in - tet ved.
 Kær - lig - hed og Glæ - de lu - er, Vi - ser Gud i Zi - on bor;

Byg - get selv paa E - noks Klip - pe, Den staar fast til e - vig Tid;
 Hvem kan mangle, naar vi let - te Van - dre, gla - de og i Fred;
 Thi hans Ban - ner da dem y - der Lys ved Nat og Ly ved Dag,

Lam - met vil dig al - drig slip - pe, Du kan le ad Fjendens Id.
 Strøm - me, re - ne, sun - de, ret - te Rin - de ud i Kær - lig - hed?
 Og alt nu Guds Aand os fry - der, Naar vi kæm - pe for hans Sag.

4. Salig er du, Zions Datter,
 Købt med Herrens eget Blod!
 Jesus har dig givet atter
 Kongemagt og Præstemod.
 Se, hans Folk saa kærligt vækkes,
 Medens Babel knuses brat,
 Tak og Pris skal til ham rækkes,
 Som gav Lys i Verdens Nat.

5. Af Guds Naade jeg som Borger
 Udi Jesu Rige staar;
 Ej mig tynger Jordens Sorger,
 Salig jeg mod Maalet gaar,
 Alle Jordens Skatte svinde,
 Al dens Pagt er ikkun Sand,
 Glædens Taarer saligt rinde —
 Zion er mit elskte Land.

Nr. 55. O min Fader, du som troner.

ELIZA R. SNOW.

(S. B. 201.)

JAMES McGRANAHAN.

1. O min Fa-der, du som troner I en navn-løs hel-lig Fred,
 2. I en Hen-sigt vis og her-lig Har du mig paa Jor-den sat;
 3. O min Fa-der, du mig lær-te Ved din Aand at kal-de saa,
 4. Naar min sva-ge Hyt-te læg-ges Ned i Jor-dens kol-de Grus,

Naar skal jeg dit Aa-syn sku-e, Se din Nær-heds Her-lig-hed?
 Himmelsk Byrd og Slægt og Ven-ner, Alt er skjult i Glemslens Nat.
 Men før Kunds-kabsnøglen skænktes, Grunden her - til dun-kel laa.
 Fa - der, Mo-der, lad mig mø-de E-der i jert Kon-ge-hus,

En Gang før min spæde Barndom Har min Aand jo dvæ-let der;
 Mangen Gang en hemlig Tan-ke Hvisket: „Du er fremmed her!”
 Har jeg ik - kun hist en Fa-der? Hør For-nuft og Sandheds Svar,
 Naar jeg har mit Maal fuldkommet, Hvorfor I mig send-te her,

En Gang før min spæde Barndom Har min Aand jo dvælet der;

O min Fa - der, i din Vaaning Stod jeg tidt din Tro-ne nær!
 En-gang fri og sa-lig van-dred Jeg din Fa - der-tro-ne nær!
 Sig, hvad jeg vil e-vig ken-de: „Der jeg og en Mo-der har!”
 Kald mig hjem med fælles Stemme, Lad mig sa - lig dvæ-le der!

O min Fader, i din Vaaning Stod jeg tidt din Trone nær!

1. Skøn-ne Dag, saa læn-ge ven-tet, Hils den Dag med Ju - bel-sang!
 2. Lyt og hør, hvor Fol-ket skri-ger, Se hvor Sta-den vej-res hen!
 3. Præ-ster, hen-des Købmænd, raa-be: Hvad er det, som nu mon ske?
 4. Rør nu Har-pen, Eng-le - hæn-der, Syn-ger højt, I Je - su Faar!

Vær ej mer i Ba - bel blændet, Vend mod Ja-kobs Hus din Gang!
 Han-del, Skibs-fart, alt bort-vi - ger, Kom-mer al-drig mer i - gen.
 Blev nu hver af os en Taa-be, Og vor Kløgt til Spot og Spe?
 Se, det gam-le Ba - bel bræn-der, Je - sus frem med Sej-ren gaar!

ff
 Hør fra Zi - ons fjær-ne Sa - le—Hør Ba - su-nens stær-ke Lyd:
 Købmænd, som med Sjæ-le hand-led, Hy - le da paa hen-des Kyst:
 Jør - dens Kon-ger, Folk og Ri - ger Vaan-de sig i Suk og Ve.
 Nu er Hæv-nens Ti-me kommen, Hans Lang-mo-dig-hed for-bi.

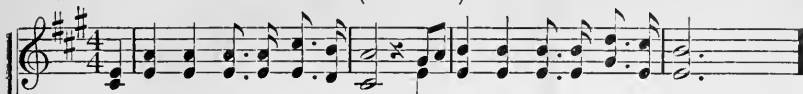

KOR. *f*
 Ba-by lon er fal-den, er fal-den, er fal-den! Ba-by-lon er fal-den i Stø-vet ned!

Nr. 57. O Herre, lad mig komme frem.

C. C. A. CHRISTENSEN.

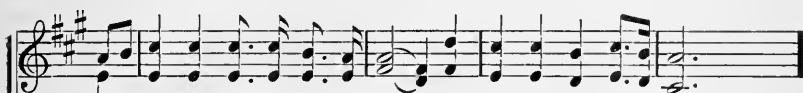
(S. B. 191.)

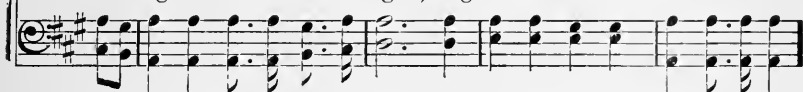
1. O Her-re, lad mig komme frem Til Zions Land, mit elskte Hjem,
2. Guds Børn med Glæde samles der, De ha-ve al-le Zi-on kær,
3. Der fin-der jeg mit Ven-ne-tal, Der Herrens Tempel bygges skal,
4. Der Pro-fe-ti-ens sanddru Aand Og Pa-tri-ar-kens Faderhaand

elskte Hjem,

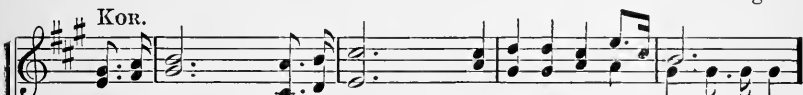

Til Fredens Bo-lig, Hvilens Stad, Da vil jeg væ-re glad!
 Og til dets Pris man hø-rer Sang Og In-stru-men-ters Klang.
 Der Brigham stod, den Guds Profet, Der Frel-se er be-redt.
 Vel-sig-ner Herrens Børn i-gen, Og Je-sus er vor Ven.

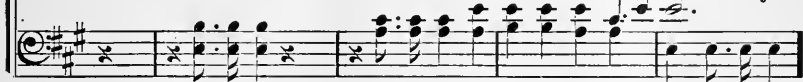

væ-re glad!

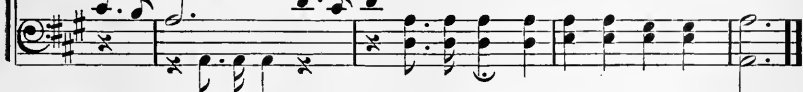
Kor.

O Zi-on! o Zi-on! Du er mit elsk-te Hjem!
 O Zi-on! o Zi-on! elskte Hjem!

O Zi-on! o Zi-on! o Zi-on! Du er mit elsk-te Hjem!
 o Zi-on!

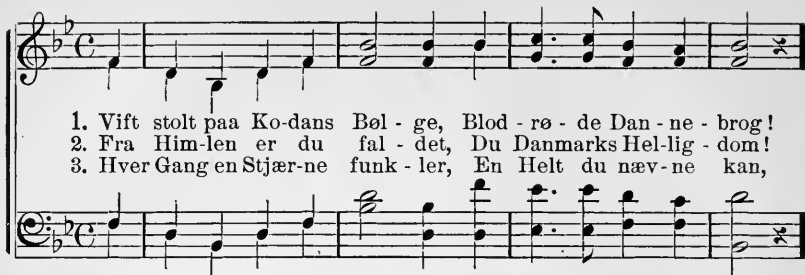

5. Blandt Zions høje Bjerge bor
 Retfærdighed og Sandhedsord,
 Der Livets Kilde klar og ren
 Forfrisker Josefs Gren.
 O Zion! o Zion! Du er mit elskte
 Hjem!

6. O Zion, du Guds Tempels Sted,
 Du klædes skal med Herlighed!
 Snart Rygtet om din Ild og Sky
 Vil naa til Land og By.
 O Zion! o Zion! Du er mit elskte
 Hjem!

Nr. 58. Vift stolt paa Kodans Bølge.

B. S. INGEMANN.

1. Vift stolt paa Ko-dans Bøl - ge, Blod - rø - de Dan - ne - brog!
2. Fra Him-len er du fal - det, Du Danmarks Hel - lig - dom!
3. Hver Gang en Stjær - ne funk - ler, En Helt du næv - ne kan,

Din Glans ej Nat skal døl - ge, Ej Ly - net dig ned - slog.
Did har du Kæm - per kal - det, Som Ver - den le - der om.
Men in - gen, som for - dunk - ler Din sto - re Kri - sti - an.

p
Du o - ver Hel - te svæ - ved, Som sang i Dø - dens Favn,
Saa læn - ge Ryg - tet svin - ger Sig o - ver Land og Sø,
Paa Ly - sets Kyst han stan - der I Se - jers - klæ - de - bon,

f
Dit ly - se Kors har hæ - vet Til Him - len Danmarks navn.
Mens Nor - dens Har - pe klin - ger, Din Ros skal ej ud - dø.
Hver Gang en Kæm - pe lan - der Hos Rud og Ab - sa - lon.

Nr. 59.

Vor Herre, Zebaoth!

JONAS ENGBERG.

(S. B. 233.)

B. CRUSELL.

f *Maestoso.*

1. Vor Her - re, Ze - ba - oth! Du, som os gjor - de godt,
 2. Li - ge - som Mid - dags Sol Straa - ler fra Pol til Pol,
 3. Her - re, skænk Zi - ons Land Fri - hed fra Ver - dens Ban!

f

Hør vor Sang Den - ne Gang, Som vi dig of - re gær - ne,
 Saa i - gen Straa - ler hen Guds Lys fra Zi - ons Sa - le,
 Grum - hed, Tvang Skal en Gang Ej mer os Ska - de gø - re,

D. C.

Hør vor Sang Den - ne Gang, Som vi dig of - re gær - ne.
 Saa i - gen Straa - ler hen Guds Lys fra Zi - ons Sa - le.
 Grum - hed, Tvang Skal en Gang Ej mer os Ska - de gø - re.

f Sidste Gang. *ff*

Le - ve, le - ve, le - ve, du Zi - ons Folk!

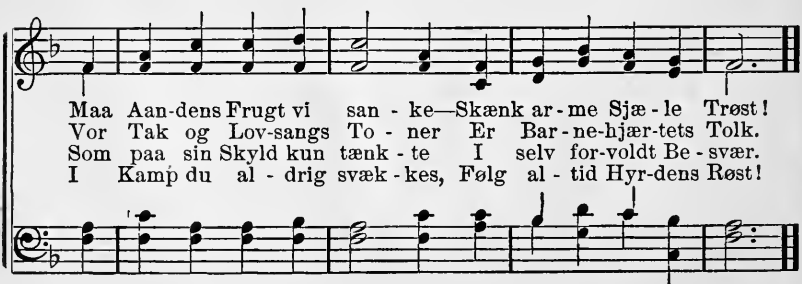
1. Du Dø-dens O-ver-vin-der, Vel-sign for hver en Mund
 2. Paa Gol-ga-tha ud-gø-des U-skyldig-he-dens Blod,
 3. Mens al Na-tu-ren bæ-ved, Brød Je-sus Gra-vens Baand,
 4. Han dø-de, dog han le-ver, Han vor Mes-si-as er!

Det brud-te Brød, som min-der Om Je-su sid-ste Stund;
 Hvor-ved fra Synd gen-fø-des En-hver, som gø-rer Bod;
 Og i Tri-umf han hæ-ved Sig til Guds høj-re Haand.
 For ham hver Syn-der bæ-ver, Som ej om-ven-des her.

Bort-jag al syn-dig Tan-ke Af hvert be-æng-stet Bryst;
 Ved Kal-ken vor For-so-ner Hu-kom-mes af hans Folk,
 Han Fæng-slets Por-te spræng-te Og fri-ed Aan-ders Hær,
 O gribden Haand, dig ræk-kes, Søg Ly ved Je-su Bryst,

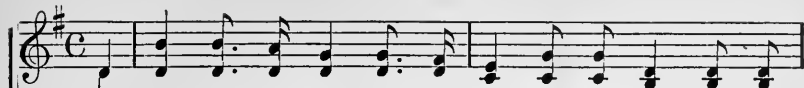

Maa Aan-dens Frugt vi san-ke—Skænk ar-me Sjø-le Trøst!
 Vor Tak og Lov-sangs To-ner Er Bar-ne-hjær-tets Tolk.
 Som paa sin Skyld kun tænk-te I selv for-voldt Be-svær.
 I Kamp du al-drig svæk-kes, Følg al-tid Hyr-dens Røst!

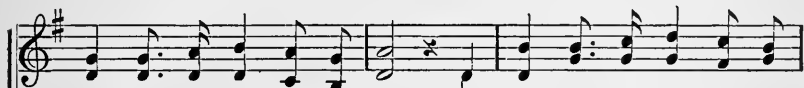
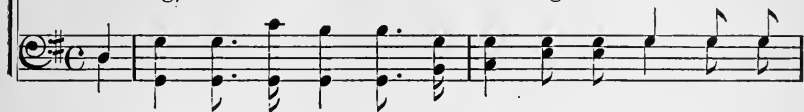
Nr. 61. O sig, hvad er Sandhed?

JOHN JAQUES.

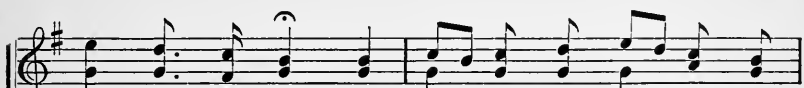
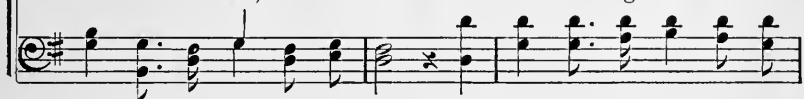
(S. B. 186.)

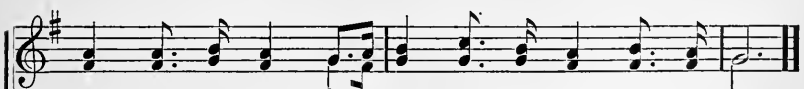
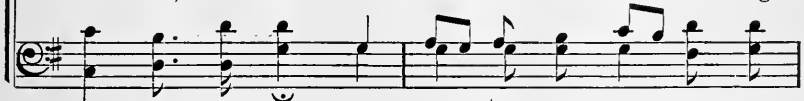
1. O sig, hvad er Sand-hed? Den æd - le - ste Skat, Der ej
2. Ja sig, hvad er Sand-hed? Den skøn - ne - ste Dyd, Hvil - ken
3. Ty - ran - ner - nes Scep - ter Skal bry - des i Hast, Naar de
4. Saa sig, hvad er Sand-hed? Fra først og til sidst Den er

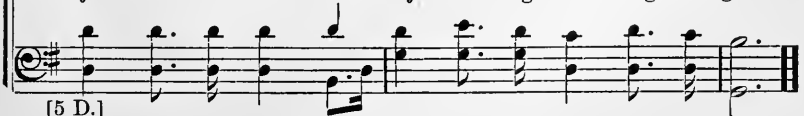
kø - bes for Rig - dom og Guld. Naar Tro - ner - ne syn - ke I
Gu - der og Folk kun - ne naa. Den fin - des i Ha - vet, Paa
kæm - pe mod Fri - hed og Ret! Men Sand - he - dens Pil - le Be -
Sum - men af Alt, som be - staar. Skønt Him - len og Jor - den Om -

Glem - se - lens Nat, Og Fjen - den be - rø - ves Sin
Bjærg og i By, Den straa - ler fra Stjær - ner - nes
stan - dig staar fast, Dens Grund - vold ej rok - kes, Dens
dan - nes, for vist Skal Sand - he - den stan - de Og

Væl - de saa brat, Vor Jord skal af den vor - de fuld.
Hæ - re i Sky - En - hver den som Byt - te kan faa.
An - ker ej. brast, Dens Kæm - per ej ku - es saa let.
ej li - de Brist - Den sej - rer og al - drig for - gaar.

(S. B. 27.)

1. O hø - rer, I Slæg - ter paa Jor - den, et Ord, Som
 2. Et Bud - skab er sendt fra de sa - li - ges Kor Med
 3. Giv Æ - re til ham, der har al - ting frem-bragt, Thi
 4. Og Rø - sten den raa - ber: Mit Folk, o gaa ud Fra

sendt er fra Him - me-lens Gud! Ud-rakt er hans Haand for at
 Sand-hed til Jor - den at gaa, Som raa - ber: I Stam-mer og
 Da - gen sig nær - mer til Høst, Da Sand - he-dens Fjen-der og
 Ba - by-lons Falsk-hed og List! Thi Skø - gen har Sam-fund ej

sam - le sin Hjord Af dem, som vil ly - de hans Bud.
 Slæg - ter paa Jord, Frygt Gud, at I Frel - se kan faa!
 Mørk - he - dens Magt Skal skæl - ve for Dom - me-rens Røst.
 me - re med Gud End Bi - le - al har det med Krist.

<p>5. Snart styrtes hun ned i den evige Død
Fra Tronen af Purpur og Guld —
Den Babylons Skøge, som Blodet udgød,
Hvoraf hun har drukket sig fuld.</p>	<p>7. For Herrens forløste ej mer da er Trang,
Men Zion til Arv og til Løn,
Naar Sangen og Lyden af Harpernes Klang
Forkynde Sabbaten saa skøn.</p>
<p>6. Hun derfor skal skænkes det dobbelte Maal
Og rammes af Plage og Nød,
Ja revses ved Ild og Retfærdigheds Baal,
For hvad hun mod Herren forbrød.</p>	<p>8. O, Sønner og Døtre af Zion, vær tro!
Thi Vejen skønt kort er dog trang;
Da snart I som frelste i Zion skal bo;
Vær trofast, thi Glæden er lang!</p>

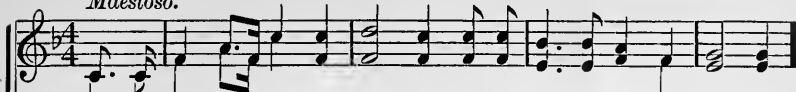
Nr. 63. Glade vi os sammenklynge.

J. J. M. BOHN.

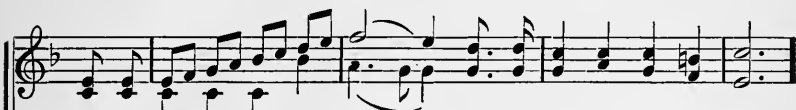
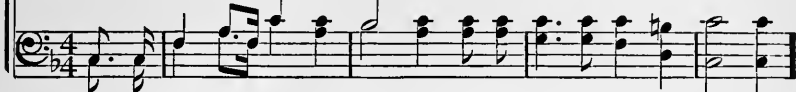
(S. B. 102.)

E. STEPHENS (arr.).

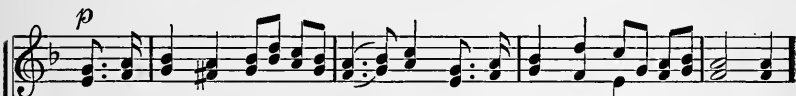
Maestoso.

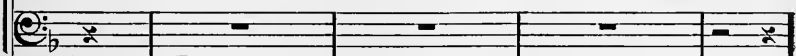
1. Gla - de vi os sam - men - klyn - ge, Og i Fryd som Børn vi syn - ge:
2. Lad kun Ver - den os for - ag - te, Og i Hævn os ef - ter - trag - te,
3. Da - gen snart skal Bla - det ven - de, Og enhver skal se og ken - de,
4. Der - for vi saa glad i - stem - me Herrens Sang og Vær - ket frem - me,

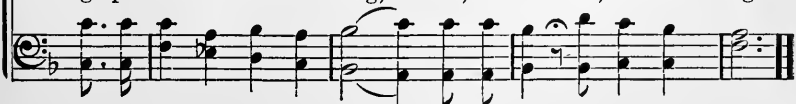
Gud vor kæ - re Fa - der er!..... Gud vor kæ - re Fa - der er!
 Her - ren frel - se vil og kan,.... Her - ren frel - se vil og kan.
 At vor Kir - ke er Guds Brud,... At vor Kir - ke er Guds Brud;
 Stri - de kun for Zi - ons Sag,.... Stri - de kun for Zi - ons Sag.

Ud - i ham vi stær - ke e - re, Naar vi kun vil ly - dig væ - re,
 Bed - re er det kort at li - de End at hø - ste Skam og Kvi - de,
 Hun a - le - ne Zi - on' fin - der, Hun a - le - ne Kro - nen vin - der,
 Aan - den du, o Fa - der, gi - ve, At vi ud - i dig maa bli - ve;

Fol - ge E - van - ge - li Bud, Da for os er Him - lens Gud.
 Syn - dens kor - te Præl og Lyst Med dens fal - ske Fred og Trøst.
 Mens de an - dre skal for - gaa Og ej for Guds Aa - syn staa.
 Og paa Tu - sind - aa - rets Dag, Da, o Je - sus, os mod - tag!

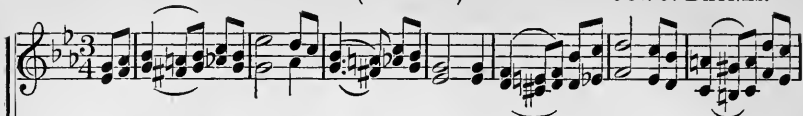

Nr. 64. En Dag jeg paa et ensomt Sted.

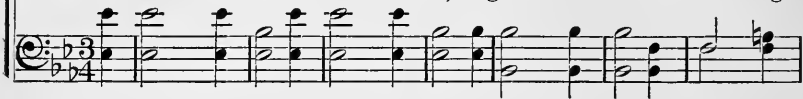
J. J. M. BOHN.

(S. B. 168.)

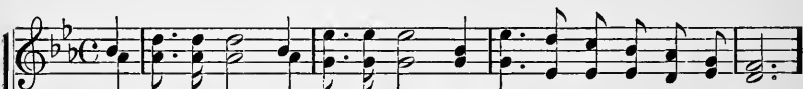
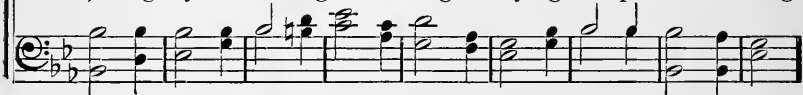
JOS. J. DAYNES.

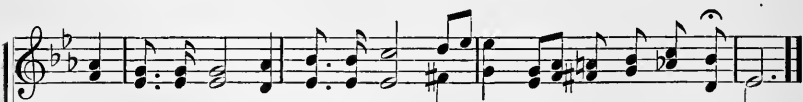
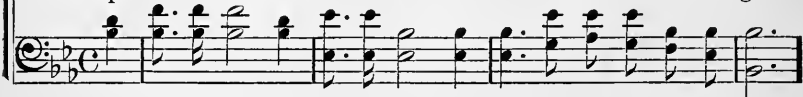
1. En Dag jeg paa et en - somt Sted I Al - pe-land mig sat - te
2. Mens Ver - den da ud - fol - det var, Og Svær-det Jor-den gen-nem-
3. Thi Her-rens grumme Vre - des Ban Var ta - get fra Ju - dæ - a
4. Na - tu - rens Smil var skønt at se, Og stand-sed var dens Suk og

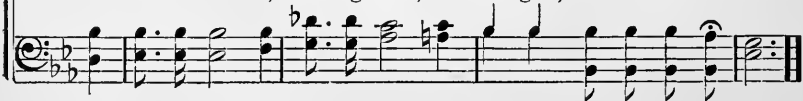
ned; I dy-be Tanker faldt jeg ind Og grub-le-de ud-i mit Sind;
 skar, Re - vo - lu-tio-nens Tor-den-sky Vildt rul-led o - ver Land og By;
 Land; Da bortveg Syndens mør-ke Sky For Tu-sind-aa-rets Mor-gen-gry;
 Ve, Og My - ri - a - der gik med Sang Fra By og Tem-pel de - res Gang

Da gen-nem Aan-den fo'r der mig En Fø - lel - se saa un-der - lig;
 Je - ru - sa - lem op-byg-get stod, I Fred man Is-raels Ska-rer lod,
 Ja Li-vets Glans af Naadens Sol Den straa-led skønt fra Pol til Pol,
 Op i-mod Her-rens Ho-ved-stad I hvi-de Klæ-de-bon saa glad

Men mon jeg drøm-te el - ler saa I Sy - ner Ting, som fo - re-staa?
 Smaa-børn paa Gaden sprang i Leg, Og Mar-ker - ne laa fuld af Neg.
 Og Je - sus van-dred da paa Jord Med sit ud - valg-te Eng le-kor.
 Med Aandens Of-fer, Lovsangs Ord, Til Kon-gen, som i Zi-on bor.

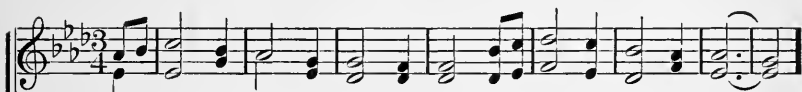
En Dag jeg paa et ensomt Sted.

5. Og Jesus Kristus selv kom frem
Og stod for sit Jerusalem;
Ham alles Øjne hviled paa;
Messiæ Herlighed man saa,
Og alles Knæ sig bøjede ned
For ham i dyb Ærbødighed,
Og Jesu Smil var Livets Væld
Og Salighed for hver en Sjæl.
7. Nu har min Fader skænket mig
En Krone over Jorderig;
Et Kejserdømme stort i Magt
Er nu for mine Fødder lagt.
Hos alle kendt det blive skal
Iblandt hans Verdnens store Tal,
At Offer og streng Lydighed
Gi'er Ære og Udødlighed."
6. Sin højre Haand han løfted op,
Og peged paa Kalvari Top,
Tiltalte Skaren, mild og fro,
Der dvæled udi Bøn og Tro:
„Forløbne er to Tusind Aar
Fra Tiden, da i mine Kaar
Det faldt at dø for Verdens Nød
Paa dette Bjærg, hvor Blodet flød.
8. Da som af Dvale fo'r jeg op
Og skued Alpers hvide Top;
Jeg hørte ikke Kildens Klang,
Jeg saa ej Blomsten paa min Gang.
Men Ordet: „Offer, Lydighed
Gi'er Ære og Udødlighed,“
Sødt kvæged Hjærtet i mit Bryst,
Og aldrig glemmes kan den Røst.

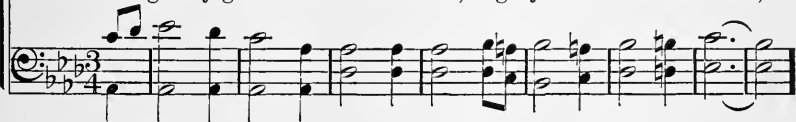
Nr. 65. O Fader, lad mit Hjærte faa.

(S. B. 243.)

P. V. POULSEN.

1. O Fa-der, lad mit Hjør-te faa Dit Sam-fund og din Aand,
2. Da bli-ver hver en Tid og Stund Mig sa-lig skøn og sød,
3. Da glad jeg al-tid van-drer om, Og hjem til Zi-ons Favn;

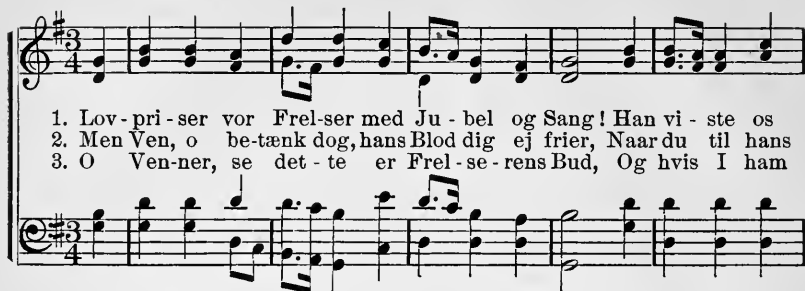
At Dag og Nat jeg fø-le maa, Jeg van-drer ved din Haand.
Dit Ord til Man-na i min Mund Og Li-vets Him-mel-brød.
Der ser jeg Ver-dens sva-re Dom, Der stil-les al-le Savn.

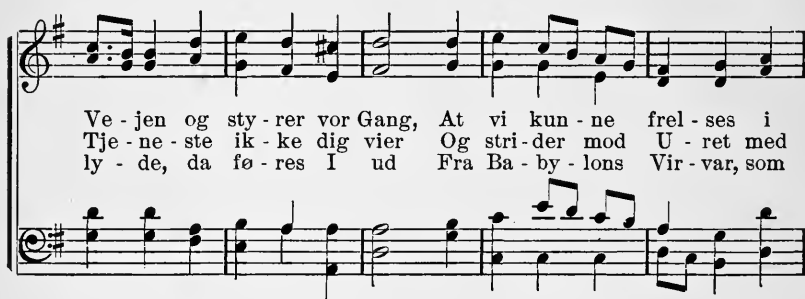
4. Der lægger jeg mit Hoved trykt
Hver Aften ned til Ro,
Og vaagner salig uden Frygt,
Og fuld af Lys og Tro.
5. Og lægges jeg i Gravens Skød,
Før Jesus kommer ned,
Han Dodens Lænker for mig brød,
Og Livets Vej jeg veed.

C. C. A. CHRISTENSEN.

RALPH BRADSHAW.

1. Lov-pri-ser vor Frel-ser med Ju-bel og Sang! Han vi-ste os
 2. Men Ven, o be-tænk dog, hans Blod dig ej frier, Naar du til hans
 3. O Ven-ner, se det-te er Frel-se-rens Bud, Og hvis I ham

Ve-jen og sty-rer vor Gang, At vi kun-ne frel-ses i
 Tje-ne-ste ik-ke dig vier Og stri-der mod U-ret med
 ly-de, da fø-res I ud Fra Ba-by-lons Vir-var, som

hans Pa-ra-dis Og der ham lov-syn-ge paa Eng-le-nes Vis.
 he-le din Magt Og der-paa med Her-ren i Daa-ben gør Pagt.
 nu staaer for Fald: O bru-ger da Ti-den, hør Frel-se-rens Kald!

4. O salige Glæde! o himmelske Ro!
 At snart vi skal skue, hvad nu vi kun tro,
 Naar Frelseren kommer, Guds enbaarne Søn,
 Og skænker os Kronen, den højeste Løn!

5. Derfor, kære Brødre, lad os staa beredt,
 Og med Højtidsdragten da være ikklædt;
 Vi da skal med Englene synge i Kor:
 Hosanna! vor Gud han paa Jorden nu bor!

Nr. 67. Naar er vor Trængsel omme?

C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 175.)

1. Naar er vor Træng-sel om - me? Naar vil For - løs - ning
 2. Naar skal vi Zi - on sku - e Be - klædt med Ild og
 3. Naar skal vor Jord for - so - nes Med Gud og her - lig
 4. Naar skal Ba - su - nen klin - ge, Og Syn - den vi be -

kom - me? Naar skal Je - ru - sa - lem Staa som et Fre - dens
 Lu - e? Naar mon hver Bo - lig skal Staa som en Bryl - lups -
 kro - nes? Naar skal som Pa - ra - dis Alt jub - le til Guds
 tvin - ge? Naar skal Guds Folk med Sang Op - staa af Gra - vens

Hjem, Hvor Is - ra - el skal bo I Fred og Ro?
 sal, Hvor Him - lens Drot skal bo I Fred og Ro?
 Pris, Og Lø - ve, Lam og Ko I Fre - den bo?
 Tvang For tu - sind Aar at bo I Fred og Ro?

5. Naar skal vi kronet stande
 Med Guders Segl i Pande?
 Naar skal Guds Folk paa Jord
 Samles med Enoks Kor
 Og som Guds Præster bo
 I Fred og Ro?

7. Naar skal vi Jesum vente
 Med vore Lamper tændte?
 Ved Lyd af Engles Skrig:
 „Zion bered nu dig!
 Din Konge nu vil bo
 Hos dig i Ro!”

6. Naar vil de Patriarker
 Som himmelske Monarker
 Gæste vor Jord paany,
 Hilset i Land og By:
 Velkommen vær, og bo
 Med os i Ro?

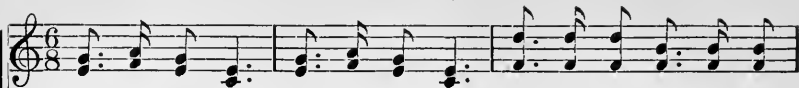
8. Da stilles al vor Længsel,
 Da ender al vor Trængsel,
 Da tages Sløret bort,
 Da er Guds Rige vort.
 Da skal i Fred vi bo
 I salig Ro.

Nr. 68.

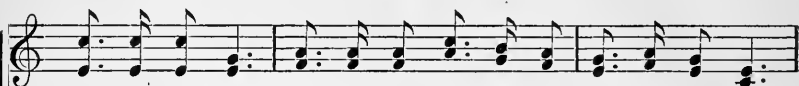
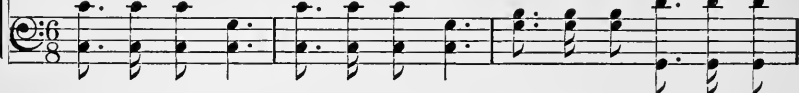
Salige Haab!

J. J. M. BOHN.

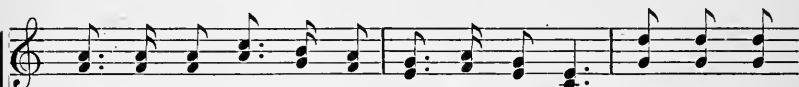
(S. B. 159.)

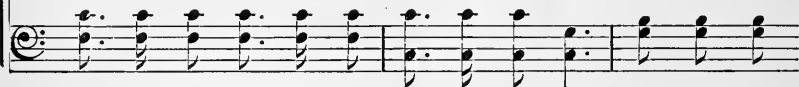
1. Sa - li - ge Haab! Li - ve - nes Haab, Gi - vet til Zi - on ved
 2. Dog, hvo ej vil Lyt - te der - til, Ej i Op - stan - del - sen
 3. Men hvo, som tror Sand - he - dens Ord, Fryg - ter ej Dø - den, som
 4. Saa - dant et Haab Ud - i vor Daab Aan - den os gi - ver, og

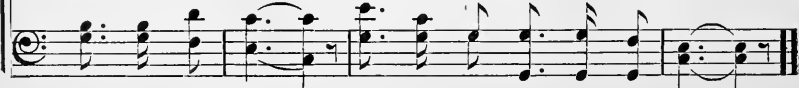
Frel - se - rens Pagt! Him - me - lens Nøg - ler til Skam - me har bragt
 Sa - lig - hed faar, Skont han skal op - staa om tu - sin - de Aar,
 Hyt - ten ned - brød, Me - dens hans Aand gaar til A - bra - hams Skød,
 dø vi i Gud, Vis - se - lig hø - re vi Mi - cha - els Bud:

Dø - den og Hel - ve - des Por - te og Magt, Fæng - se - let
 Døm - mes før hen til sin Bo - lig han gaar, E - vig for -
 Fri - gjort fra Ver - den, dens Synd og dens Nød, Ven - ten - de
 Vaagn op, o Is - ra - el, Im - ma - nuels Brud! Gaa af dit

aab - ned Guds Lam, Fæng - se - let aab - ned Guds Lam.
 tabt for Guds Lys, E - vig for - tabt for Guds Lys.
 En - ge - lens Røst, Ven - ten - de En - ge - lens Røst.
 Hvi - le - sted ud! Gaa af dit Hvi - le - sted ud!

Salige Haab!

5. Legem og Aand, Skaberens Haand
Atter forener, at dømmes vi maa,
Naar for Guds Søn og hans Fader vi staa,
Ja, udi Lyset, det herlige, gaa —
.: Guddommens evige Glans. :.:
6. Herlige Dag — Sejerens Sag!
Moderen faar da det elskede Nor,
Som hun med Taarer nedlagde i Jord,
Og i Guds Rige med det hun da bor;
.: Smerter og Taarer bortveg. :.:

Nr. 69. Nu vi os forsamle her.

MARIE ANDERSEN.

(S. B. 141.)

1. Nu vi os for - sam - le her I dit Navn, o Frel-ser kær!
2. Lad din Aand i - blandt os bo, Styr-ke os i Haab og Tro;
3. Frel-ser, Her-re, Bro-der, Ven, Før du man-ge til os hen,

Je - sus vær hos os til-ste-de, Naar vi syn-ge, ta - le, be - de,
Den i Hjør-ter - ne be - re - de Gudsfrygt, Kær-lig-hed og Glæ-de,
Som dit Ord vil gær-ne hø-re Og din Fa-ders Vil - lie gø-re,

Lys du o - ver os din Fred! Lys du o - ver os din Fred!
Saa vi i dit Fod-spor gaa! Saa vi i dit Fod-spor gaa!
I vort Samfund drag dem ind! I vort Samfund drag dem ind!

4. Kærlighedens store Bud
Lærte du os, kære Gud;
Naar i Kærlighed vi vandre,
Har vi Samfund med hverandre,
.: Med Gud Fader og hans Son. :.:

5. Store Gud, din Kærlighed
Ej af Maal og Grænse veed,
Vi lod os i Daaben sænke,
Og du lod os Naaden skænke —
.: Arveret til Salighed. :.:

1. Er Gud for os, hvad kan i - mod os væ - re? O Brø-dre,
 2. Vi stri-de, ja vi stri-de for et Ri - ge, Hvor-til vor
 3. Vi ej med kø - de - li - ge Vaa-ben fæg - te, Men bru-ge

Sø - stre, lad os van-dre fro, Og fø - re Stri-den til vor
 Frel-ser gav os Ar-ve - ret, For - gæ-ves Fjen-der - ne det
 Aan-dens Sværd og Tro-ens Skjold, Vi vil os Ver-den med dens

Frel-sers Æ - re, Thi vi hos ham i Her-lig-hed skal bo.
 vil be - kri - ge, De faa det ej, thi Je - sus vandt os det.
 Lyst for-næg - te, Kun at vi har vor Arv i god Be - hold.

4. Vi stride for vor Frihed og Guds Ære,
 Og for at komme til vort Fædreland;
 Vi vil ej længer Syndens Trælle være,
 Og Frelsens Hus ej bygge op paa Sand.
5. Nej, vi vort Hus har bygget paa en Klippe,
 Hvor det mod Storm og Vandløb kan bestaa;
 Thi Aabenbarings-Lyset vi ej slippe,
 Og ved vor Jesum skal vi alt formaa.
6. Og naar vi komme ind til Zions Hvile,
 Hvor Herren selv sig aabenbare vil,
 Da salig Fryd os evig skal tilsmile,
 Og vi skal altid høre Jesum til.

Nr. 71. Fra Himlens høje Hvælv.

P. P. PRATT.

(S. B. 266.)

1. Fra Him-lens hø - je Hvælv En hel - lig En - gel foer Med
2. Mo - ro - ni dem ned-grov I gam - le He - den - old, Og

Bud-skab fra Gud selv Til fald-ne Slægt paa Jord, At i Ku -
til vor Slægts Be-hov Gav Jo - sef dem i Vold; De vid - - ne

1. At i Ku -
2. De vid - ne

mo - - rahs Høj saa prud Op-teg-nel-ser var skjult i Gud.
om Guds vi - - se Hu I fordums Tid saa vel som nu.

mo-rah's Høj, Ku-mo-rah's Høj saa prud
om, De vid-ne om Guds vi - se Hu

<p>3. Om Josefs gamle Sæd
De tale klart og rent,
Om hvert af deres Fjed
Til Tid dem var forment;
De kendte Gud, forskød hans Bud,
Og ryddedes af Verden ud.</p> | <p>4. Den Tid tilsidst oprandt,
Da Lys til os blev bragt,
Og Dødens Mørke svandt;
O Menneske, giv Agt!
Vor Herres Evangelium
Tilbydes nu før Verdens Dom.</p> |
|---|---|
5. Se, Juda spredte Børn
Med Jubel drage hjem.
Og stærke som en Ørn
Opfør Jerusalem,
Mens Efraim, paa Zions Fjæld
Sig bader i Guds Naades Væld.

Nr. 72. Morgenen saa dejlig oprinder.

C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 42.)

Maestoso.

1. Mor - ge - nen saa dej - lig op - rin - der paa - ny,
2. Sa - lig - he - dens Dag for Guds Folk rin - der op,
3. Tu - sind - aa - rets Mor - gen vi sku - e at gry,

Ly - set af Him - len frem - bry - der; Is - ra - el op - byg - ger sin
Sor - gen for - vand - les til Glæ - der, Temp - let højt sig hæ - ver paa
Ba - by - lons Taa - ge bort - spre - des, Zi - on da skal glim - re som

Fæ - dre - ne - by, Zi - on som for - dum sig pry - der;
Bjær - ge - nes Top, Fol - ket i Ren - hed sig klæ - der;
Gu - der - nes By, In - gen af Sa - tan for - le - des.

Blomstrende som Ro - sen nu Ør - ke - nen frem - staar; Tu - sin - der gen -
Zi - on ma - je - stæ - tisk vil staa som Klippen fast, Ba - by - lon hu -
Is - ra - el sin Kon - ge velkommen by - der da, Eng - le - ne i -

lø - ste med Sang til Zi - on gaar. Teg - ne - ne vi sku - e; vær
kom - mes og styr - tes om i Hast. Teg - ne - ne vi sku - e, vær
stem - me et stærkt Hal - le - lu - ja! Ba - by - lon er fal - den, og

Morgenen saa dejlig oprinder.

vaa - gen, giv Agt, Frel - se - rens Kom - me sig nær - mer!
vaa - gen, giv Agt, Frel - se - rens Kom - me sig nær - mer!
Zi - on er fri, Frel - se - rens Kom - me vi sku - e!

Nr. 73. Naar skal vort Øje.

P. O. THOMASSEN.

(S. B. 184.)

CARL SJÖGREN.

1. Naar skal vort Ø - je Sku - e dig, Zi - on, Guds Stad?
2. Snar - li - gen straa - ler Temp - ler i Skon - hed og Pragt;
3. Sa - lig - ste Glæ - de A - bra - hams Børn er til Del.
4. Der - for vi dra - ge Glad til vort el - ske - de Hjem,

Naar fra det Hø - je Kom - mer For - lø - se - ren glad,
Her - ren til - maa - ler Hel - li - ge Stor - hed og Magt;
Ar - ven her ne - de Gud har for - jæt - tet hver Sjæl,
Hvor vi mod - tá - ge Lær - dom og Kund - skab af dem,

Stan - der vor Mø - je, Ud - ryd - der Ond - skab og Had?
Mod Vre - dens Skaa - ler Vær - ner dem Is - ra - els Pagt.
Som tro vil træ - de Djæ - ve - lens, Magt un - der Hæl.
Som nu saa fa - ge Le - de Guds Is - ra - el frem.

Nr. 74.

Nu kom der Bud.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 45.)

FR. KUHLAU.

1. Nu kom der Bud fra Eng - le - kor Og Præ - ste - døm - mets
2. Og de skal byg - ge ham en Stad Og rej - se ham en

Or - den: Der kom - - mer snart en Kon - ge stor, Og
Tro - ne, Hvor-paa han sid - de skal saa glad Med

1. Der kom-mer snart en Kon-ge stor,
2. Hvor-paa han sid - de skal saa glad

Gud vil gæ - ste Jor - den, Og Gud vil gæ - ste
Her - - re-døm-mets Kro - ne, Med Her - - re-døm-mets

Og Gud vil gæ - ste Jor - den, Og Gud vil gæ - ste
Med Her - re-døm-mets Kro - ne, Med Her - re-døm-mets

Jor - den, Og al - le Æd - le, fjærn og
Kro - ne, Og døm-me i Ret - fær - dig-

Jor - den, Og al - le Æd - - - le, fjærn og
Kro - ne Og døm-me i Ret - fær - - dig-

Nu kom der Bud.

nær, Skal sam-les til en Ju-bel-hær, Den Drot at
hed, Samt gi-ve Jor-de-ri-ge Fred Og tu-sind-

nær, Skal sam-les til en Ju - bel - hær, Den Drot at
hed, Samt gi - ve Jor - - - de - ri - ge Fred Og tu-sind-

gaa i - mø - de, Den Drot at gaa i - mø - de.
aa - - rig Glæ - de, Og tu-sind-aa - - - rig Glæ - de.

gaa i - mø - de, Den Drot at gaa i - mø - de.
aa - - rig Glæ - de, Og tu-sind-aa-rig Glæ - de.

3. Og da den Konges høje Mænd,
De Guds Profeter rene,
Som Guder staa paa Jord igen,
:; Og Engle maa dem tjene, :;
Og Adam Fyrstendømmet ta'er
Som Patriark og alles Fa'er,
:; Og han sin Slægt velsigner, :;

4. Og naar vi tænke paa den Dag,
Da Hjærtet saligt brænder,
Vi kende det er Jesu Sag,
:; Hvor paa vi lægge Hænder, :;
Og han os Styrke give vil,
Og Aandens Kraft og Naade til,
:; At vi kan Sejer vinde, :;

Nr. 75. Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom.

Doxology.

(S. B. 263.)

Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom, Pris ham, du Eng-le-ska-re from,

Pris ham, du Folk, i Pagtens Baand, Pris Fader, Søn og Hel-lig-aand!

Nr. 76. Det er forvist paa Tiden snart.

(S. B. 90.)

1. Det er for-vist paa Ti - den snart, At Krist, Guds Søn, vil kom -
2. Ba - su - nen skal man hø - re saa Ved Eng - les hø - je Stem -
3. O, Je - su, vær min Talsmand god, Du Fejl mig ej til-reg -

me I Sky - er - ne at sku - e klart Til Frel - se for de
mer, De dø - de skul - le da op - staa Med Le - gem - Kød og
ne; Men rens mig ved dit dy - re Blod, Dets Værd du mig til -

from - me. Stor Skræk da faar hver Syn - dens Mand, Naar Ver - den
Lem - mer; Saa skal de stan - de her - ligt der, Og hvo end
eg - ne, At jeg med Hel - li - ge da maa I Zi - on

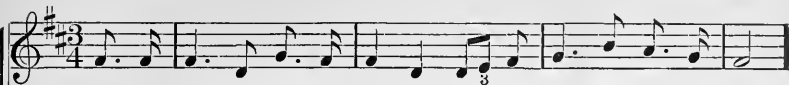
smel - ter hen i Brand, Som Pag - tens Bog os mel - der.
er i Li - ve her Skal i en Hast for - vand - les.
hos dig Ar - ven faa, Og tu - sind - aa - rig Lyk - ke.

Nr. 77. O min Fader, du som troner.

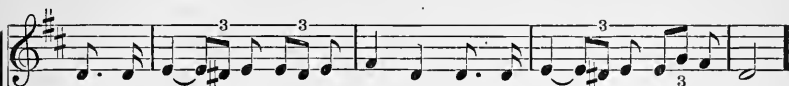
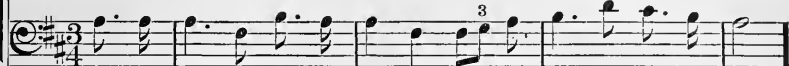
ELIZA R. SNOW.

(S. B. 201.)

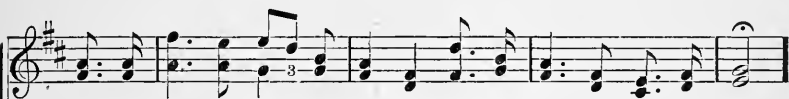
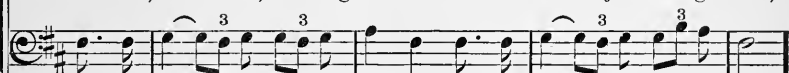
JOS. P. HOLBROOK.

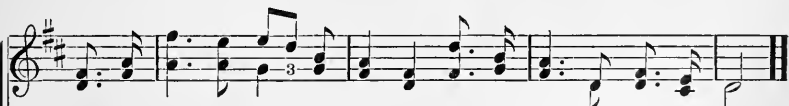
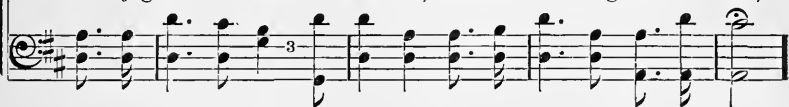
1. O min Fa - der, du som tro - ner I en navn - løs hel - lig Fred,
 2. I en Hen - sigt vis og her - lig Har du mig paa Jor - den sat;
 3. O min Fa - der, du mig lær - te Ved din Aand at kal - de saa,
 4. Naar min sva - ge Hyt - te læg - ges Ned i Jor - dens kol - de Grus,

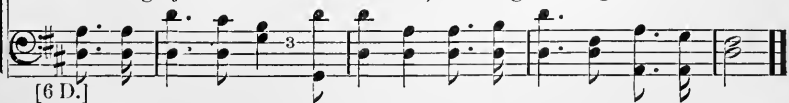
Naar skal jeg dit Aa - syn sku - e, Se din Nær - heds Her - lig - hed?
 Himmelsk Byrd og Slægt og Ven - ner, Alt er skjult i Glemslens Nat.
 Men før Kund - skabs - nøg - len skænktes, Grunden her - til dun - kel laa.
 Fa - der, Mo - der, lad mig mø - de E - der i jert Kon - ge - hus,

En Gang før min spæ - de Barndom Har min Aand jo dvæ - let der;
 Mangen Gang en hem - lig Tan - ke Hviskede: „Du er fremmed her!“
 Har jeg ik - kun hist en Fa - der? Hør For - nuft og Sandheds Svar,
 Naar jeg har mit Maal fuldkommet, Hvor - for I mig send - te her,

O min Fa - der, i din Vaaning Stod jeg tidt din Tro - ne nær!
 En - gang fri og sa - lig van - dred Jeg din Fa - der - tro - ne nær!
 Sig, hvad jeg vil e - vig ken - de: „Der jeg og en Mo - der har!“
 Kald mig hjem med fæl - les Stem - me, Lad mig sa - lig dvæ - le der!

Nr. 78.

Almagts Gud.

P. O. THOMASSEN.

(S. B. 180.)

p *pp*

1. Al - magts Gud, vi for din Tro - ne Yd - mygt
2. Ej vi sø - ge Gud a - le - ne, Mens vi

p *f*

bø - je os mod Jord, Me - dens Ju - bel -
Lyk - ken ny - de fuldt; Ej a - le - ne

san - gens To - ne Sti - ger højt i mæg - tigt Kor.
vi ham tje - ne, Me - dens Ven - ner smi - le huldt;

mf *pp* *mf*

Lad os tro - fast med hver - an - dre Haand i
Ik - ke blot, naar Stor - me ti - e, Vil - le

p *pp*

Haand her - ne - de van - dre Gen - nem Mør - kets dy - be
vi din Sag os vi - e; Men i Li - vets Kamp saa

Almagts Gud.

f *ff*

Nat, Gen-nem Mør-kets dy-be Nat Mod det
 haard, Men i Li-vets Kamp saa haard, Og naar

pp

Maal, du os har sat, Lad i Tid og E-vig-
 Ver-den mod os staar, Vil-le vi din Ger-ning

mf *p* *pp*

he-den In-gen spil-de Him-mel-glæ-den, Hvor-paa
 frem-me, Al-drig dig, vor Gud, for-glem-me. Os til-

f *ff*

vi en For-smag nød, Hvor-paa vi en For-smag nød, Da ved
 del din Kraf-tens Aand, Os til-del din Kraf-tens Aand, Knyt os

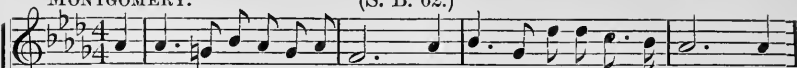
f

Daab vi dig ad-lød, Som Pro-fe-tens Ord os bød.
 fast i Pag-tens Baand, Hold os op-rejst ved din Haand!

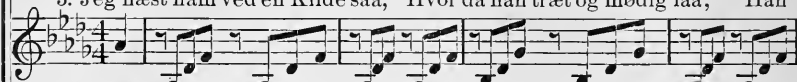
Nr. 79. En stakkels sorgbetyngt Mand.

MONTGOMERY.

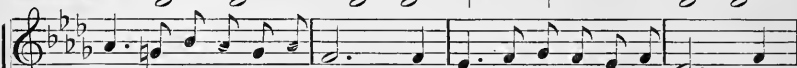
(S. B. 62.)

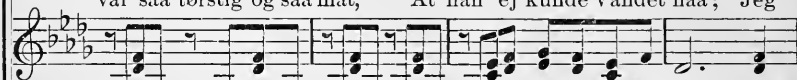
1. En stakkels-sorgbetyngt Mand Mig of-te mød-te paa min Vej, Og
2. En Gang han træt og hungri-g kom, Mens jeg mit simple Maaltid nød, Og
3. Jeg næst ham ved en Kilde saa, Hvor da han træt og mødig laa; Han

Con espress.

naar han ydmyg bad om Hjælp, Jeg aldrig kunde svare: Nej; Hans skønt han yt-red' ej et Ord, Jeg saa hans Nød, og gav ham Brød. Han var saa tørstig og saa mat, At han ej kunde Vandet naa; Jeg

Navn jeg aldrig spurgte om, E-j heller fra hvad Land han kom; brød—og med et kærligt Blik Han gav—og Engleb-rød jeg fik; skyndte mig, og hjalp ham op, Og lod ham drikke af min Kop;

rit.

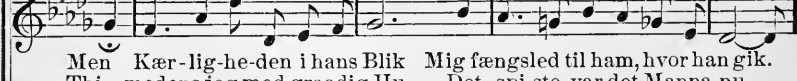
rit.

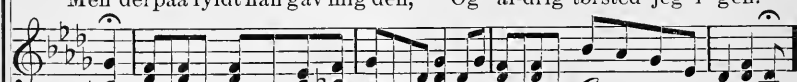
tempo.

rit.

dim.

Men Kær-lig-he-den i hans Blik Mig fængsled til ham, hvor han gik. Thi medens jeg med graadig Hu Det spi-ste, var det Manna nu. Men derpaa fyldt han gav mig den, Og al-drig tørsted' jeg i-gen.

tempo.

rit.

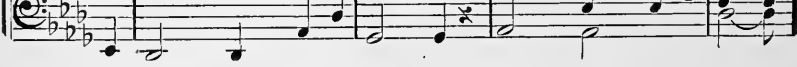
dim.

tempo.

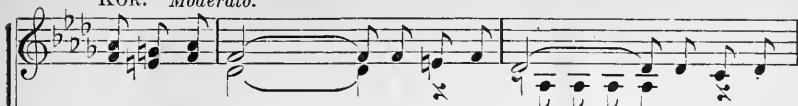
rit.

dim.

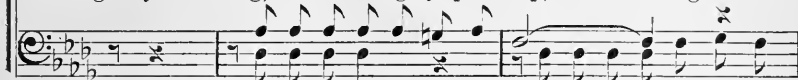

En stakkels sorgbetynet Mand.

KOR. *Moderato.*

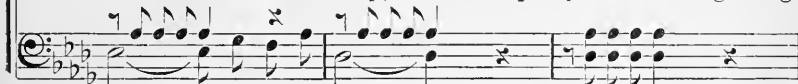
1. Hans Navn jeg al - - - drig spurgte om,..... Ej hel-ler
 2. Han brød—og med..... et kær-ligt Blik..... Han gav—og
 3. Jeg skynd-te mig,..... og hjalp ham op,..... Og lod ham

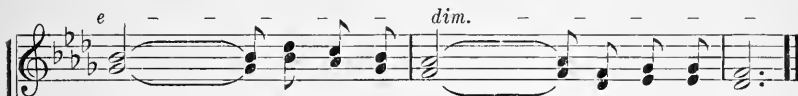
1. Hans Navn jeg al - - - drig spurgte om, Ej hel-ler

fra..... hvad Land han kom;... Men Kær-lig-he - - den i hans
 Eng - - le-brød jeg fik;..... Thi medens jeg..... med graadig
 drik - - ke af min Kop;... Men derpaa fyldt..... han gav mig

fra..... hvad Land han kom;... Men Kærlighe-

Blik..... Mig fængsled til..... ham, hvor han gik.
 Hu..... Det spi-ste, var..... det Man-na nu.
 den,..... Og al-drig tør - - - sted' jeg i- gen.

den i hans Blik

Mig fængsled til ham, hvor han gik.

4. En mørk og stormfuld Vinternat
 Hans Raab om Hjælp sig trængte frem;
 Jeg skyndte mig og fik ham fat,
 Og glad ham førte til mit Hjem.
 ;:Jeg varmede min kære Gæst,
 Og havde selv en Glædesfest;
 Thi medens paa min Seng han laa,
 Jeg selv i Drømme Himlen saa.::

6. I Fængsel og til Døden dømt
 Med Sorg jeg dernæst fandt min Ven;
 Med Frygt hans Haand jeg trykked' ømt,
 Og Aanden Styrke fik igen.
 ;:Men for endnu at prøve mig
 Han bad mig om, at do for sig;
 Da, skønt mit Kod var svagt som før,
 Min Aand ham svared': Ja, jeg dør.::

5. Elendig, plaget og forhadet
 Paa Vejen jeg ham nøgen fandt;
 Han henlaa saaret og forladt,
 Og derfor jeg hans Saar forbandt;
 ;:Jeg Olive i hans Vunder gød,
 Og Glæde i mit Hjerte flød,
 Thi ved hans Ord min Sorg forsvandt,
 Og for min Sjæl nyt Liv oprandt.::

7. Derpaa den Fremmede forsvandt,
 Og Jesus venlig for mig stod.
 Jeg Tegnet i hans Hænder fandt,
 Og ydmyg sank jeg for hans Fod.
 ;:Hans blide Stemme til mig lød:
 Du var mig tro i Liv og Død;
 Hvad du har gjort, er gjort mod mig,
 Og derfor jeg velsigner dig.::

Nr. 80. Israels Haab paany oplives.

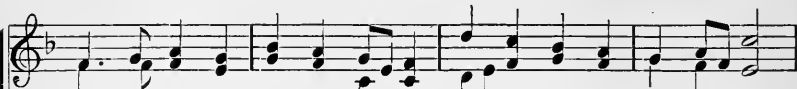
THEO. M. SAMUELSEN.

(S. B. 249.)

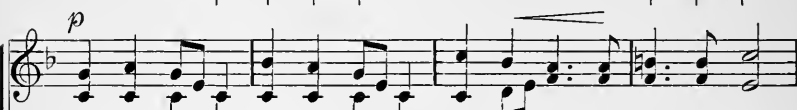
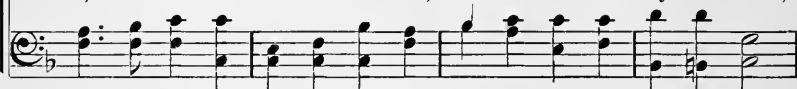
HAYDN.

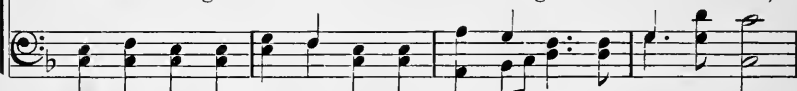
1. Is-raels Haab paa-ny op-li-ves, Her-ren Zi-on ud-valgt har,
 2. I, som Ba-bels sal-te Van-de Sør-gen-de om-rin-get har,
 3. Kan i Træl-dom San-gen tri-ves? Har i Taa-rer Fryd sit Hjem?

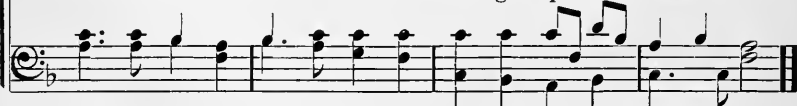
Frel-se nu ved hen-de gi-ves, Som for-ladt og en-som var.
 O lad Har-pe-to-ner blan-de At-ter sig med Lov-sang klar.
 Ja, naar Læn-ken søn-der-ri-ves, Fri-heds-so-len bry-der frem;

Skønt i fremmed Land gen-ly-der Hjem-ves dy-be Kla-ge-sang,
 Lad ej Ø-jet læn-ger græ-de, Naar til Zi-on Tan-ken fly'r,
 Da skal de gen-lø-stes Ska-re Van-dre glad til Zi-on hen,

Snart dog Her-ren Læn-ken bry-der, Aab-ner Hjem-mets Port en Gang.
 Zi-ons Sorg skal vor-de Glæ-de, Thi dets Mor-gen alt frem-gry'r.
 Me-dens Ju-bel-to-ner kla-re Sti-ge op mod Him-me-len.

4. Er det end kun Førstegrøden,
 Som i Herrens Hus er bragt,
 Vegen er for Morgenrøden
 Dog alt Mørkets skumle Magt.
 Høstens Tid er snart forhaanden,
 Førstegrøden modnet er,
 Henrykt jublende i Aanden
 Herrens Lade fuld vi ser.

5. Evig, evig tør du bygge,
 O Guds Stad, Jerusalem,
 Paa Forjættelsen den trygge:
 „Ogsaa du skal komme hjem!”
 Israels Vægter ikke sover,
 Frelsens Time er dig nær,
 Herren holder, hvad han lover —
 Hvad han byder, altid sker.

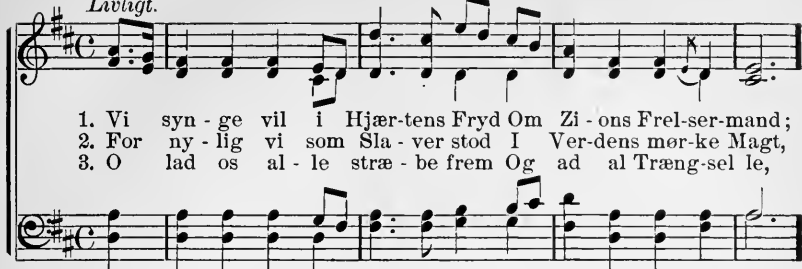
Nr. 81. Vi synge vil i Hjærtens Fryd.

(S. B. 137.)

J. J. M. BOHN.

A. C. SMYTH.

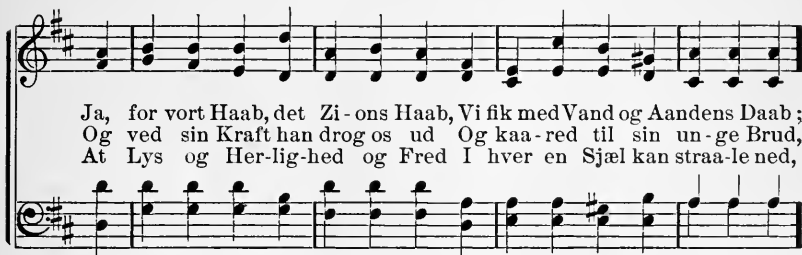
Livligt.

1. Vi syn - ge vil i Hjør - tens Fryd Om Zi - ons Frel - ser - mand;
2. For ny - lig vi som Sla - ver stod I Ver - dens mør - ke Magt,
3. O lad os al - le stræ - be frem Og ad al Træng - sel le,

O hver en Røst, giv Ju - bel - lyd, Som Her - ren æ - re kan;
Men os vor Frel - ser sen - de lod Sit Lys^o og ny - e Pagt;
Og vor - de hver et nyt - tigt Lem Paa Je - su Le - ge - me,

Ja, for vort Haab, det Zi - ons Haab, Vi fik med Vand og Aandens Daab;
Og ved sin Kraft han drog os ud Og kaa - red til sin un - ge Brud,
At Lys og Her - lig - hed og Fred I hver en Sjæl kan straa - le ned,

Hal - le - lu - ja, vor Gud er stor! Han e - ne Æ - ren faar.
Se, der - for syn - ge vi saa glad Som Børn Hal - le - lu - ja!
Og vi vil al - le jub - le da A - men! Hal - le - lu - ja!

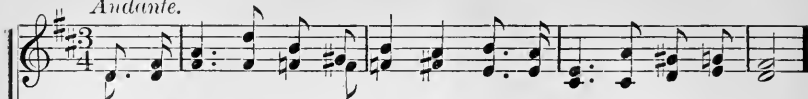
Nr. 82. Hist bag Vestens fjerne Høje.

THEO. M. SAMUELSEN.

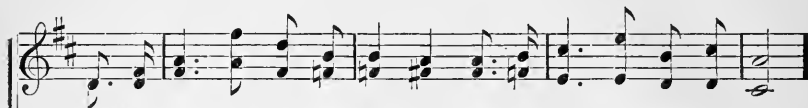
(S. B. 20.)

JOS. J. DAYNES.

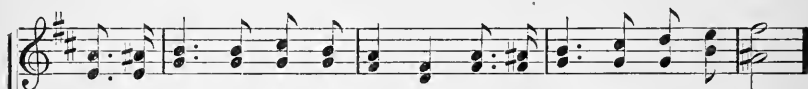
Andante.

1. Hist bag Ve-stens fjer-ne Hø-je So-len da-led' pur-pur-rød;
2. Alt det skab-te sø-ger Hvi-le Ef-ter Da-gens trav-le Færd;
3. Un-der Nat-tens stil-le Taa-ge Slum-rer Mark og Skov og Dal;

Af - ten en - der Da-gens Mø-je—Brin-ger Fred og Hvi-le sød.
 Fre-dens from-me Eng-le smi-le Blidt som Him-lens Stjær-ne-hær;
 Men en kær- lig Fa-der vaa-ger Hist i hø - je Him-mel-sal;

Sva-le Vind fra fjer-ne Zo-ner Kys-ser Da-gens ra-ske Søn,
 Og fra ly - se Him-mel-sa - le Sti-ge de til Jor-den ned,
 Naa-de-fuldt han vil be-skær-me Hver, som gav sig i hans Vold;

Me-dens Nat-ter-ga-lens To-ner Blan-des med hans Af - ten - bøn,
 For at trø - ste og hug-sva - le Hver, som Da-gens Kum-mer led,
 Os skal in - gen Fa-re nær-me, Zi-ons Væg-ter er vort Skjold,

Hist bag Vestens fjerne Høje.

Me-dens Nat - ter - ga - lens To - ner Blan-des med hans Af - ten - bøn.
 For at trø - ste og hug - sva - lé Hver, som Da - gens Kum - mer led.
 Os skal in - gen Fa - re nær - me, Zi - ons Væg - ter er vort Skjold.

Nr. 83. Fader vor paa Himlens Trone.

(S. B. 138.)

1. Fa - der vor paa Him - lens Tro - ne, For dit Aa - syn sam - les vi
 2. Her i Stø - vet Bro - der - kæ - den Be - der dig i Je - su Navn,
 3. Li - vets Man - na i vort Hjør - te Giv os nu i den - ne Stund!

Og op - sen - de Glæ - dens To - ne, Thi vi blev i Je - sum fri.
 At vor Sø - gen, Ban - ken, Le - den Væ - re maa til e - vigt Gavn!
 Klart lad bræn - de Ly - sets Kær - te — Or - det af din e - gen Mund!

Ho - si - an - na! Ho - si - an - na! Æ - re væ - re dig, o Gud!
 Vær til - ste - de, vær til - ste - de, Fa - der, med din Hel - lig - aand!
 Mørkets Aan - der, Mørkets Aan - der Vi - ge bort ved Je - su Navn.
 1. Æ - re væ - re dig, o Gud!

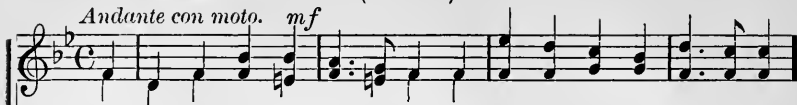
4. Aandens Sværd du dine give,
 Som skal tale her i Dag,
 At det dine Ord maa blive,
 Dig til Ære og Behag!
 Ja, o Herre, store Herre,
 Du er ene Himlens Drot!

5. Evig var og er og bliver
 Fader, Søn og Helligaand,
 Og i Pagten du os giver
 Kærligheds og Fredens Haand.
 Halleluja! Halleluja!
 Halleluja! Amen.

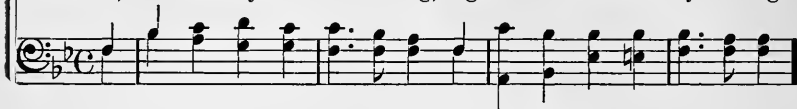
P. O. THOMASSEN.

(S. B. 83.)

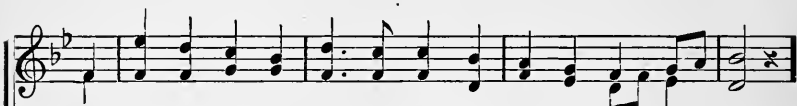
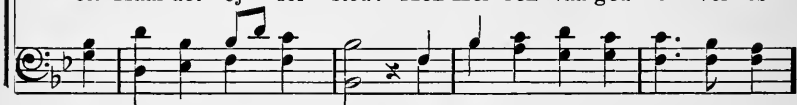
O. LINDEBLAD.

Andante con moto. mf

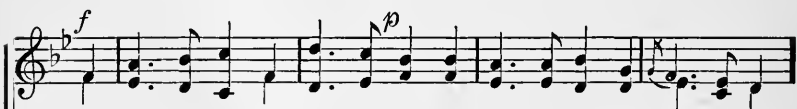
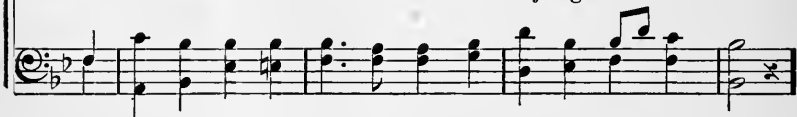
1. Mes - si - æ E - van - ge - li - um, Der ud - gør Skrif - tens Ho - ved - sum,
2. Se Ly - set, som fra Him - len kom, Det spre - der sig al Jor - den om,
3. Ak, Mør - ket skjul - te Jor - de - rig, Og Men - ne - sket var Dy - ret lig:

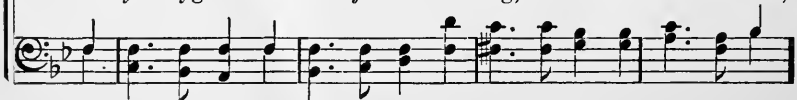
Til - by - des Jor - dens Børn. Guds Tjen' - re raa - be til en - hver,
 Vor Gud os det har sendt! Det gen - nem Mør - ket træn - ger frem,
 Sit Maal det ej for - stod! Men Her - ren vaa - ged o - ver os —

Som Frel - sens Bud - skab nu har kær: „Ej mer din Gud for - tørt!
 Til Kon - gens Slot og fat - tigt Hjem, Før Ti - den bli - ver endt.
 Han vil - de frel - se os til - trods For Fejl og O - ver - mod.

Fra Synd og Ondskab dig om - vend, Be - nyt den, Tid der gi - ves end,
 Thi Kri - sti Kom - me nu er nær — Op - lad jert Sind og Vis - dom lær
 Nu yd - mygt vi os bø - je ned For dig, som for os Dø - den led;

Messiae Evangelium.

f

Thi vid for-vist, At det til-sidst Til Gud dig fø - rer hen!"
 Af Him - lens Gud, Som gi - ver Bud Til Frel - se for en-hver!
 Vi vil - le gaa Og Frel-se faa For - me - delst Ly - dig - hed.

Nr. 85. Kom dog Alle, Store, Smaa.

C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 146.)

Fra ENG. CHORISTER.

p *f*

1. Kom dog Al - le, Sto - re, Smaa, For i Daa - bens
 2. Til Guds Børn ved Daa - bens Pagt Kaa - res vi - o
 3. Spot - ten, som os mø - der her, Er dog Her - lig -
 4. Daa - ben, som den ny - e Pagt Nu ved Eng - le

p *f*

Bad at gaa Med et an - ger - gi - vent Sind Tråd i -
 giv da Agt! Gaa med Glæ - de der - for frem, In - gen
 he - den værd; Kro - nens Glans for - dunk - ler Alt, Hvad os
 blev os bragt, Den er e - vig, bryd den ej, Du, som

p

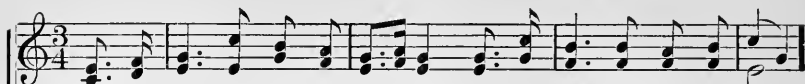
gen - nem Dø - ren ind, Tråd i - gen - nem Dø - ren ind.
 Træng-sel hold for slem, In - gen Træng-sel hold for slem.
 for - hen var for - talt, Hvad os for - hen var for - talt.
 gaar paa Frel - sens Vej! Du, som gaar paa Frel - sens Vej!

Nr. 86. Kærlighed er Lysets Kilde.

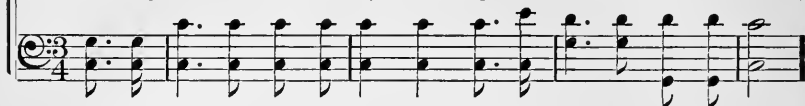
GRUNDTVIG.

(S. B. 176.)

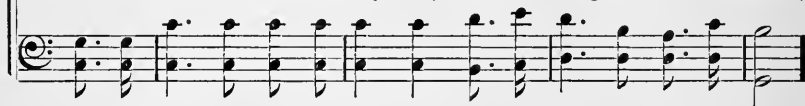
E. BEESLEY (arr.).

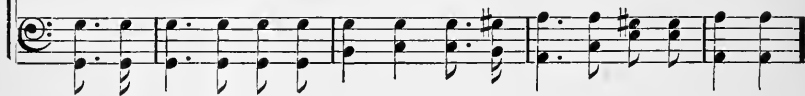
1. Kær-lig-hed er Ly-sets Kil - de, Kær-lig - hed er Li - vets Rod ;
2. Kær-lig-hed er Li - vets Kro - ne, Kær-lig - hed er Ly-sets Glans ;
3. Kær-lig-hed er Lo-vens Fyl - de, Og Fuld-kom-men-he-dens Baand ;

Der-for er Guds Raad saa mil - de, Der-for er Guds Aand saa god,
 Der-for sid - der paa Guds Tro - ne, Je - sus nu med Straa-le - krans ;
 Den er hvad vor Gud vi skyl - de, Den er Frug - ten af hans Aand ;

Som vor Frel-ser har for - kla - ret, Aan-den selv os aa-ben - ba - ret,
 Han, som Ly - set er og Li - vet, Har for os sig selv hen - gi - vet,
 Der - for Bro - der-kær-lig - he - den Vok - ser op med Gud - doms - Fre - den,

Som vi fø - le i Guds Fred Og det Haab, vi trø - stes ved.
 Bli - ver i og le - ver ved Gud sin Fa - ders Kær - lig - hed.
 Vor - de skal vi og ved den Et med Sjæ - lens bed - ste Ven.

1. Langt, langt her-fra, nær-ved Bethlehems Stad, Eng-le til Hyr-de - ne
 2. Her - ligt lød San-gen om Kær-lig - hed, Miskundheds Bud sendt af
 3. Her - re! Med Eng-le - ne i-stem-me vi, Hjør-te og Røst vi op -
 4. Frem-skynd den Tid, da i hvert et Land San-gen skal ly - de med

KOR. *f*

sang saa glad: Æ - re være Gud! Æ - re være Gud!
 Him - len ned:
 løf - te til Dig:
 Glæ - de sandt: Æ - re være Gud! Æ - re være Gud i det

Æ - re være Gud i det hø - - je;

p

Æ - re være Gud i det hø - - je; Fred paa Jord, Guds
 hø - - - je, i det hø - - je;

Æ - re være Gud i det hø - - je;

f

Vel - be - hag Kom til Men - ne - sker i Dag.

Fra Eng.

(S. B. 272.)

f

1. Gør hvad er ret, thi nu Dag-gry be - bu - der Se - jer for
 2. Gør hvad er ret, thi nu Læn - ker - ne bry - des, Aa - ge - ne
 3. Gør hvad er ret! o vær tro og fri - mo - dig, Frem - ad kun

Ly - sets og Fri - he - dens Sag! Eng - le op - teg - ne - nøj -
 splin - tres, selv Mør - ket er spredt. Haa - bet om Fri - hed af
 frem - ad! din Løn er be - redt; Tør - res skal Taa - ren, var

ag - tigt som Gu - der - Tau - se vor Van - del hver e - ne - ste Dag.
 Fol - ke - ne ny - des, Sand - he - den sej - rer; gør al - tid kun ret!
 Ve - jen end blo - dig, Him - len dig sig - ner, naar kun du gør ret!

KOR.

f

Gør hvad er ret, Lad saa Føl - ger - ne kom - me! Svigt ej i

Kam - pen For Fri - heds I - dræt. Mo - di - gen frem - ad Til

Gør hvad er ret.

Prø-ven er om-me, Gud dig be-skær-mer, Gør der-for kun ret!

Nr. 89. Der er et Land.

BENGT E ANDERSEN.

(S. B. 128.)

J. FAWSETT.

1. Der er et Land, et dej - ligt Land, Med So - lens Far - ve-
 2. Der er et Hjem, et Glæ - dens Hjem, En Egn saa himmelsk
 3. Der er en Fred, en e - vig Fred Hin-si - des Ver-dens
 4. Fra den - ne Jords E - len - dig-hed Did-hen vor Læng-sel

skær, Med So - lens Far - ve-skær, Som in - gen Skygger mørkne
 skøn, En Egn saa him - melsk skøn, Og der vi mø - des skal med
 Hegn, Hin-si - des Ver - dens Hegn, Hvor Van-drings-sta-ven byt - tes
 staar, Did-hen vor Læng - sel staar, Hvor Zi - ons Folk i E - vig-

kan, Thi Je - sus ly - - ser der, Thi Je - sus ly - ser der.
 dem, Som el - sket har Guds Søn, Som el - sket har Guds Søn.
 med Et e - vigt Se - jers-tegn, Et e - vigt Se - jers-tegn.
 hed Sin Fred og Hvi - le faar, Sin Fred og Hvi - le faar.

1. Vaagn, Jordens Slægter, op og ser, Og lad jer ej be-tryg-ge
 2. Og Teg - ne - ne paa den - ne Dag Nu klart sig aa - ben - ba - rer
 3. Hvad gav - ner da al Ver - dens Pragt, Hvad Rigdom, Gods og Æ - re?
 4. Dog fry - der e - der hjær - te - lig, I Kri - sti san - de Lem - mer,

Ved Ver - dens Haab og fal - ske Skær! De u - den Grundvold byg - ge,
 I Sol og Maa - ne, Jor - dens Brag, Med Pest og Kri - ger - ska - rer.
 Hvad hjæl - per da al Her - re - magt? Hvor vil da Vel - lyst væ - re?
 Som un - der Ver - dens Magt og Svig Op - løf - ter e - ders Stem - mer

Vend e - der om, Thi Her - rens Dom Og Dag er nu i Ven - te!
 Al Ver - den staa Som tænd - te Blaar - Den blus - ser snart og fal - der;
 Hvor er den Vraa, I Ly skal faa, Naar Je - sus han vil kom - me
 Med Dommens Bud Fra e - ders Gud; Han vil jer Frel - se gi - ve,

Gud vil sin Brud Af Ver - den ud Til e - vig Æ - re hen - te.
 Dog er der faa, Som tæn - ke paa, At Gud til Be - dring kal - der.
 I Sky - er - ne Og la - de se Sin Magt og Vre - des Dom - me?
 Og al jer Nød Samt Haan og Stød Skal sa - lig Glæ - de bli - ve.

Nr. 91.

O skønne Lys.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 44.)

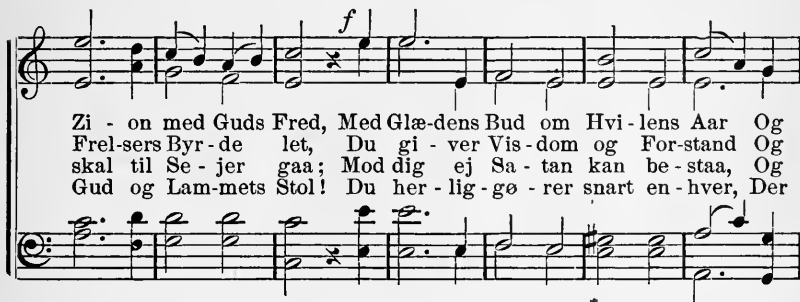
Moderato.

1. O skøn-ne Lys fra Him-lens Tro - ne, Som brag-te Liv og
 2. O skøn-ne Lys, som Hjør-tet gi - ver Et Pant paa Zi - ons
 3. O Li - vets Lys, som in - gen sku - e, Der ej vil bli - ve
 4. O Gud-doms-lys, som skal for - kla - re Al Jor - de - rig fra

Sa - lig - hed Til Jor - de - ri - gets mør-ke Zo - ne, Du hil - sed
 Bor - ger - ret, Som Aand - den løs fra Stø - vet ri - ver Og gør vor
 som de smaa! O Sandheds Sværd! o Aand - ens Bu - e! Du mæg - tig
 Pol til Pol, Som kom - mer med den hvi - de Ska - re Fra Him - lens

Zi - on med Guds Fred, Med Glæ - dens Bud om Hvi - lens Aar Og
 Frel - sers Byr - de let, Du gi - ver Vis - dom og For - stand Og
 skal til Se - jer gaa; Mod dig ej Sa - tan kan be - staa, Og
 Gud og Lam - mets Stol! Du her - lig - gø - rer snart en - hver, Der

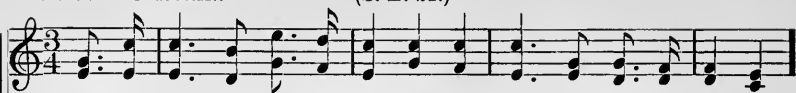

E - vig - he - dens gyld - ne Vaar, Og E - vig - he - dens gyld - ne Vaar.
 tæn - der Hjør - tet ud - i Brand, Og tæn - der Hjør - tet ud - i Brand.
 in - tet Vaa - ben Lyk - ke faa, Og in - tet Vaa - ben Lyk - ke faa.
 har paa Jor - den Ly - set kær, Der har paa Jor - den Ly - set kær.

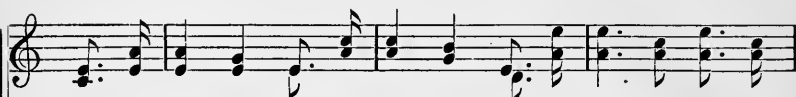
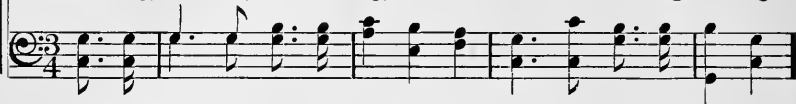
Nr. 92. Elskte Zion, Herrens Stad.

P. O. THOMASSEN.

(S. B. 21.)

1. Elsk-te Zi-on, Her-rens Stad, Skøn er du, du Kon-ge-dat-ter;
2. Ver-dens Per-le, Jor-dens Pryd, Tan-ken om dig os op-li-ver
3. Me-dens vi i Ba-bel er, Dra-ges vi til dig i Aan-den;
4. Glød dig, Zi-on; du er rig, Thi din Gud han er dig naa-dig.

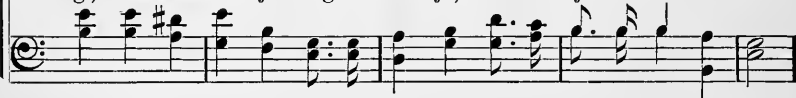
Snart din Brud-gom kom-mer at-ter For at gø-re al-le
Og til Kam-pen Kraft os gi-ver; Der-for jub-le vi med
Ver-dens Dom er nu for-haa-den; Syn-dens En-de den er
Al-drig, al-drig vær tvivl-raa-dig! Han vil ej for-la-de

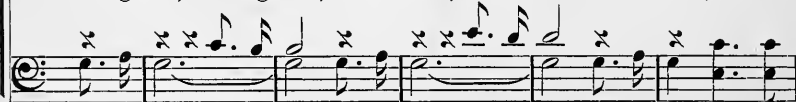
glad!.....

glad! Din For-lø-ser Liv ud-ø-ser Til en-hver, som hos dig bor.
Fryd: Is-raels Glæ-de, vi er re-de Til at tje-ne dig i alt!
nær. I vor Trængsel staar vor Læng-sel Til dit Fri-sted hist i Vest.
dig; Thi hans Ø-je vog-ter nø-je, Hvad der tje-ner til dit Gavn.

Her-lig-hed, Naa-de, Fred, Sa-lig-hed, Miskundhed, Skænkes dig af Guds
Yn-dig-hed, Frugtbarhed, Virksomhed, Sik-ker-hed Er hos dig, som Pro-
Her-lig-hed, Renhed, Dyd, Kærlighed, Glæ-de, Fryd Er din Pryd; der-for
E-nig-hed, Kraft og Mod, Tro-fast-hed, Davids Rod Er dit Værn, der-for

Her-lig-hed,..... Sa-lig-hed,..... Skæn-kes dig af Guds

Elskte Zion, Herrens Stad.

Søn, din Kon-ge stor, Skænkes dig af Guds Søn, din Kon-ge stor.
 fe - ter ha - ve talt, Er hos dig, som Pro - fe - ter ha - ve talt.
 er hos dig det bedst, Er din Pryd; der - for er hos dig det bedst.
 pris din Ska - bers Navn, Er dit Værn, der - for pris din Ska - bers Navn.

Nr. 93. Nu Zion beredes.

C. C. A. CHRISTENSEN. (S. B. 58.)

1. „Nu Zi - on be - re - des” — saa Bud - ska - bet lød I
 2. Ja, man - ge med Glæ - de i Hjør - tet gaa frem At
 3. Lad Mør - ket kun staa os med Har - me i - mod, Guds

Nor - den til Is - ra - els Trøst; Og Van - tro - ens Mør - ke nu
 tje - ne vor Frel - ser og Gud, Han gi - ver nu Frel - se og
 Værk i - ler væl - di - gen fort, Faa Kjort - len den hvi - de i

Him - me - len brød Ved Eng - le - nes frel - sen - de Røst.
 Li - vet til dem, Som yd - mygt ad - ly - de hans Bud.
 Frel - se - rens Blod, O skynd e - der, Ti - den er kort!

4. O salige Timer, naar Striden er endt, 5. Saa priser Jehova, den herlige Drot,
 Og jorden velsignes paany! For Zion og Lysenes Skat,
 Naar Skaberen er af al Skabningen kendt, Og vidner for Folket i Hytte og Slot!
 Stor Jubel vil stige mod Sky. O Israel! nu endes din Nat.

Nr. 94. Nu fryd mit Hjærte finder.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 104.)

LOWELL MASON (arr.).

1. Nu fryd mit Hjør-te fin - der Ved Li - vets san - de Ord,
 2. Som Led i Je - su Ri - ge, Ud-valgt til Her - lig - hed,
 3. Ja, ny - lig jeg i Mør - ke I Ba - bels Ri - ge stod,
 4. Vi der - for vil i - stem - me: Hal - le - lu - ja, o Gud!

Ej jeg mit Hjør-te bin - der Til no - gen Ting paa Jord,
 I Lys for - u - den Li - ge Jeg van - drer fuld af Fred.
 Som ud - i Aan - dens Tør - ke Med vis - net Top og Rod;
 Vi vil din Gær - ning frem - me Og gaa i Ver - den ud

Som mig fra Kro - nen dra - ger, Thi i min Sjøel jeg bær'
 Nu først jeg mon - ne ken - de Mit Æ - rind her paa Jord,
 Men nu mit Hjør-te kvæ - ges Ved Aan - dens re - ne Væld,
 Og raa - be der til al - le: O kom - mer, slut - ter Pagt,

Af Aan - dens Sød og sma - ger, Gud er min Fa - der kær.
 Da Gud sit Bud lod sen - de Til Fat - tig - folk i Nord.
 Og Sjø - lens Vun - der læ - ges - Krist har be - talt min Gæld.
 Thi Ba - by - lon skal fal - de For Zi - on i Guds Pragt!

Overs. af JOHN F. PETERSEN.

O. P. HUISSH.

Andante, con espressione.

p

1. Je - sus, min Frel - ser kær, Led mig til dig!
 2. Ve - jen er trang og haard, Led mig til dig!
 3. Naar Sor - ger mø - der mig, Led mig til dig!
 4. Naar Dø - den nær - mer sig, Led mig til dig!

Var du mig al - tid nær, Led mig til dig!
 Men Fred hos dig jeg faar, Led mig til dig!
 I Bøn jeg sø - ger dig, Led mig til dig!
 Tag Fryg - ten bort fra mig, Led mig til dig!

mf

Staar, Her - re, du mig bi, Paa Li - vets snø - vre Sti,
 Din Aand lad hjæl - pe mig, Yd - mygt at tje - ne dig,
 Og i det san - de Ord, Fin - der jeg Trøst paa Jord,
 Send mig din Naa - de stor, Saa jeg med Glæ - de gaar,

p

Kom - mer jeg hjem til dig, Led mig til dig!
 Til Li - vet er for - bi, Led mig til dig!
 Saa jeg ej en - e staar, Led mig til dig!
 Bort her - fra den - ne Jord, Led mig til dig!

Nr. 96. Ydmygt, med Ærbødighed.

JOHN F. PETERSEN.

E. BEESLEY.

1. Yd-mygt, med Ær-bø - dig - hed Bøj dit Ho-ved stil - le ned,
 2. Det - te Brød som ny - des her, Til Æ - rin-dring om mig er,
 3. Frem-ad strøb i Kær-lig - hed, Med din Næ-ste lev i Fred,
 4. For Guds Tro - ne sted-se jeg Staar, og træ-der frem for dig,

Du For - lø - ste, tænk paa mig, Tænk hvor jeg har lidt for dig.
 Kal - ken, og - saa, min-der dig, Om mit Blod ud-gydt for dig.
 Glem hans Fej - ler i - mod dig, Di - ne glem-mes da af mig.
 Jeg dig el-sked' højt, min Ven, Men hvad gi - ver du i - gen?

INSTRUMENT.

Hist paa Jor-den Ang-stens Sved Faldt som Blod i Stø - vet ned;
 Der - for, glem ej hvad jeg led, For til dig at vin - de Fred,
 Og i stil - le Ro og Bøn, Kast din Sorg paa mig i Løn;
 Ly - dig - hed jeg for - dre vil; „Vaag og Bed" mens du er til,

1:STE OG 2:DEN SOPRANO.

Man paa Kor-set nag-led mig, Hvor-ved jeg for - lø - ste dig.
 Off - re - des til Dø - den hen, Men op - stod til Liv i - gen.
 Om - sorg ha - ver jeg for dig, Aan-dens Fred og Him - me - rig.
 At du al - drig fal - de maa Ud - i Synd, men tro - fast staa.

Nr. 97. O Brødre, lad os henrykt smile.

ELIZA R. SNOW.

(S. B. 241.)

A. L. THAYER (arr.).

1. O Brø-dre, lad os hen-rykt smi-le, Lad Taa-ren ik-ke
2. Hvi sør-ge I? O blid-er Dø-den, Naar Kær-lig-hed i
3. En sa-lig Trøst i Kam-pen vin-des, Skønt of-te bri-ste

fly-de mer! Thi hvad er Død? Na-tu-rens Hvi-le
Hjær-tet bor, At sam-les hist i Mor-gen-rø-den
øm-me Baand; I ny-e Verd-ner Rig-dom fin-des,

For det for-kræn-ke-li-ge Ler. Mes-si-as ved Guds
Af den ce-le-sti-a-le Jord. Hver tro-fast Sjæl vil
Som aab-nes for den fri-e Aand. Stolt den ce-le-sti-

høj-re Haand, Hans Røst vil spræn-ge Gra-vens Baand.
Frel-se faa, Med Sej-rens Guld paa Gra-ven staa.
a-le Glans Om Gra-ven slaar sin Straa-le-krans.

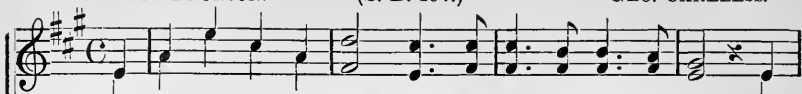
4. Lad Hedninge-Nationer gyse
I Vantro, haabløst Gøglespil,
Hvor falske Fantasier lyse.
Om Graven med sin Skræmselsild,
Thi aldrig verdslig Visdom gav
Lys gennem Død og gennem Grav.

5. Men hvor det straal'er skønt i Lue
Ved Aabenbaring ovenfra,
Der ved Fornuft og Haab vi skue
I Tro, hvad ikkun kendes da;
Da se vi Dødens klamme Haand
Med Livets Sejer i vor Aand!

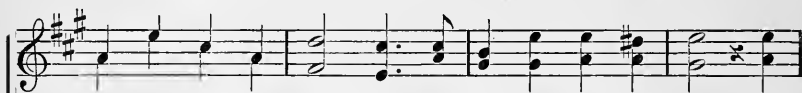
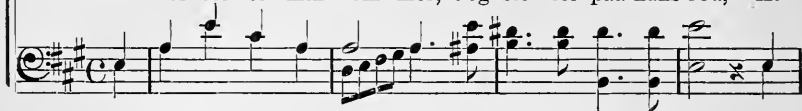
Efter H. F. BRORSON.

(S. B. 197.)

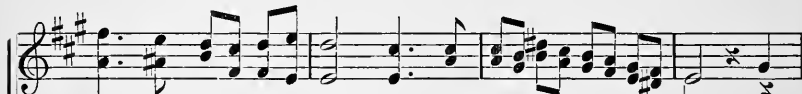
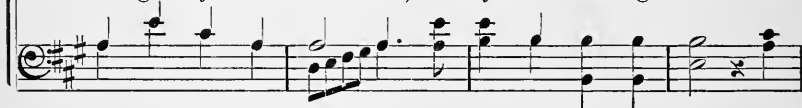
GEO. CARELESS.

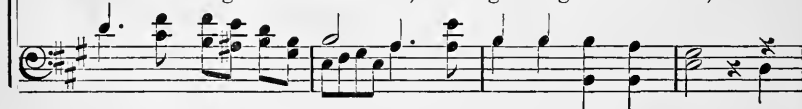
1. Er Gud for mig, da træ - de Mighvad, der vil, i - mod, Jeg
 2. Den Grund, hvorpaa jeg byg - ger, Er Je - su Liv og Død; I
 3. Min Je - sus er min Æ - re, Han gør mig skøn og fin; Men
 4. Min Frel - ser er min Dom - mer, Jeg sto - ler paa hans Ord, At

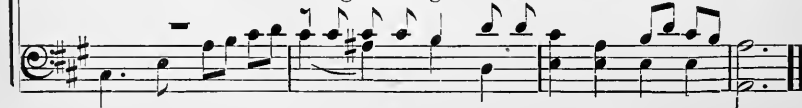
kan paa Bar - ne - sæ - de Det tri - ne un - der Fod; Naar
 Kri - sti Kor - sets Skyg - ger Er Sjæ - lens Hvi - le sød, Hos
 vil - de han ej væ - re En Ven og Bro - der min, Da
 in - gen Sjæl for - kom - mer, Som ly - der ham og tror. Slet

Gud mig vil bøn - hø - re Alt som en Fa - der kær, Hvad
 Je - sus fandt jeg Li - vet For - me - delst Tro og Daab; Kun
 tur - de jeg og kun - de Ej for min Fa - der staa; Kun
 in - tet mig kan skræk - ke, Han gav mig Fre - den sin, Hans

kan mig Sa - tan gø - - re Med al sin Hel - ved - hær!
 ved ham blev det gi - - vet At ha - ve Li - vets Haab.
 Hel - ve - des Af - grun - - de Jeg da for Øj - ne saa.
 Kraft vil mig be - dæk - - ke, Hans Aand er ble - ven min.
 mig Sa - tan gø - re Med al sin Hel - ved - hær!

Er Gud for mig.

5. Hans Kraft er i mit Hjærte,
 Han styrker Sjæl og Sind;
 Til Lindring for al Smerte
 Han bringer Lys derind;
 Da maa alt Mørke vige
 For Naadens lyse Pægt;
 Nu kan jeg „Fader” sige
 Til ham, som har al Magt.

6. Lad hele Verden briste,
 Jeg holder Jesu Haand,
 Hvo kan den fra mig vriste,
 Og skille fra Guds Aand?

Ej Hunger, Sværd og Lue,
 Ej Pine, Ve og Værk
 Mig tvinge eller true
 Kan fra Guds Løve stærk.

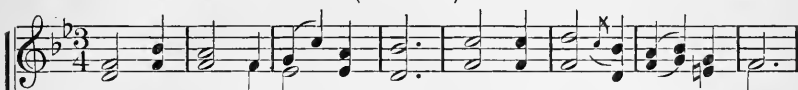
7. Ej Satans List og Evne,
 Ej Herlighed, ej Nød,
 Ej noget, man kan nævne,
 Ej Liv, ej heller Død,
 Ej stort, ej heller ringe,
 Ej Skade eller Gavn,
 Ej nogen Ting skal bringe
 Mig ud af Jesu Favn.

Nr. 99. Se paa Zion — Herrens Værk.

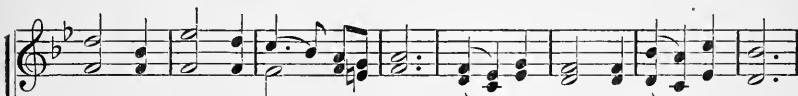
C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 255.)

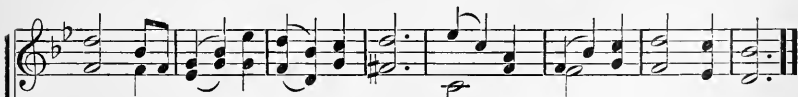
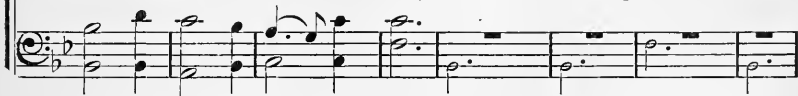
T. C. GRIGGS.

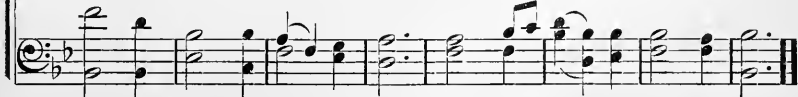
1. Se paa Zi-on—Her-rens Værk— Se, hvor hun er stor og stærk,
 2. Kom og se! Hun kaa-res ud, Zi-on staar som Him-lens Brud;
 3. O, lad Him-lens Har-pe-klang Blan-de sig med Zi-ons Sang!
 4. Vær taal-mo-dig, Is-ra-el! Træng-slen nu er for dit Vel,

Yn-dig som en smyk-ket Brud! Svag og rin-ge stod hon før,
 Den for-lad-te nu er glad, Spot-te-re be-skæm-met staa,
 Hun staar fri-gjort af sin Nød; Æng-stet som en ja-get Raa,
 Tro-fast-hed vil faa sin Løn, Snart er Strid og Nød for-bi,

Haan-ligt bort-vist fra hver Dør — Nu hun Æ-ren faar af Gud.
 Ræd-sel hen-des Fjen-der slaa, Naar de sku-e Zi-ons Stad.
 Maat-te hun i Træng-slen gaa — Nu hun ny-der Hvi-len sød.
 Sej-ren vor og Zi-on fri — Da vi kro-nes med Guds Søn.

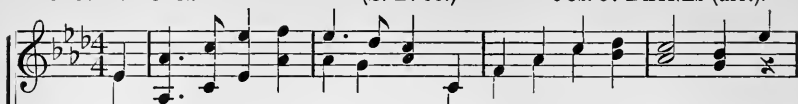

Nr. 100. Guds Rige lig et Sennepskorn.

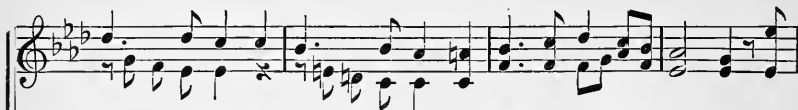
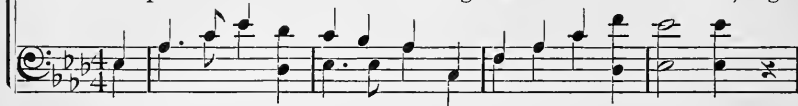
J. J. M. BOHN.

(S. B. 35.)

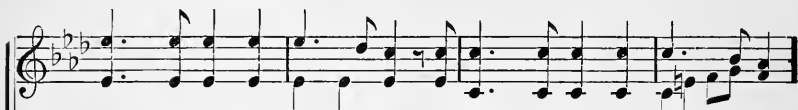
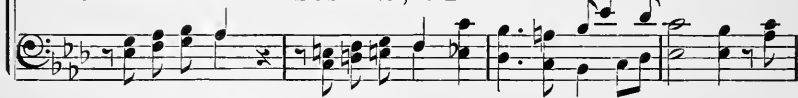
JOS. J. DAYNES (arr.).

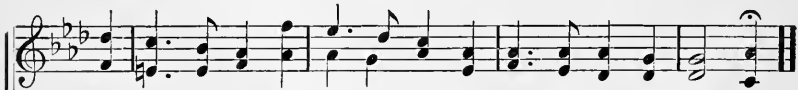
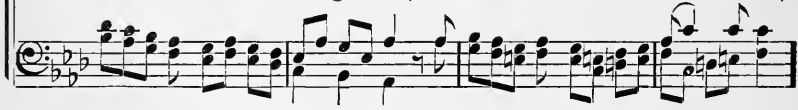
1. Guds Ri - ge lig et Sen-neps-korn Blev saa-et nys paa Jor-den; Straks
2. Og Or - det af Pro - fe-ters Mund Er Li-vets Sæd, som gi - ves, Og
3. Men blan-det Løgn og Sandhedsord, Som Pa-ven har ud - saa - et, Trindt
4. Se paa den Vis er Zi-on stærk Og sted-se stærk're bli - ver, Og

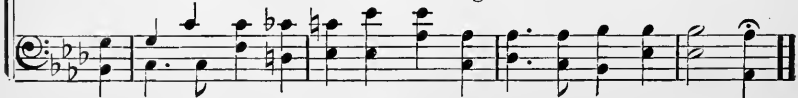
Sa - tan kom med Tid - sel, Torn Og Mørkets Præ-ste-or - den At
det er Kirkens Klip - pe-grund, Det ud - i Hjør-tet tri - ves; Og
vidt og bredt paa den - ne Jord Nu O-ver-haand har faa - et; Det
Jo - sefs Værk et Se - jers-værk, Som Sa-lig-hed os gi - ver; Og,
Straks Satan kom med Tidsel, Torn

dræ - be brat det Him-mel-træ; Men Him-lens Fug-le søg-te Læ,
Her-rens Aand gi'er Sæ-den Saft, At den kan vok-se ved Guds Kraft,
fø - der Mør-ke og U-fred Og Van - tro og U - vi - den-hed,
som Chal-dæ - er - Kon-gen saa, Den Sten vil Bil-led - støt-ten naa,

Men Him-lens Fug-le søg-te Læ Ud - i dets grøn-ne Gre - ne.
At den kan vok-se ved Guds Kraft Og Li - vets Frug-ter bæ - re.
Og Van - tro og U - vi - den-hed Og Torn og Tids-ler gi - ver.
Den Sten vil Bil-led-støt-ten naa Og knu - se brat dens Fød - der.

Guds Rige lig et Sennepskorn.

5. Og stadig Stenen ruller fort
 Henover Jordens Flade,
 Og mange rulle med den bort
 I Troens Kraft saa glade,
 Saa Babels Skøge vredes ved
 :, Den Sten, som ruller vældig ned :,
 Og knuser hendes Rige.

6. Thi Pagtens Sønner Røsten gjald:
 Gaa ud fra Mørkets Rige,
 Før Himlens Engle hendes Fald
 Med Tordenrøst udsige!
 Kom hid! paa Stenen kun giv Agt!
 :, Kom, skyd den frem i Herrens Magt, :,
 Til der er Fred paa Jorden!

Nr. 101. O Herre, jeg med ydmygt Sind.

FRED. CHRISTENSEN.

(S. B. 66.)

GEO. CARELESS.

Andante.

1. O Her - re, jeg med yd - mygt Sind I Aan - den
 2. Thi bør jeg først se nø - je til, At in - tet
 3. O lad mig al - tid min - des dig, Som Vej til

kom - mer til dig ind; Ran - sag mit Hjør - te,
 Ondt jeg næ - re vil; Men ren for Her - rens
 Li - vet lær - te mig; Du lind - red Al - les

om du tror Mig vær - dig til dit Nad - ver - bord;
 Aa - syn staa, At jeg hans Naa - de vin - de maa.
 Sorg og Nød, Og brag - te Liv, hvor kun var Død.

4. Hvor mørk og øde, kold og tom
 Var ikke Verden, før du kom
 Og tændte Lys i mørke Nat,
 Da skjult var Eviglivets Skat!

5. Jeg mindes skal din Kærlighed,
 At du for os i Døden led —
 Du, Alles Herre, Alles Ven,
 Som bragte os til Gud igen.

Nr. 102. Blomstre, som en Rosengård.

GRUNDTVIG.

(S. B. 246.)

p

1. Blom-stre, som en Ro-sen-gaard Skal de ø-de Van-ge;
 2. Her-ren kommer—Gud med os— Zi-on paa ham bi-er;
 3. Skæ-res for den sor-te Stær Skal da Øj-ne man-ge,
 4. Saa i Her-rens Hel-lig-dom E-sa-i-as spaa'-de;

f

Blom-stre i et Tu-sind-aar, Un-der Fry-de-san-ge;
 By-de skal han Fjen-den Trods, Som sit Folks Be-fri-er.
 Dø-ve Ø-ren, fjærn og nær, Hø-re Fry-de-san-ge;
 Ti-den randt, og Jo-sef kom Med Guds Lys og Naa-de.

p

Mø-des skal i Straa-le-dans Li-ba-nons og Karmels Glans—
 Alt be-ta-les da paa Bræt: Fjen-den sker sin ful-de Ret,
 Som en Hind da sprin-ger Halt, Stam-mer, som for maal-løs gjaldt,
 Ba-bel mod-nes til Guds Dom, Zi-on ud af Trængslen kom,

f

Sa-rons Yn-dig-he-der, Sa-rons Yn-dig-he-der.
 Som for-skød hans Naa-de! Som for-skød hans Naa-de!
 Løf-ter klart sin Stem-me! Løf-ter klart sin Stem-me!
 Pa-ra-dis af Ørk-nen! Pa-ra-dis af Ørk-nen!

Nr. 103.

Lover din Herre.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 123.)

1. Lo - ver din Her - re, o Zi - on, din Kon - ge med
 2. Ly - der vor Fa - der med Ly - dig - heds re - ne - ste
 3. Kæ - re - ste Fa - der, dit Zi - on vil sø - ge din
 4. Hal - le - lu - ja! raab hver Bro - der og Sø - ster til-

Æ - - re - Den Gud, som Is - ra - els tro - fa - ste
 Hjør - te; Alt, hvad som fjær - ner os fra ham, maa
 Æ - - re, Hu - stru og Børn og vort Gods dig op -
 sam - men! Fa - de - ren, Søn - nen og Aan - den de

Fa - der vil væ - re! Brin - ger ham Pris, Jub - ler paa
 vol - de os Smer - te; Hol - der hans Bud, Da først vi
 of - ret skal væ - re. Giv os din Aand, Led du os
 sva - re os A - men! Her - lig - heds Sol, Straal skønt fra

Bør - ne - nes Vis, Skønt vi nu Kor - set maa bæ - re.
 æ - re vor Gud, Som tænd - te Kær - lig - heds Kær - te.
 trygt ved din Haand Som di - ne eg - ne og kæ - re!
 Pol og til Pol! Ho - si - an - na! lo - vet vær! A - men!

Nr. 104. Udrust dig, Helt fra Golgatha!

Efter JOHANNES EWALD. (S. B. 232.)

1. Ud-rust dig, Helt fra Gol-ga - tha, Løft højt dit rø-de Skjold! Løft
2. Løft højt dit Glavind i din Harm, Mod dem, som trodse dig! Mod
1. Løft højt dit rø-de
2. Mod dem, som trodse

højt dit rø - de Skjold! Thi Verdens Børn, du ser det—ja, Mod
dem, som trod - se dig! Nedstyrt dem med en væl-dig Arm Fra
Skjold! Løft højt dit rø - de Skjold!
dig! Mod dem, som trod-se dig!

Zi - on ø - ve Vold! Thi Verdens Børn, du ser det—ja, Mod
Zi - on og fra mig! Nedstyrt dem med en væl - dig Arm Fra

Zi - on ø - ve Vold!..... Mod Zi - - on ø - ve Vold!
Zi - on og fra mig!..... Fra Zi - - on og fra mig!
Mod Zi-on ø - ve Vold!
Fra Zi-on og fra mig!

Mod Zi-on ø - ve Vold!
Fra Zi-on og fra mig!

3. Da skal jeg, sikker ved din Haand,
Ej frygte Trængslen mer.
O sønderriv du Voldsmænds Baand,
Og hav dit Zion kær!

Nr. 105. O Herre, hør min stille Bøn!

Fra Eng. af JOHN F. PETERSEN.

JOS. J. DAYNES.

1. O Her - re, hør min stil - le Bøn! Jeg
 2. Mens nu mit Le - gem hvi - ler sig Fra
 3. Dig sø - ger jeg ved Af - ten - tid, Naar
 4. Jeg læg - ger mig til Ro i Fred, Naar

er for e - - vig din. Jeg sø - ger
 Da - gens Mø - je, maa Min Sjæl i
 Da - gens Strid er endt. Min Tro, mit
 jeg min Bøn har sagt, Thi du be -

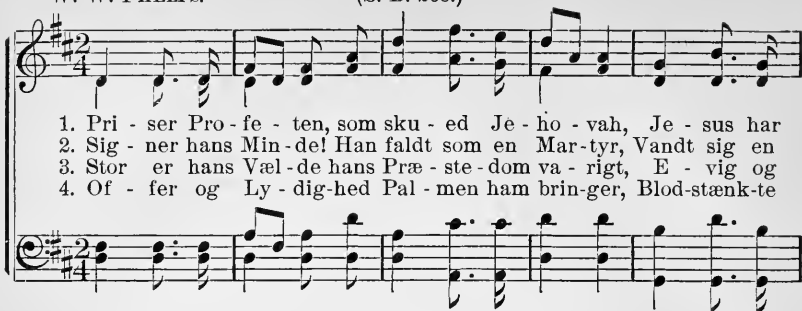
til dig her i Løn, O, til - giv mig min
 Drøm - me sø - ge dig, Og Trøst og Glæ - de
 Haab, o Gud, saa blid, Er til din Naa - de
 skyt - ter mig, jeg ved At Eng - le er min

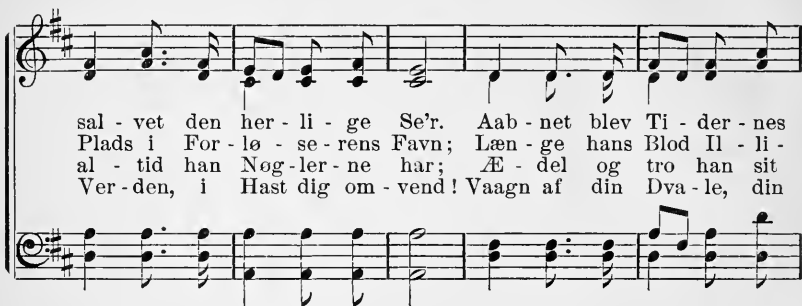
Synd! O, til - giv mig min Synd!
 faa, Og Trøst og Glæ - de faa.
 vendt, Er til din Naa - de vendt.
 Vagt, At Eng - le er min Vagt.

W. W. PHELPS.

(S. B. 268.)

1. Pri - ser Pro - fe - ten, som sku - ed Je - ho - vah, Je - sus har
 2. Sig - ner hans Min - de! Han faldt som en Mar - tyr, Vandt sig en
 3. Stor er hans Væl - de hans Præ - ste - dom va - rigt, E - vig og
 4. Of - fer og Ly - dig - hed Pal - men ham brin - ger, Blod - stænk - te

sal - vet den her - li - ge Se'r. Aab - net blev Ti - der - nes
 Plads i For - lø - se - rens Favn; Læn - ge hans Blod Il - li -
 al - tid han Nøg - ler - ne har; Æ - del og tro han sit
 Ver - den, i Hast dig om - vend! Vaagn af din Dva - le, din

Fyl - des Hus - hold - ning, Det, som var ta - let, paa Jor - den nu sker.
 nois skal be - sud - le, Hæ - der og Æ - re om - straa - le hans Navn.
 Ri - ge vil ar - ve, Hyl - det af Hel - li - ge Kro - nen han ta'r.
 Brø - de maa so - nes, Al - le skal se Bro - der Jo - sef i - gen!

Kor.

Hil dig, du Se'r, thi din Gud dig hjem - kald - te, Bød - ler og

Priser Profeten.

Rans-mænd ej haa - ne dig mer; End - nu du vir - ker for

li - den - de Brø - dre, Dø - den ej bin - der dig, el - ske - de Se'r.

Nr. 107. I Østen stiger Solen op.

B. S. INGEMANN.

JOS. COSLETT.

1. I Ø - sten sti - ger So - len op: Den spre - der Guld paa Sky,
 2. Den kom - mer fra den fav - re Kyst, Hvor Pa - ra - di - set laa;
 3. Den hil - ser os end - nu saa smukt Fra E - dens Mor - gen - rød,
 4. Den hil - ser os fra Li - vets Hjem, Hvor størst Guds Lys op - randt

Gaar o - ver Hav og Bjær - ge - top, Gaar o - ver Land og By.
 Den brin - ger Lys og Liv og Lyst Til Sto - re og til Smaa.
 Hvor Træ - et stod med e - vig Frugt, Hvor Li - vets Væld ud - flød.
 Med Stjær - nen o - ver Beth - le - hem, Som Ø - stens Vi - se fandt.

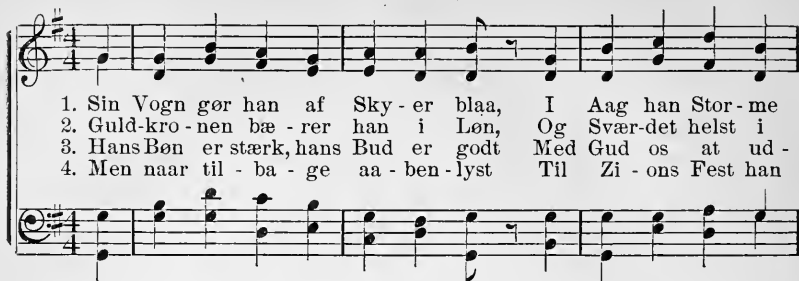
5. Og alle Stjærner neie sig,
 Hvor Østens Sol gaar frem:
 Den synes dem hin Stjærne lig,
 Der stod ved Bethlehem.

6. Du Soles Sol fra Bethlehem!
 Hav Tak og Lov og Pris
 For hvert et Glimt fra Lysets Hjem,
 Og fra dit Paradis!

Nr. 108. Sin Vogn gør han af Skyer blaa.

(S. B. 181.)

LUTHER.

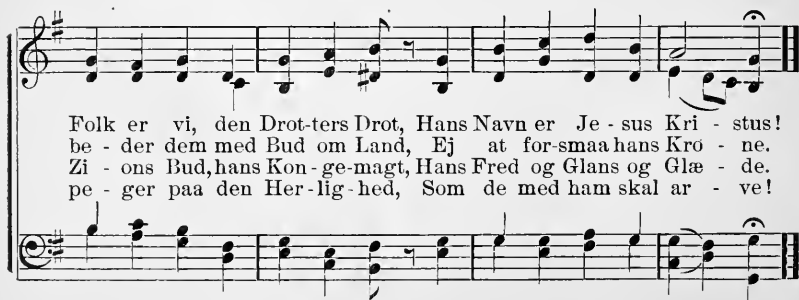
1. Sin Vogn gør han af Sky-er blaa, I Aag han Stor-me
 2. Guld-kro-nen bæ-rer han i Løn, Og Svær-det helst i
 3. Hans Bøn er stærk, hans Bud er godt Med Gud os at ud-
 4. Men naar til-ba-ge aa-ben-lyst Til Zi-ons Fest han

spæn-der; Den gan-ske Jord med Klip-per graa, Som
 Ske-de; Og som den bed-ste Fa-ders Søn, Hans
 so-ne; Men dog, for-di han her med Spot, Kun
 kom-mer; Og naar Ba-su-nens Drøn gør tyst For

Vok-ser i hans Hæn-der; Hans Sværd er hvast, hans Spir er godt, Hans
 Lyst det er at be-de; For al-le Sjæ-le be-der han, Og
 bar en Tor-ne-kro-ne, Er Ver-dens Daa-rer til For-agt Hans
 ham, al Ver-dens Dom-mer, Da Zi-ons Børn han ken-des ved Og

Folk er vi, den Drot-ters Drot, Hans Navn er Je-sus Kri-stus!
 be-der dem med Bud om Land, Ej at for-smaa hans Krø-ne.
 Zi-ons Bud, hans Kon-ge-magt, Hans Fred og Glans og Glæ-de.
 pe-ger paa den Her-lig-hed, Som de med ham skal ar-ve!

Nr. 109. Jesus, min Frelser kær.

JOHN F. PETERSEN.

WM. CLAYSON.

Andante.

1. Je - sus, min Frel - ser kær, Led mig, o led mig til dig!
 2. Ve - jen er trang og haard, Led mig, o led mig til dig!
 3. Naar Sor - ger mø - der mig, Led mig, o led mig til dig!
 4. Naar Dø - den nær - mer sig, Led mig, o led mig til dig!

Var du mig al - tid nær, Led mig, o led mig til dig!
 Men Fred hos dig jeg faar, Led mig, o led mig til dig!
 I Bøn jeg sø - ger dig, Led mig, o led mig til dig!
 Tag fryg - ten bort fra mig, Led mig, o led mig til dig!

Staar, Her - re, du mig bi, Paa Li - vets snæ - vre Sti,
 Din Aand lad hjæl - pe mig, Yd - mygt at tje - ne dig,
 Og i det san - de Ord, Fin - der jeg trøst paa Jord,
 Send mig din Naa - de stor, Saa jeg med Glæ - de gaar,

Kom - mer, o kom - mer jeg hjem til dig? Led mig, o led mig til dig!
 Til Li - vet, til Li - vet er for - bi, Led mig, o led mig til dig!
 Saa jeg ej, saa jeg ej e - ne staar, Led mig, o led mig til dig!
 Bort her - fra, bort her - fra den - ne Jord, Led mig, o led mig til dig!

Nr. 110. Hvilken smuk og yndig Morgen!

Fra Eng.

(S. B. 199.)

A. C. SMYTH.

1. Hvil-ken smuk og yn-dig Mor-gen! So-len far-ver skønt vor Jord;
 2. Ned han knæ-ler, sag-te be-der, Det er Drengens før-ste Bøn;
 3. Mør-ket vi-ger, Lys ned-da-ler, So-lens Skin det o-ver-gaar;
 4. Jo-sef, den-ne er min Elsk-te, Hør ham! ly-der Fad'rens Bud;

Bi-er sum-me-Fug-le syn-ge, Som et lif-ligt Eng-le-koer;
 Mør-kets Mag-ter ned i Stø-vet, Knu-ge den-ne Jor-dens Søn;
 Glo-rie-glan-sen paa ham fal-der, Sko-vens Træ'er Ild-støt-ten naa'r.
 Jo-sefs simp-le Ord bøn-hør-tes, Hen-rykt hø-rer han sin Gud.

Og i Lun-dens sva-le Skyg-ge, Jo-sef sø-ger Her-ren stor,
 U-for-sagt han dog ved-bli-ver, At an-raa-be Gud i Løn,
 Jo-sef sku-er Gud, vor Fa-der, Som med Søn-nen for ham staar,
 Fryd og Glæ-de Hjør-tet fyl-der, Thi som Seer han kaa-res ud,

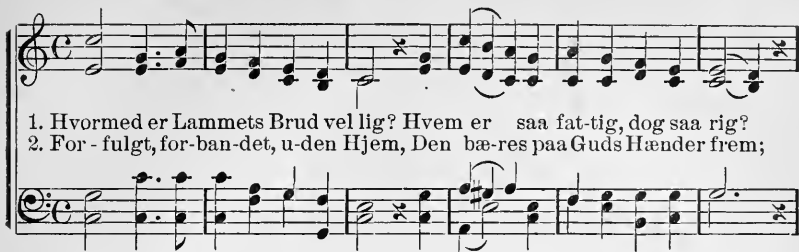

Og i Lun-dens sva-le Skyg-ge, Jo-sef sø-ger Her-ren stor.
 U-for-sagt han dog ved-bli-ver, At an-raa-be Gud i Løn.
 Jo-sef sku-er Gud, vor Fa-der, Som med Søn-nen for ham staar.
 Fryd og Glæ-de Hjør-tet fyl-der, Thi som Seer han kaa-res ud.

Nr. 111. Hvormed er Lammets Brud vel lig?

P. V. POULSEN.

(S. B. 231.)

1. Hvormed er Lammets Brud vel lig? Hvem er saa fat-tig, dog saa rig?
2. For-fulgt, for-ban-det, u-den Hjem, Den bæ-res paa Guds Hænder frem;

Hvem er saa yn-dig, dog yd-myg? Hvem er saa
En Daar-lig-hed for Ver-dens Syn, Den sal-vet

Hvem er saa yn-dig, dog yd-myg?
En Daar-lig-hed for Ver-dens Syn,

ban-ge, dog saa tryg? Hvem er i Ver-den saa for-ladt? Hvem
blev med Aan-dens Lyn, Før kun for-vil-det, u-den Gud, Før

er i Ver-den saa forladt? Hvem er af Ver-den saa for-hadt?
kun for-vil-det, u-den Gud, Nu Je-su dy-re Smer-tes Brud.

3. Hvo er saa fuld af Fryd og Ve?
Hvo er som den saa hvid som Sne?
;: Hvo er som den i Trængsel lagt, ;:
Men staar saa trygt med Gud i Pagt?
;: Den sejrer under Dødens Slag, ;:
Som Stefan paa sin Martyrdag.

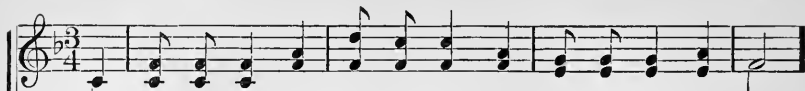
4. Nu bygges Zion herligt op
Paa de ældgamle Højes Top,
;: Og Herrens Tempel rejser sig ;:
Blandt Israels Skarer yndelig.
;: Apostlers og Profeters Ord ;:
Og Præstedømmets Kraft der bor

Nr. 112. Jeg tjener Gud, mens jeg er ung.

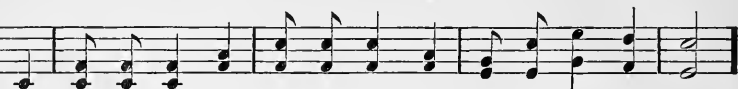
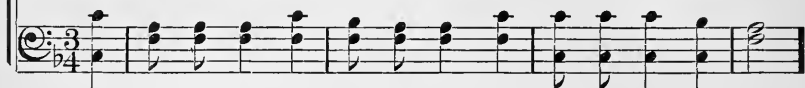
ELIZA R. SNOW.

(S. B. 230.)

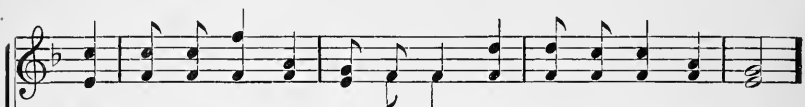
THOS. MCINTYRE.

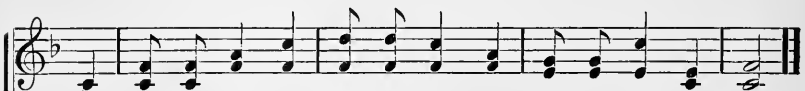
1. Jeg tje-ner Gud, mens jeg er ung, Og fra min før-ste Vaar;
2. Du Fa-der, Mo-der skærm, o Gud, De læ-re mig din Sti,
3. Mens Ungdoms Skønhed tvin-der net Sin Krans om Is-sens Haar,

Min Tun-ge, for din Ska-ber sjung Hver Dag og Aar for Aar.
At jeg maa hol-de di-ne Bud, Og van-dre frelst og fri.
Jeg vil i Vis-doms Fi-ske-dræt Faa det, som ej for-gaar.

Jeg pri-ser ham, som gav mig Navn, For-æl-dre, Slægt og Ven
Styrk mig, at Fo-den snub-ler ej, Men jeg maa dan-nes her
O maa jeg læn-ge, til din Pris, Blandt Zi-ons Slæg-ter gaa,

I Zi-ons elsk-te Mo-der-favn; Tak, Pris og Tak i-gen!
For den ce-le-sti-a-le Vej—Til Zi-ons Gu-de-hær.
Og maa vi glad, i Pa-ra-dis, Om-kring din Tro-ne staa!

Nr. 113. Jeg veed, paa hvem jeg bygger.

HAUCH.

(S. B. 234.)

MENDELSSOHN.

1. Jeg veed, paa hvem jeg byg - ger; Jeg veed, hvad fast be - staar,
 2. Det er den De - mant - klip - pe, Der trod - ser Magt og List,
 3. Jeg veed, paa hvem jeg byg - ger; Jeg veed, hvad fast be - staar,

Naar den - ne Ver - dens Skyg - ger, Som Røg og Støv for - gaar;
 Den Haand, der ej vil slip - pe, Det er min Her - re Krist;
 Naar den - ne Ver - dens Skyg - ger, Som Røg og Støv for - gaar;

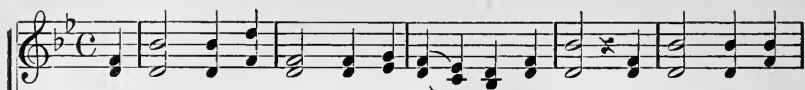
Jeg veed, hvad ej kan svin - de, Hvad al - drig vak - le vil,
 Hans Aand er Li - vets Kær - ne, Hans Ord kan al - drig dø,
 Det Rø - sten er, som ly - der, Fra Guds Pro - fe - ters Mund,

1. Og vor - der Daar - skabs Spil.

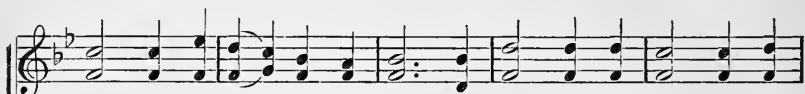
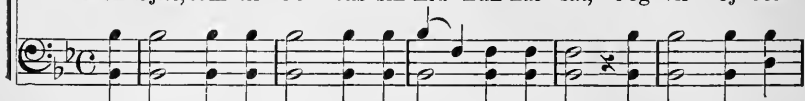
Naar Vis - mand gaar i Blin - de Og vor - - der Daarskabs Spil.
 Han er den fa - ste Stjør - ne Paa Tan - - kens vil - de Sø.
 Det Ord, som Je - sus by - der, Det er..... min Klippegrund.

1. Og vor - der Daar - skabs Spil.

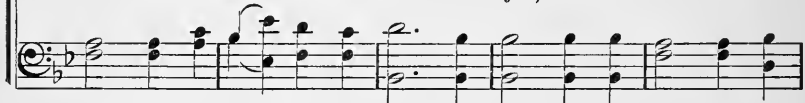
(S. B. 117.)

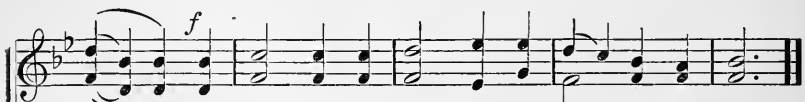
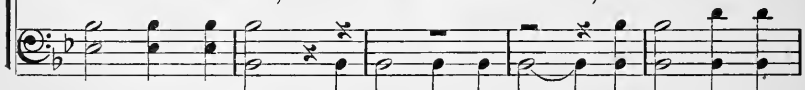
1. Saa sik - ker en Grundvold for e - der, som tror, Er lagt ved Pro -
 2. „Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt Mod! Thi jeg er din
 3. Om end gen-nem Prø - ven jeg la - der dig gaa, Min Naa - de til -
 4. Den Sjæl, som til Je - sus sin Lid kun har sat, Jeg vil ej for -

fe - ter i Guds e - get Ord; Hvad mer kan han si - ge, end
 Gud og vil væ - re dig god; Ja, styr - ke dig, hjæl - pe dig,
 stræk - ke - lig skal du vist faa; Du skal ik - ke ska - des af
 la - de i Mørk - he - dens Nat. Den Sjæl, om al Hel - ved i -

det han har sagt Til dem, som med Je - sus, til dem, som med
 gi - ve dig Aand, Op - hol - de dig ved min, op - hol - de dig
 Prø - vel - sens Ild — At gø - re dig ren, . . . at gø - re dig
 mod den mon staa, For - me - delst min Naa - de, for - me - delst min

Je - sus, Til dem, som med Je - sus i Daa - ben gør Pagt?
 ved min, Op - hol - de dig ved min al - mæg - ti - ge Haand.
 ren, At gø - re dig ren, det er alt, hvad jeg vil.
 Naa - de, For - me - delst min Naa - de skal Sa - lig - hed faa.”

Nr. 115. Brødre, tør vi ihukomme.

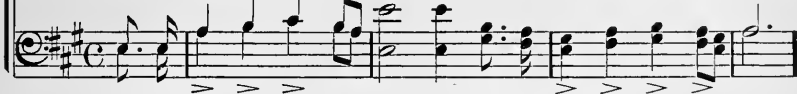
(S. B. 195.)

E. STEPHENS.

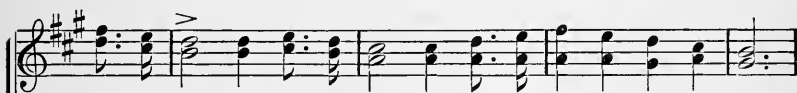
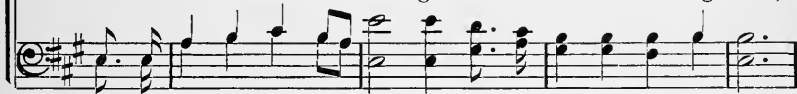
Animato assai.

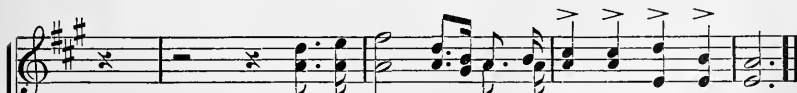
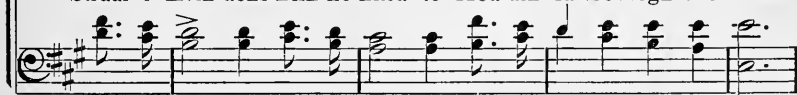
1. Brø-dre, tør vi i - hu-kom-me Hjør-tets sø - de Mor-gen-drøm?
2. Ja, saa-læn-ge Hjør-tet ban-ker Kær-ligt i en Hel-ligs Barm,
3. Sam-ler e - der tæt om Bjær-get, Al-le Zi-ons Døtt-re smaa!
4. Taa-re-sky, du skal ej hæn-ge O-ver Bjær-get sor-te-graa!

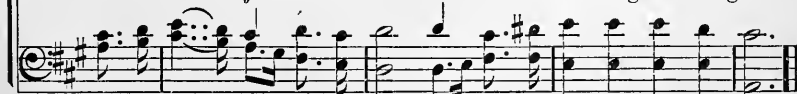
Min-des, trods al Ver-dens Dom-me, Zi-on med vor Tan-ke-strøm?
 Rin-der mel-lem Him-mel-tan-ker O-ver Zi-on Taa-ren varm;
 Har end Fjen-den Kir-ken hær-jet, Her-rens Bjærg de lod dog staa.
 Zi-on - So-lens Straa-ler træn-ge Ind i hver en fat-tig Vraa;

Mæg-ter no-gen sødt at stem-me Har-pen dybt til Ju-bel-klang?
 Og saa læn-ge for Guds Tro-ne Hø-res Se-raf-Har-pens Klang,
 Blev end Sten paa Sten ej lev-net, Hjør-ne-ste-nen laa dog fast;
 Straal i Kvin-dens Blik-ke klæd-te Med din fa-vre Regn-bue-Krans!

Vc-ver no-gen end at nem-me Glad en yn-dig Zi-ons Sang?
 Skal i Kri-sti Kir-ke to-ne Zi-ons læng-sels-ful-de Sang.
 Kri-stus kun for den er næv-net, Mod hvem al-le Vaa-ben brast!
 I et Ø-je bed-re sted-te Her-ren al-drig So-le-glans.

Nr. 116. Elskte Zion, stærkt du stande.

P. V. POULSEN.

(S. B. 238.)

H. WETTERLING.

1. Elsk-te Zi-on, stærkt du stan-de Med din Frihedskrans om Pan-de,
 2. Da-le hist af E-frain vrim-le, Frel-ste Ska-rer did-hen stim-le,
 3. Syng, o Jord, med Ju-bel-to-ner, Snart din Her-re paa dig tro-ner,

Med dit Ban-ner-lys i Haand, Væl-dig ud-i Her-rens Aand!
 Hør den gla-de Ju-bel-sang, Det er Is-raels Zi-ons-gang.
 Snart er di-ne Suk-ke endt, Frel-sens Bau-ne-ild er tændt.

1. Se, det dages stærkt i Ø-ster, Babels gamle Grundvold ryster,

Se, det da-ges stærkt i Ø-ster, Babels gam-le Grundvold ryster,
 Jo-sefs Søn-ner gaa i Skoven, Lært ved Him-lens Bud fra o-ven,
 Se dens Blink paa Zi-ons Hø-je, Il-den i hver Helligs Ø-je;

1. Se, det dages stærkt i Ø-ster, Babels gamle Grundvold ryster,

Tu-sind-aa-rets Sol staar op, Her-lig rød-mer Bjærgets Top.

Tu-sind-aa-rets Sol staar op, Her-lig rød-mer Bjærgets Top.
 Sam-les ind i Je-su Hjord Fra de vil-de Bøf-lers Spor.
 Nu op-fyl-des Fæ-dres Pagt, Zi-on vaag-ner i sin Pragt.

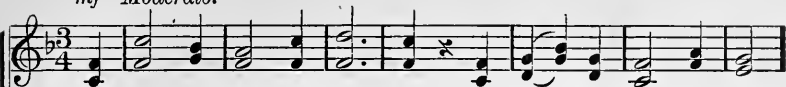
Tu-sind-aa-rets Sol staar op, Her-lig rød-mer Bjærgets Top.

Nr. 117. Igennem Nat og Trængsel.

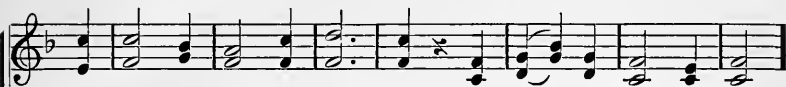
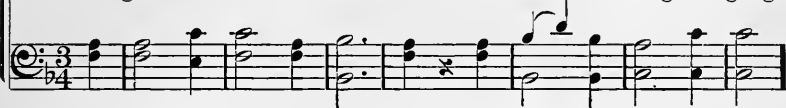
B. S. INGEMANN.

GEO. CARELESS.

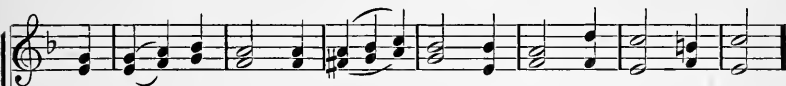
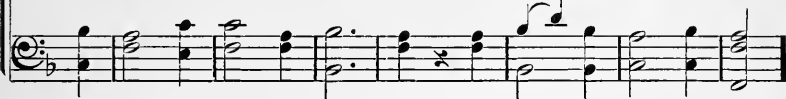
mf Moderato.

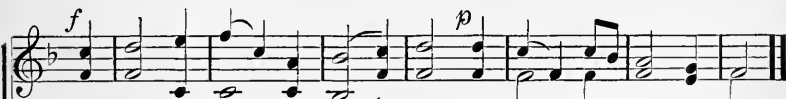
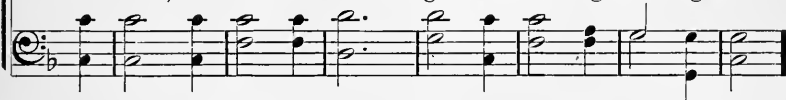
1. I - gen - nem Nat og Træng - sel Gaar Sjø - lens Val - farts - gang
 2. Vor Nat det Lys op - li - ve, Som al - drig sluk - kes ud!
 3. Een Røst fra tu - sind Mun - de! Een Aand i Tu - sinds Røst!
 4. Saa gaa vi med hver - an - dre Den sto - re Pil - grims - gang!

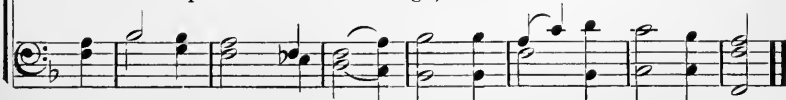
Med stil - le Haab og Læng - sel, Med dyb For - vent - nings - sang.
 Eet Sind os al - le gi - ve I Træng - sel Trø - stens Gud!
 Een Fred, hvor - til vi stun - de! Een Frel - sens, Naa - dens Kyst!
 Til Gol - ga - tha vi van - dre I Aand, med Bøn og Sang!

Det gen - nem Nat - ten lu - er; Det lys - ner gen - nem Sky -
 Eet Hjør - te kær - ligt lu - e I hver Kors - dra - gers Bryst!
 Een Sorg, eet Savn, een Læng - sel! Een Fa - der her og hist!
 Fra Kors, fra Grav vi sti - ge Med sa - lig Lov og Pris

Til Bro - der Bro - der sku - er, Og ken - der ham paa - ny.
 Een Gud, til hvem vi sku - e! Een Tro, eet Haab, een Trøst!
 Een Ud - gang af al Træng - sel! Eet Liv i Je - su Krist!
 Til den Op - stand - nes Ri - ge, Til Frel - sens Pa - ra - dis!

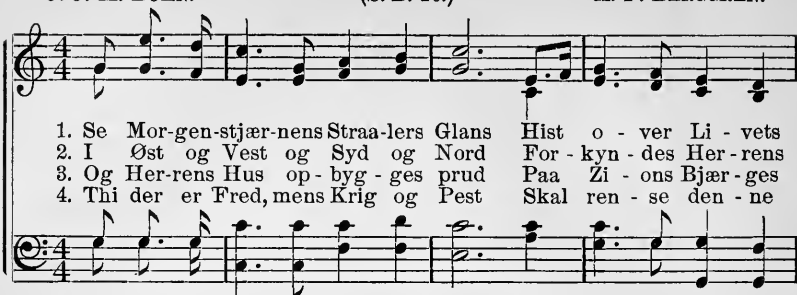

Nr. 118. Se Morgenstjernens Straalers Glans.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 16.)

A. P. BERGGREN.

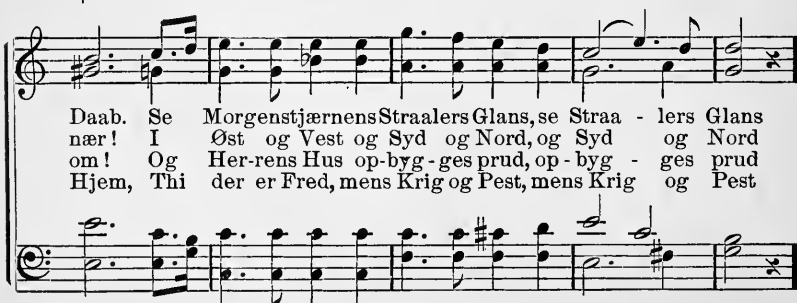
1. Se Mor-gen-stjær-nens Straa-lers Glans Hist o - ver Li - vets
 2. I Øst og Vest og Syd og Nord For - kyn - des Her - rens
 3. Og Her-rens Hus op - byg - ges prud Paa Zi - ons Bjær - ges
 4. Thi der er Fred, mens Krig og Pest Skal ren - se den - ne

Stad, Og Ska-rer gaa med Sang og Dans Fra Ba - by-lon saa
 Røst, A - post-ler saa nu Her - rens Ord Ud til den sto - re
 Top, Og tro-en - de, der ly - de Gud, De van-dre nu der -
 Jord, Og Zi - on smyk-ker sig til Fest Med Stam-mer-ne fra

glad, Med sa - lig Tro og Haab, Ved Vand og Aan-dens
 Høst. Nu raa - bes til en - hver: Se, Ti - men den er
 op. Se, Skrif-tens Ho - ved - sum, Den vid - ner klart der -
 Nord, Som at - ter kom-me frem, Og dra - ge til sit

Daab. Se Morgenstjernens Straalers Glans, se Straa - lers Glans
 nær! I Øst og Vest og Syd og Nord, og Syd og Nord
 om! Og Her-rens Hus op-byg - ges prud, op - byg - ges prud
 Hjem, Thi der er Fred, mens Krig og Pest, mens Krig og Pest

Se Morgenstjernens Straalers Glans.

Hist o - ver Li - vets Stad! Hist o - ver Li - vets Stad!
 For - kyn - des Her - rens Røst, For - kyn - des Her - rens Røst.
 Paa Zi - ons Bjær - ges Top, Paa Zi - ons Bjær - ges Top.
 Skal ren - se den - ne Jord, Skal ren - se den - ne Jord.

5. Se, Herren kommer snart i Sky
 Med Zions Sejerskrans!
 Hvor skal hans Fjender da faa Ly?
 Hvo taale da hans Glans,
 Hvis de ej her vil tro
 Hans Evangelio?
 Se, Herren kommer snart i Sky
 Med Zions Sejerskrans!

6. Men hører nu Guds Tjenere,
 Som gaa al Verden om!
 Enhver, som Herren da vil se,
 Omvende sig og kom
 Til Daab i Vandet ned!
 I Pagten skænkes Fred;
 Men hører nu Guds Tjenere,
 Som gaa al Verden om!

Nr. 119. God Morgen! mine Venner smaa.

(S. S. B. 34.)

THOS. ARNE.

1. God Mor - gen! mi - ne Ven - ner smaa, Vi be - de vil til Gud,
 2. O, lad os al - le Haand i Haand Hin - an - den le - de frem;
 3. Nu Eng - le - ne de lyt - te til, Og brin - ge Gud vor Bøn;

Om vi maa Tro og Kund - skab faa, At hol - de Her - rens Bud.
 Vi knyt - tes fast ved Tro - ens Baand I Søn - dags - sko - lens Hjem.
 Selv Her - ren os be - va - re vil, Og skæn - ke os vor Løn.

4. Hold derfor fast, du lille Haand,
 Du ej maa blive træt;
 Gud selv vil skænke dig sin Aand,
 Naar altid du gør Ret.

5. Saa er det let at vandre frem,
 Guds Aand os viser Vej;
 I Zion finde vi et Hjem,
 Naar kun vi svigte ej.

Nr. 120. Tænk ej, naar til Zion I drage.

(S. B. 22.)

Fra Eng. af C. C. A. CHRISTENSEN.

Mrs. NORTON.

1. Tænk ej, naar til Zi - on I dra - ge, At Prø - ven er
2. Tænk ej, at a - le - ne de from - me Og vi - se Jom -
3. Tænk ej e - ders Ger - ning har En - de, Og Zi - on er

endt og for - bi - At Glæ - den I e - ne skal sma - ge, Og
fru - er er der - At Fri - ste - ren al - drig vil kom - me I
Do - ven - skabs Hjem, At Gud si - ne Ga - ver vil sen - de Til

straks vor - de frel - ste og fri! Nej! Gul - det maa lut - res i
Zi - on de Hel - li - ge nær! Nej! daar - li - ge ses blandt de
dem, som ej selv stræ - be frem! Nej! der kun Vel - sig - nel - sen

Il - den, Og vi vo - re Prø - ver be - staa; Vi der kun vil
Vi - se, Og Klin - ten blandt Hve - den end gror, Naar Him - me - lens
vin - des Ved Tro og u - træt - te - lig Flid - Hvad nu hos de

Tænk ej, naar til Zion I drage.

nær - me os Kil - den Og frel - ses, naar Maa - let vi naa.
 Her - re vil vi se, Hvo vær - di - gen Zi - on be - bor.
 Hel - li - ge fin - des, Er Frug - ten af Ar - bejd og Flid.

Nr. 121. Vaagn min Sanger af din Slummer.

(S. B. 278.)

Fra Eng. af FRED. CHRISTENSEN.

E. STEPHENS.

f

1. Vaagn min San - ger af din Slum - mer, Ej mit Hjør - te læn - ger kvæl!
 2. Lad din Har - pe lif - lig rø - res, At den fry - de maa min Sjæl!
 3. Zi - ons Vel - færd er min Trag - ten, Thi i den jeg har min Del;
 4. Zi - on, se din Mor - gen da - ges, Ej i Kum - mer læn - ger dvæl!

Bring mig Haab om e - vig Som - mer, Zi - on tri - ves! — Alt er vel!
 Lad en yn - dig Lov - sang hø - res: Zi - on tri - ves! — Alt er vel!
 Om vi tro - fast staa i Pag - ten, Zi - on tri - ves! — Alt er vel!
 Ej du haa - nes skal og pla - ges, Zi - on tri - ves! — Alt er vel!

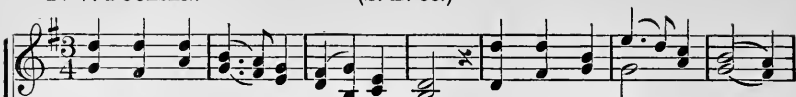
p *f*

1-4. Zi - on tri - ves! Zi - on tri - ves! Zi - on tri - ves! — Alt er vel!

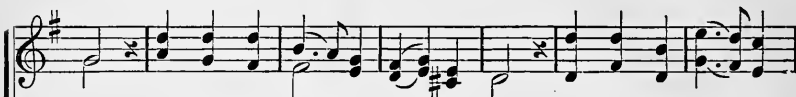
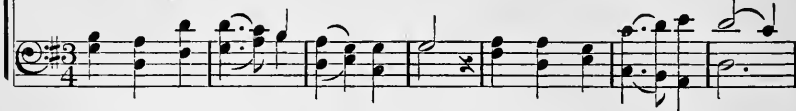
Nr. 122. I Kirtland Zions Tempel stod.

P. V. POULSEN.

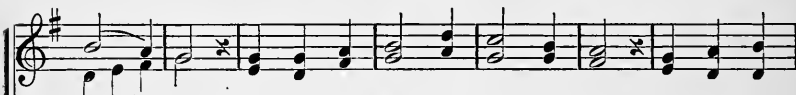
(S. B. 88.)

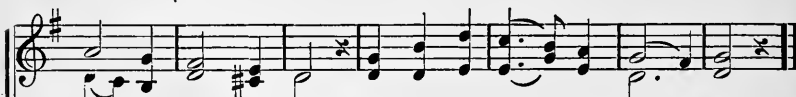
1. I Kirt-land Zi - ons Tem-pel stod Saa yn - de - ligt at sku -
 2. Og Je - sus Kri - stus lod sig se, Hans Blik det var som Ly - -
 3. Og Je - su Røst i Temp-let lød, Som Lyd af man - ge Van -
 4. Op - løft jert Blik og jubl i Fryd! Jer Synd den er ud - slet -

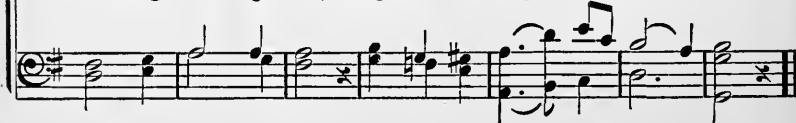
e, Og døbt det blev i Sved og Blod, I Aan-dens Kraft og
 net; I So-lens Glans med Haar som Sne, Han var at se i
 de: „Jeg le - ver, som en Gang var død, Og som I her se
 tet; Se Ar af Nag - ler - ne og Spyd, Hvor-ved I ren blev

Lu - e; Mens Her-rens Eng - le gik der - ind, Ild - støt - ten
 Sy - net. Og Mo - ses frem af Slø - ret gik, For Cow - de -
 stan - de. Jeg var den før - ste og er sidst, Jeg e - ders
 tvæt - tet. I Fat - tig - dom, i Tro og Flid, I o - fred,

saaes paa Temp-lets Tind, Saa Djæv - le - hæ - ren skæl - ved.
 rys og Jo - sefs Blik, Mens Eng - le Brø - dre tjen - te.
 Frel - ser er og Krist, Jer Tals - mand hos min Fa - der.
 Bøn og Sved og Tid, Og rej - ste mig et Tem - pel.

I Kirtland Zions Tempel stød.

5. Jert Offer jeg antaget har,
Her jeg mig aabenbarer,
Nu vær for Aanden rene Kar —
Min Naade evig varer.
Om dette Hus skal Rygtet gaa,
Og fjærne Folk skal Budskab faa,
Om hvad I se og høre!"

6. Da Profetiens Aand brød ud
I Tungomaal og Syner,
Og som et vældigt Uvejrbrud,
Naar Ild i Ild det lyner.

Og Brødre blev i hundredvis
Af Engle tjent, med Lov og Pris,
Til Faderen og Lammet.

7. Da Synet atter opladt blev,
Og de Elias skued,
Han Tidens Fylde dem beskrev,
At Dommen Verden trued;
Og gav dem Kraftens Nøglemagt,
Til Børns og Fædres Tro og Pagt,
Paa Jorden at forene.

Nr. 123. Velsign, o Gud, dit Folk!

(S. S. B. 30.)

H. CAREY.

1. Vel - sign, o Gud, dit Folk! Og send os Aan - dens Tolk!
2. Naar Fjen - dens vre - de Hær Dit Zi - on kom - mer nær,
3. Be - skyt os med din Haand, Naar o - ver Hav og Land
4. Naar Ri - ger ru - ste sig, Og Fjen - der fø - re Krig

Hør os, o Gud! Naar Sorg os tyn - ger ned, Naar Fjen - den
Med Mag - tes Bud, Ud - stræk din stær - ke Arm! Ud - gyd din
Din Straf ud - gaar! Naar op - rørt Vand og Vind U - ro - li -
Mod dig, o Gud, Paa di - ne Børn giv Agt, Ud - send din

cres.
gør sig vred, Haar Hjel - pen vi ej veed, Da hør os Gud!
Vre - des Harm! Men slut ind til din Barm Dit Folk, o Gud!
ger vort Sind, Som før de Bøl - ger bind, Du, Fa - der vor!
Eng - le - vagt, Og frels os ved din Magt, O sto - re Gud!

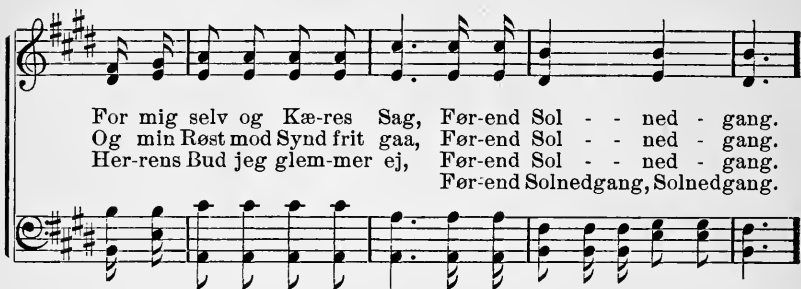
Nr. 124. Fuld af Gerning er min Dag.

Fra Eng. af ALEX. J. NIELSON.

WM. J. KIRKPATRICK.

1. Fuld af Ger-ning er min Dag, Før-end Sol - - ned - gang.
2. Kær-ligt Ord jeg si - ge maa, Før-end Sol - - ned - gang.
3. Som jeg van-drer paa min Vej, Før-end Sol - - ned - gang.
Før-end Solnedgang, Solnedgang.

Før mig selv og Kæ-res Sag, Før-end Sol - - ned - gang.
Og min Røst mod Synd frit gaa, Før-end Sol - - ned - gang.
Her-rens Bud jeg glem-mer ej, Før-end Sol - - ned - gang.
Før-end Solnedgang, Solnedgang.

Hver en daar-lig Tan-ke slet-te, Og med Hjærtets Kraft ud-ret-te,
For den Ar-mes Bøn ud-re-de, For din Næ-stes Synd at be-de,
Der er Synd, som maa be-ken-des, Fra al U-ret at om-ven-des,

He-le Da-gens Ger-ning træt-te, Før-end Sol - - ned - gang.
Hen til Ly-set Synd'ren le-de, Før-end Sol - - ned - gang.
Om Vel-sig-nel-sen mig sen-des, Før-end Sol - - ned - gang.
Før-end Solnedgang, Solnedgang.

Fuld af Gerning er min Dag.

KOR.

Før-end Sol - - ned - gang, Før-end Sol - - ned - gang,
Før-end Sol-ned-gang, Før-end Sol-ned-gang,

Jeg min dag-lig Piigt ud-fø-rer, Før-end Sol - - - ned-gang.
Førend, Førend Solnedgang.

Nr. 125. Vi atter forsamlade ere.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 142.)

HUAKA.

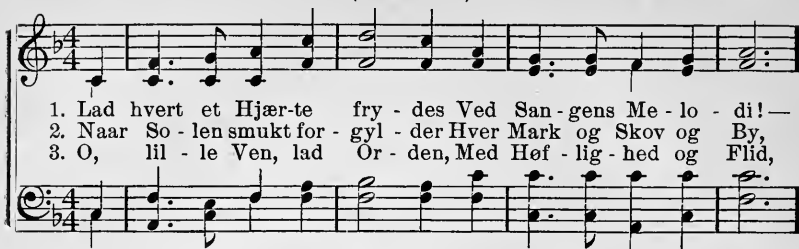
1. Vi at-ter for-sam-le-de e - re, At frem-bæ-re Fa-de-rens Pris,
2. Vi tak-ke vor himmelske Fa - der, At ned her paa jor-den vi kom;
3. Vi tak-ke for Kundskabens Læ - re, Som A-dam han fat-ted paa Jord,
4. Vi tak-ke dig, du, som alt kend-te, Før Grundvold til Jorden blev lagt;

Ved Sønnen, vor Frelser, den kæ - re, Paa Bør-ne-nes barn-li-ge Vis.
For Bud-skab til Frel-se han la - der Os hø - re for -in-den sin Dom.
Samt Ve-jen til Gu-der-nes Hæ-re, Skønt Dommen for ham blev saa stor.
For Søn-nen til Jor-den du send -te, At slut-te med Stø-vet en Pagt.

Nr. 126. Lad hvert et Hjærte frydes.

(S. S. B. 17.)

R. B. BAIRD.

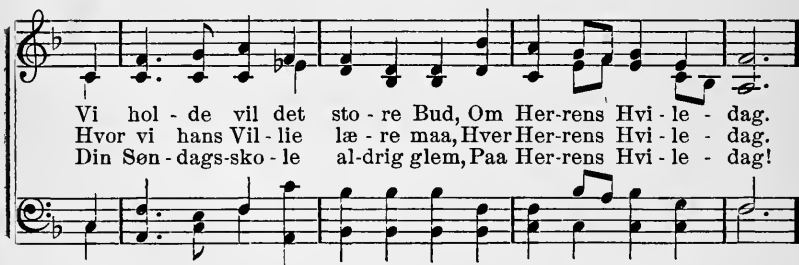
1. Lad hvert et Hjør-te fry - des Ved San - gens Me - lo - di! —
 2. Naar So - len smukt for - gyl - der Hver Mark og Skov og By,
 3. O, lil - le Ven, lad Or - den, Med Høf - lig - hed og Flid,

Og al - le smaa ind - by - des Med os, at stem - me i:
 Naar Skøn - hed Jor - den fyl - der, Da sam - les vi paa - ny;
 Dig pry - de her paa Jor - den! Brug vel den kor - te Tid!

Lov - pri - ser højt den go - de Gud! Og ham til Vel - be - hag
 Og glæ - des her som Ven - ner smaa, Vor Gud til Vel - be - hag —
 Lad Sand - heds Lys dig Le - de frem, Og virk for Her - rens Sag!

Vi hol - de vil det sto - re Bud, Om Her - rens Hvi - le - dag.
 Hvor vi hans Vil - lie læ - re maa, Hver Her - rens Hvi - le - dag.
 Din Søn - dags - sko - le al - drig glem, Paa Her - rens Hvi - le - dag!

Kor.

Saa kom, min Ven, Til Sko - len hen, Og lær den ret - te Vej,

Lad hvert et Hjærte frydes.

Som fø - rer frem Mod Himlens Hjem, Hvor Trængsler fin-des ej!

Nr. 127. De lette Bud i Skib med Rør.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 34.)

Dr. RIPPON.

1. De let - te Bud i Skib med Rør, Hen o - ver Ha - vet
 2. Det him - mel - send - te Bud - skab om Guds Søn og Li - vets
 3. Den lil - le Fløk paa Li - vets Vej, Sig fry - der ved det
 4. Den lil - le Fløk til Zi - on gaar, Og vor - der stærk i

gaar; Med Zi - ons Lov til fjær - - ne Øer, Og
 Stad, Om Zi - ons Frel - se, Ver - - dens Dom, Det
 Bud — Den sto - re Hob mod - ta'er det ej, Men
 Magt — Den sto - re Hob i Ba - - bel staar, Og
 1. Med Zi - ons Lov til fjær - ne Øer,

Folk det Bud - skab faar, Og Folk det Bud - skab faar.
 skil - ler Slæg - ten ad, Det skil - ler Slæg - ten ad.
 dyr - ker Ver - dens Gud, Men dyr - ker Ver - dens Gud.
 bli - ver ø - de - lagt, Og bli - ver ø - de - lagt.

5. Derfor jeg heller hades vil
 Blandt Zions Borgerhær;
 Og regnes som et Skuespil,
 ∴: I min Udlændingsfærd.

6. Thi Bladet snart sig vender om,
 Og Zion bli'er tilkendt
 Al Verden til en Ejendom,
 ∴: Naar Mørkets Magt er endt. ∴:

1. Sej - er - fuld Zi - on paa Sand - he - dens Ba - ne, Spre - der vel -
 2. Zi - on, sit Ri - ge, Gud Kraf - ten nu gi - ver, Al - drig den
 3. Da naar Guds Ri - ge til - ful - de er byg - get, Kon - gen skal

sig - nen - de Bud - ska - bet ud; Blæ - ser Ba - su - nen og
 me - re bort - ta - ges fra Jord; Thi hvad som Da - ni - el
 kom - me i Her - lig - hed ned; Mul - met er ve - get og

plan - ter sin Fa - ne, Kro - ner og smyk - ker den him - mel - ske Brud.
 saa og nu bli - ver Op - fyldt i Slæg - ten, er Him - me - lens Ord.
 Zi - on be - tryg - get, Skønt det hu - sva - les med Tu - sind - aars Fred.

Mørk - he - dens Ri - ge det zitt - rer og bæ - ver, Thi Ly - sets
 Ste - nen den rul - ler rask frem o - ver Jor - den, Vok - ser og
 Ja, til den Dag vi be - redt skul - le bli - ve, Al - le, som

Sejerfuld Zion.

Tro - ne op - rej - ses paa Jord. Fraa - den - de Fjen - der til
bli - ver til Bjær - get saa stort — Bjær - get er Ri - get, som
tør - ste, til Kil - den skal gaa; Her - ren vil Sand - hed paa

Kam - pen sig hæ - ver Op mod en - hver, som nu Sand - he - den tror.
frem - bragt er vor - den, Daa - ben er Ind - gan - gens hel - li - ge Port.
Sand - hed dem gi - ve, Ind - til i Manddommens Fyl - de de staa.

Nr. 129. Fred hviler over Land og By.

B. S. INGEMANN.

GEO. CARELESS.

Andante.

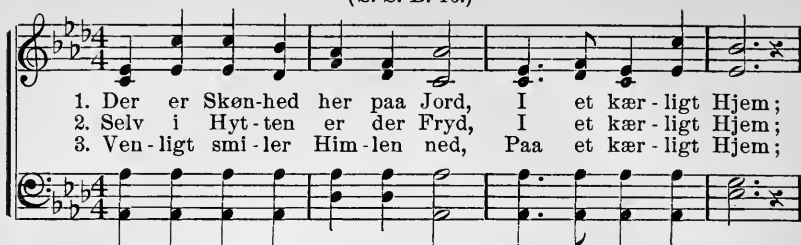
1. Fred hvi - ler o - ver Land og By, Ej Ver - den lar - mer mer;
2. Og Sø - en blank og ro - lig staa, Med Him - len i sin Favn;
3. Fred med hvert Hjør - te, fjærn og nær, Som u - den Ro mon slaa!
4. Fred med hver Aand, som ha - der mig! Den skal mig el - ske vist,

Fro smi - ler Maa - nen til sin Sky, Til Stjør - ne Stjør - ne ser.
Paa Dam - men fjær - ne Vog - ter gaar, Og lo - ver Her - rens Navn.
Fred med de Faa, som mig har kær, Og dem, jeg al - drig saa!
Naar sam - let i Guds Him - me - rig, Vi ham lov - pri - se hist.

Nr. 130. Der er Skønhed her paa Jord.

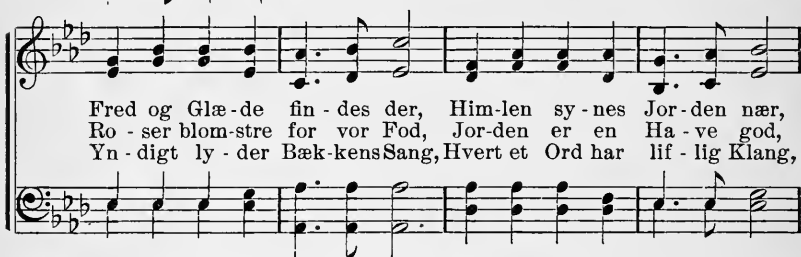
(S. S. B. 16.)

1. Der er Skøn-hed her paa Jord, I et kær- ligt Hjem;
 2. Selv i Hyt-ten er der Fryd, I et kær- ligt Hjem;
 3. Ven- ligt smi-ler Him-len ned, Paa et kær- ligt Hjem;

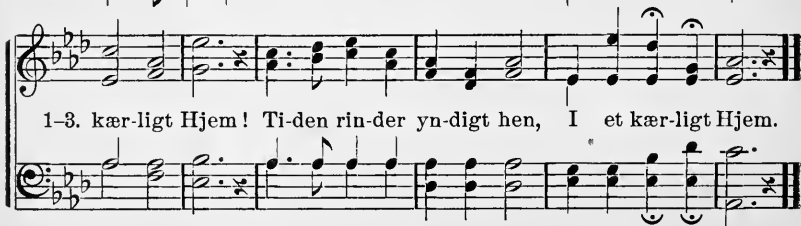
Der er Fryd i hvert et Ord, I et kær- ligt Hjem;
 Al- drig hø- res Træt- te- lyd, I et kær- ligt Hjem;
 Hver er fyldt med Kær- lig- hed, I et kær- ligt Hjem;

Fred og Glæ- de fin- des der, Him-len sy- nes Jor- den nær,
 Ro- ser blom- stre for vor Fod, Jor- den er en Ha- ve god,
 Yn- digt ly- der Bæk- kens Sang, Hvert et Ord har lif- lig Klang,

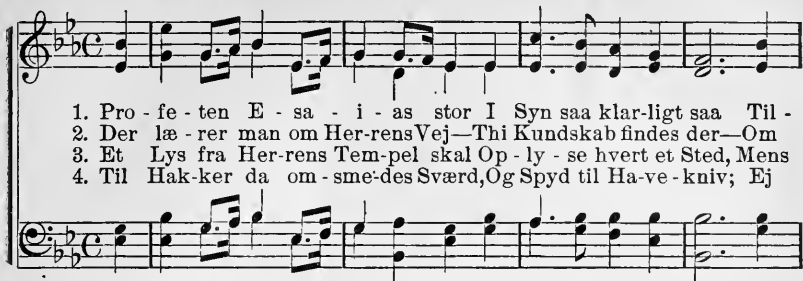
Skæb- nen er saa blid og kær, I et kær- ligt Hjem. Kær- ligt Hjem,
 Li- vet kun en Glædens Flod, I et kær- ligt Hjem. Kær- ligt Hjem,
 Sa- lig er vor Himmelgang, I et kær- ligt Hjem. Kær- ligt Hjem,

1-3. kær- ligt Hjem! Ti- den rin- der yn- digt hen, I et kær- ligt Hjem.

JOHN F. PETERSEN.

JOS. J. DAYNES.

1. Pro - fe - ten E - sa - i - as stor I Syn saa klar - ligt saa Til -
 2. Der læ - rer man om Her - rens Vej — Thi Kundskab findes der — Om
 3. Et Lys fra Her - rens Tem - pel skal Op - ly - se hvert et Sted, Mens
 4. Til Hak - ker da om - sme - des Sværd, Og Spyd til Ha - ve - kniv; Ej

sidst Na - tio - ner - ne paa Jord, Med Længsel raa - be maa, Med Længsel
 ret at van - dre paa hans Sti, Som jo vort Øn - ske er, Som jo vort
 Je - sus vil fra Sa - lems Hal Re - ge - re alt i Fred, Re - ge - re
 Krigs - tu - mult maa hø - res mer, Ej ta - ges Næstens Liv, Ej ta - ges

raa - be maa: Kom! la - der al - le nu gaa op Til Zi - ons Bjærg — thi
 Øn - ske er. Fra Zi - on Lo - ve - ne ud - gaa, Og fra Je - ru - sa -
 alt i Fred. Na - tio - ner - ne han døm - me vil Med Sandheds Ret - te -
 Næ - stens Liv. Ej Hær mod Hær maa me - re staa, Men Tu - sind - aa - rig

trygt Der staar et Hus paa Hø - jen Top, Til Is - ræls Gud op - bygt.
 lem Ud - sen - des Is - ræls Kon - ges Ord, Som le - der Fol - ket frem.
 snor; An - ta - ge hver ræt - fær - dig Sjæl, Mens Synd'ren vi - ses bort.
 Fred Skal her - ske o - ver - alt paa Jord — I Zi - on, er det Sted.

Andante.

1. Naar Ver-den er kold, som den mør-ke-ste Nat, Og al-ting i
 2. Naar Lov-san-gens To-ner fra Hjør-tet gaar ud, Til An-dagt vi
 3. Naar Li-vet har En-de, og Dø-den er nær, Og skil-les vi

Li-vet dig sy-nes for-ladt, Da hø-res i Aan-den, fra
 sam-les og pri-se vor Gud, Da fø-le vi at-ter hin
 skul-le fra dem, vi har kær, Da ly-der det at-ter fra

o-ven her-ned, En Stem-me at hvi-ske: „I mig har du Fred.”
 ven-li-ge Røst, Som ud-i vor Trængsel vil skæn-ke os Trøst.
 Eng-le-nes Kor: At „Dø-den er Li-vet” for al-le, som tror.

REFRENG.

„Kom, kom hjem til mig! Jeg by-der dig Frel-se, i mig har du Fred!”

H. H. PETERSEN.

(S. B. 211.)

C. E. F. WEYSE.

Andantino. mf

1. O, Zions Land, du Guds Tempels Sted, Naar faar jeg Glæden til dig at
 2. Dog og - saa nu er jeg lyk - ke - lig, Thi Bubskaab fra dig jeg kan om-
 3. O, Is-raels Gud, du vor Sty-res-mand, Hav Tak, at jeg er din Tje-ner

kom-me, Og al - tid ny - de din stil - le Fred, I di - ne Da - le at
 bæ - re, For - kyn - de Sand - he - den u - den Svig, Jeg Mand og Kvinde Guds
 vor - den, Giv Kraft, at stærk jeg ud - fø - re kan Din Vil - lie her i den

bo blandt fromme? Naar skal jeg sku - e Din Glans og Lu - e? Jeg
 Bud kan læ - re, At Fuld - magts Or - den Du gen - gav Jor - den, Som
 ret - te Or - den, I Alt dig æ - re Og yd - myg væ - re, O

stor - lig længes, Thi her jeg trænges Af Mørkets Hær, Af Mørkets Hær.
 Eng - le - hæ - re, Fra hø - jen Sfæ - re, Os brag - te ned, Os brag - te ned.
 lad mig komme, Naar Tid er omme, Til Fredens Hjem! Til Fredens Hjem!

Nr. 134. O kom, du Zions Konge, kom!

H. P. OLSEN.

(S. B. 127.)

MOZART.

1. O kom, du Zi - ons Kon - ge, kom! Mod - tag din Brud, din Hel - lig -
 2. O sa - lig Glæ - de! tænk der - paa, Da Fæ - dres Gud vi sku - e
 3. O Him - mel - Glæ - der u - den Tal, Da San - gen snart vi hø - re

dom! Al Jor - de - rig dig pri - se skal I Zi - ons sto - re
 maa, Og vor - de for hans Aa - syn rig, Ja, her - lig - gjort e -
 skal: Ho - sian - na! Her - re, Je - sus kær, Du, Kon - gers Kon - ge,

Tem - pel - hal. Se, Bru - den dig nu ven - ter hjem Til Zi - on
 vin - de - lig. Om - favn os, som en vær - dig Gæst, Til Lam - mets
 Æ - ren bær! Du Sej - ren vandt, og vi blev rig - Din Vil - lie

• og Je - ru - sa - lem! Til Zi - on og Je - ru - sa - lem!
 sto - re Bryl - lups - fest! Til Lam - mets sto - re Bryl - lups - fest!
 ske paa Jor - de - rig! Din Vil - lie ske paa Jor - de - rig!

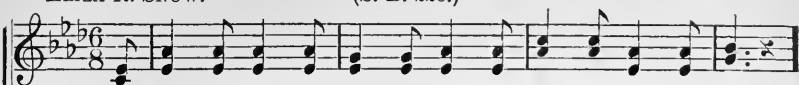
4. Du være skal vor Konge stor,
 Regere tusind Aar paa Jord,
 Og Israels Skarer frelste staa
 Paa Zions Bjærg med Pantet paa.
 Din Kærlighed, din Himmelfred,
 :, Den varer i al Evighed. :,

5. Vi prise dig, vor Skaber stor,
 Mens Tid forundes os paa Jord.
 Vi lyde Stemmen: nu er Tid,
 Kom hjem fra Babels Kiv og Strid!
 Vi tusind Gange mere da
 :, Skal prise dig, Halleluja! :,

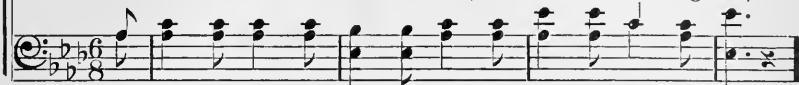
Nr. 135. I Morgenlysets gyldne Glans.

ELIZA R. SNOW.

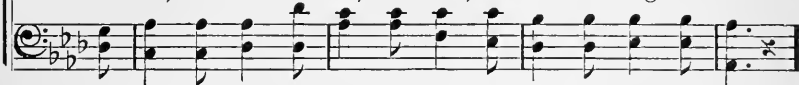
(S. B. 228.)

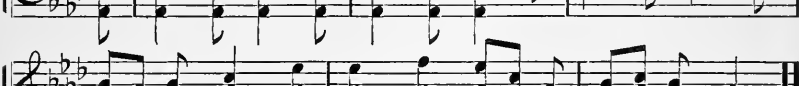
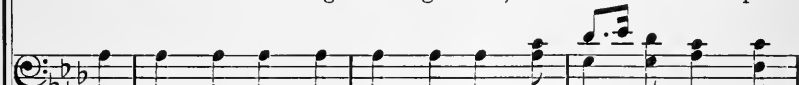
1. I Mor - gen - ly - sets gyld - ne Glans For - kla - ret Gra - ven staar,
2. Med E - vig - he - dens Kro - ne staar Han o - ver Dø - dens Nat,
3. Hin - si - des den - ne Taa - re - dal, Med Sorg og Strid og Ve,
4. Hvor re - ne Væs - ner hvi - le sødt, I him - mel - sa - lig Ro,

- Og Li - vets Kraft sin Straa - le - krans Om Dø - dens Kul - de slaar;
 Han vi - ste os, hvor Ve - jen gaar, Til Sej - rens ly - se Skat;
 Hin - si - des den - ne Smer - tens - sal, Et bed - re Hjem vi se.
 Hvor Alt, som smer - ted os, er dødt, Vi skal vel - sig - net bo.

- Thi Je - sus, som led Kor - sets Død, Gik sejr - rig frem af
 Til Fa - der - hu - sets gyld - ne Hjem Han led - te os paa
 Saa græd ej mer, sku hist i - gen, I Aan - dens Hjem hver
 I Li - vets e - vig un - ge Vaar, Vi med Tri - umf paa

- Gra - vens Skød, Gik sejr - rig frem af Gra - vens Skød.
 Ve - jen frem, Han led - te os paa Ve - jen frem.
 el - sket Ven, I Aan - dens Hjem hver el - sket Ven.
 Gra - ven staar, Vi med Tri - umf paa Gra - ven staar.

5. For en elændig, falden Slægt
 Til Troner hist at naa,
 Vor Frelser taalte Syndens Vægt,
 Og død i Graven laa.

6. O Salighed, med stille Fred
 Du gennem Døden gaar;
 Livslyset følger dine Fjed,
 Solglans om Graven staar.

Hør Jubelsangens Sejerskor:
 :, Han lever, han opstod paa Jord! :,

For Hellige, som dø, græd ej —
 :, Med Jubel hist gaar deres Vej! :,

Nr. 136. Der er dejligt udi Skoven.

JOHN F. PETERSEN.

GEO. CARELESS.

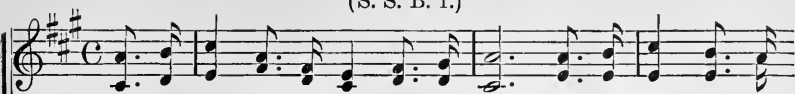
1. Der er dej-ligt ud - i Sko-ven, Al-ting er saa friskt og grønt;
2. Se, hvor yu-digt hist en Kil-de Sprud-len-de ud-strøm-mer klar,
3. O, hvor lif-ligt er et kær-ligt Ø - je, med et ven - ligt Blik,

So - len skin-ner varmt fra o - ven, Blom-ster duf-ter, oh! hvor skønt!
Og med Regn-bue far - ver, mil - de, Blank som Sølv til Bak-ken naar.
Og et Haandtryk varmt og ær - ligt Til - lid of - te gav og fik;

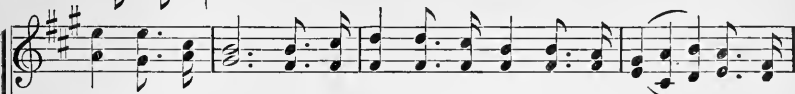
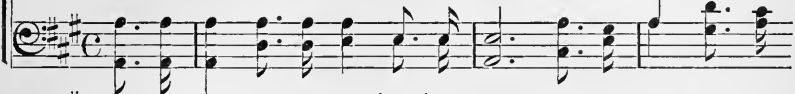
Fug - le syn - ge al - le - veg - ne, Ek - ko sva - rer, syng nu med!
Se, hvor dej-ligt staar paa Mar-ken, Bøl - gen - de den gyld - ne Sæd.
Kend - te Stemmers Lat - ter, Ta - le, Hjør - tet Fry - der paa hvert Sted.

1-3. O - ver - alt er skønt paa Jor - den, Naar vort Sind er fuldt af Fred,

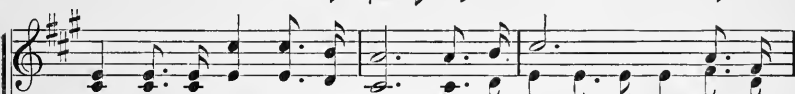
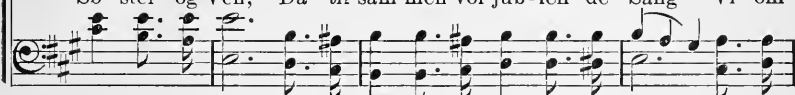
O - ver - alt er skønt paa Jor - den, Naar vort Sind er fuldt af Fred.

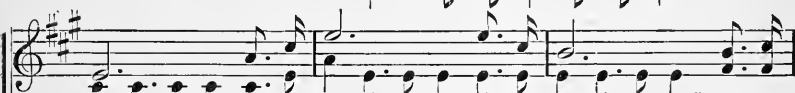
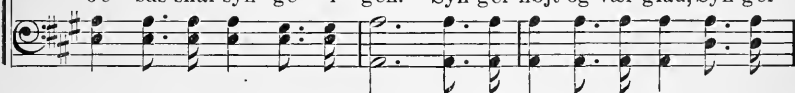
1. Ven-ner kom! lad os syn-ge en Sang Til vor him-mel-ske
 2. I hans Navn vi op-sen-de vor Bøn, Føl-ge ham, om end
 3. Vi skal sam-les i Zi-on en Gang, Hver en Bro-der og

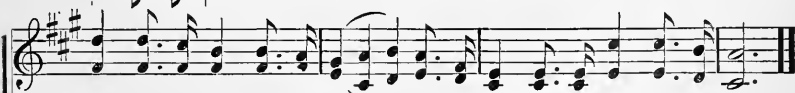
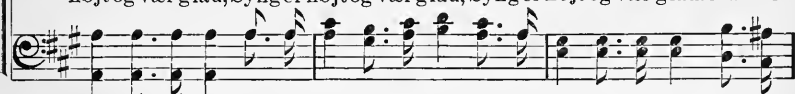
Bro-der og Ven; Haand i Haand gaa vi trø-stig vor Gang Til vort
 Ve-jen er trang, Un-der Lov-sang saa yn-dig og skøn; Hvil-ke
 Sø-ster og Ven; Da til-sam-men vor jub-len-de Sang Vi om

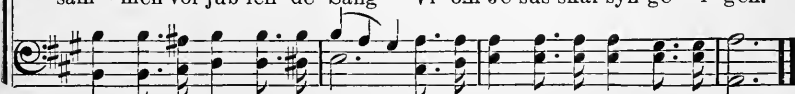
el-ske-de bjærgkranste Hjem.
 To-ner! o hør de-res Klang! Syn-ger højt og vær
 Je-sus skal syn-ge i-gen. Syn-ger højt og vær glad, Syn-ger

glad, Synger højt og vær glad. Haand i
 højt og vær glad, Synger højt og vær glad, Synger højt og vær glad. Da til-
 Un-der

Haand gaa vi trø-stig vor Gang Til vort el-ske-de bjærgkranste Hjem.
 Lov-sang saa yn-dig og skøn; Hvil-ke To-ner! o hør de-res Klang!
 sam-men vor jub-len-de Sang Vi om Je-sus skal syn-ge i-gen.

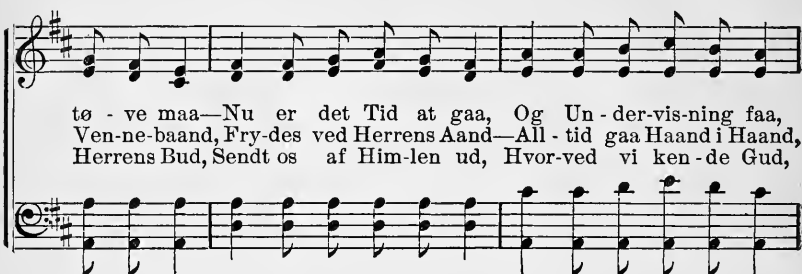
Nr. 138. Kom til vor Søndagsskole.

Frit oversat fra Eng. ved F. C.

W. G. BICKLEY.

1. Kom til vor Søn-dags-sko-le, Kom, kom, kom! In-gen nu
2. Kom nu til Søn-dags-sko-len, Kom, kom, kom! Her vi i
3. Kom nu til Søn-dags-sko-len, Kom, kom, kom! Her læ-res

tø-ve maa—Nu er det Tid at gaa, Og Un-der-vis-ning faa,
Ven-ne-baad, Fry-des ved Herrens Aand—All-tid gaa Haand i Haand,
Herrens Bud, Sendt os af Him-len ud, Hvor-ved vi ken-de Gud,

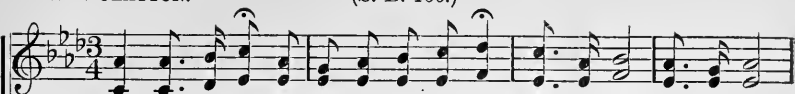
Kom, kom, kom! Lyt-te til Læ-rers Ord—Sand-hed til
Kom, kom, kom! Nu før det er for sent, Kom, med dit
Kom, kom, kom! Her fin-des man-gen Ven, Il da til

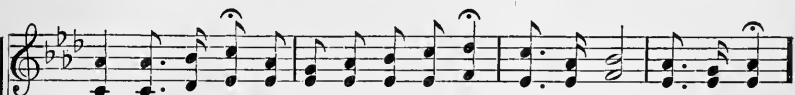
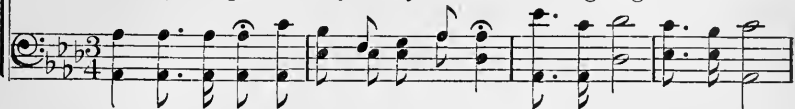
Ret-te-snor—Syn-ge i Bør-ne-ko-r, Kom, kom, kom!
Hjør-te rent, Her er for Børn saa pænt, Kom, kom, kom!
Sko-len hen, Snart vil du el-ske den, Kom, kom, kom!

WM. CLAYTON.

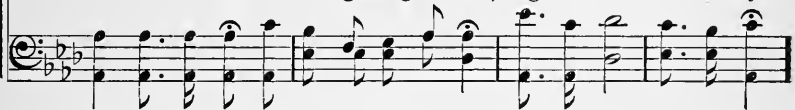
(S. B. 166.)

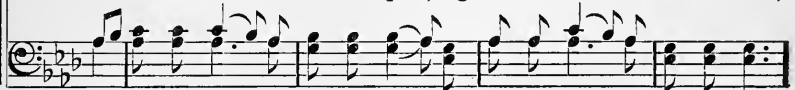
1. Kom, Hel - li - ge! fremad og fryg - ter ej, Kun med Mod fremad drag!
2. Mon vi skal græ - de, om vor Lod er haard? Nej, o nej—Alt er vel!
3. Vi fin - de Ste - det for Guds stil - le Fred Hist i Vest—Zi - ons Land,
4. Om Hyt - ten paa vor Rej - se bry - des ned—Sa - lig Dag! Alt er vel!

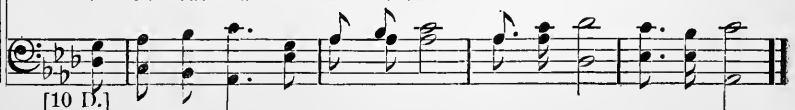
Skønt tor - ne - strøet kan sy - nes den - ne Vej, Gud er med dig hver Dag.
 Hvo kan for - ven - te, han Be - løn - ning faar, Som i Kamp ej tog Del.
 For Her - rens Folk et ud - søgt hel - ligt Sted—Gud os der sig - ne kan.
 Endt er da al vor Trængsel og U - fred, Og hos Gud bor vor Sjel.

Os bed - re er at ja - ge væk U - nyt - tig Kummer, Kval og Skræk;
 Omgjord din Lænd, og tab ej Mod! Gud fø - rer os paa sik - ker Fod,
 Vor Lovsang der nu hø - res skal—Gen - ly - de højt i Bjærg og Dal,
 Men om vort Liv det bli - ver spart, Og vi med Is - ra - el faa Part,

Og Fryd bor da i hver en Sjel—Alt er vel! Alt er vel!
 Og vi skal fø - le i vor Sjel—Alt er vel! Alt er vel!
 For Is - ræls Kon - ge—Glæd din Sjel!—Alt er vel! Alt er vel!
 Vi Je - sus da vil mø - de snart—Alt er vel! Alt er vel!

Nr. 140.

For dig vi komme.

Overs. af SOPHY VALENTINE.

E. BEESLEY.

1. For dig vi kom-me, du Fæ-dre-nes Gud, Bør-ne-ne
 2. Tak-ken-de yd-mygt for Alt her paa Jord, Løf-te vi
 3. Gav du os ej E-van-ge-li-ets Fred, Bo- lig i
 4. Styr-ket af dig til hver Kamp i - mod Synd, Sty- rer vi

p
 di - ne, som du fri - ed' ud, Skænk os huld - sa - lig din
 højt vo - re Stem-mer i Kor; Op - hav af Li - vet, bliv
 Zi - on, de Hel - li - ges Sted? Led't af Pro - fe - ter-nes
 frem-ad til Stri - den er endt; Da skal vi sku - e din

f
 Nær - hed i Dag, Al - drig fra os den bort - tag!
 hos os i Dag, Al - drig dit Lys fra os tag!
 Stem-me hver Dag, Al - drig dem bort fra os tag!
 Her - lig - heds Dag — Al - drig din Naa - de bort - tag!

1-4. Al - drig! Al - drig! Al - drig fra dig lad os gaa!

Sted - se! Sted - se! Sted - se vi be - de dig saa!

Nr. 141.

Zion sig fryder.

Frit overs. fra Eng. ved F. C.

Arr. af Prof. C. J. THOMAS.

1. Som Guds Børn i Zi - on vi syn - ge i Kor, Og
 2. Vor Sang nu skal hø - res til Fa - de - rens Pris, Som
 3. Vi haa - be, vi tro - fast til Her - ren maa staa, Og
 4. Vi pri - se vor Fa - der for Præ - ste - doms Magt, Som

tak - ke vor Gud, som i Him - me - len bor; Thi gla - de og
 kær - lig os gav E - van - ge - li - ets Lys; Og vi - om end
 hol - de hans Lo - ve saa godt vi for - maa; Da glæ - des kan
 han ud af Him - len til Jor - den har bragt; Nu frem vi kan

fri som Eng - le er vi, Og Zi - on, Zi - on,
 smaa - kan klart det for - staa, Og Zi - on, Zi - on,
 vi og fø - le os fri, Og Zi - on, Zi - on,
 gaa, og Maa - let vil naa, Og Zi - on, Zi - on,

Zi - on sig fry - der; Zi - on, Zi - on, Zi - on sig fry - der.
 Zi - on sig fry - der; Zi - on, Zi - on, Zi - on sig fry - der.
 Zi - on sig fry - der; Zi - on, Zi - on, Zi - on sig fry - der.
 Zi - on sig fry - der; Zi - on, Zi - on, Zi - on sig fry - der.

Nr. 142. Hører Jordens Stammer, Slægter.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 25.)

E. STEPHENS.

1. Hø - rer Jordens Stammer, Slægter, E - van - ge - li sid - ste Bud;
 2. Ver - dens Lær - de Gud for - ag - te, Thi de ej vil æ - re ham;
 3. Zi - ons Stad, som Da - vid si - ger, Bygges op før En - dens Tid;

Det den Vi - se ik - ke mæg - ter Ved sin Kløgt at grandske ud.
 Men kun ef - ter Selv - ros trag - te, Ver - dens Hyl - dest, Gunst og Bram.
 Sam - let ud af Jor - dens Ri - ger, Byg - ge Zi - ons Børn med Flid.

Ord til Fat - tig - folk Gud gi - ver Nu som ud - i for - dums Tid;
 Her - ren kan sin Ger - ning gø - re, Saa han selv sin Æ - re faar;
 Kom - mer da, I Sto - 're, Vi - se, Ar - me, Fat - ti - ge og Smaa!

Jor - dens Salt de at - ter bli - ver, Trods de Stær - kes Hævn og Strid.
 Og ved Sva - ge Vær - ket fø - re, Saa det frem til Se - jer gaar.
 Vi vil E - der Ve - jen vi - se Til den Stad der skal be - staa.

Nr. 143. For dig, o Fader, vil vi bøje.

JOHAN JOHANSEN.

(S. B. 252.)

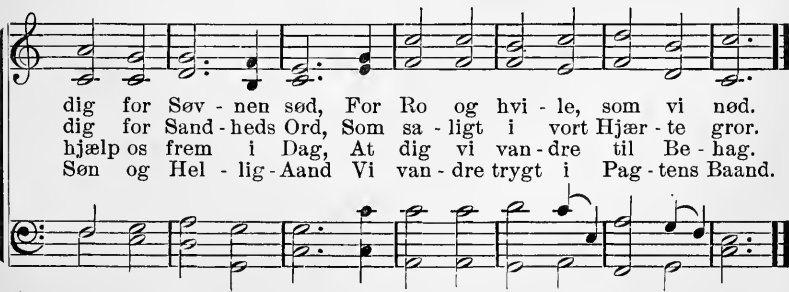
1. For dig, o Fa - der, vil vi bø - je Os ned i
2. Hav Tak for Naa - den, kæ - re Fa - der, Du skæn - ked
3. Hjælp du os nu i Dag, vi be - de, Og lad din
4. Nu vil vi trygt os o - ver - la - de Til dig med

den - ne Mor - gen - stund, Og sen - de Tan - ken mod det
os, at le - ve nu Paa den - ne Tid, da du jo
Aand os le - de frem, Saa vi os i din Sand - hed
Le - gem og med Aand; Lad on - de Mag - ter os ej

Hø - je Med Tak for ro - lig Nat - te - blund; Vi tak - ke
la - der Dit Folk fra Ba - bel dra - ge ud; Vi tak - ke
glæ - de, I Haa - bet om det ny - e Hjem. Ja, Her - re,
ska - de, Men led os sted - se ved din Haand. Med dig og

dig for Søv - nen sød, For Ro og hvi - le, som vi nød.
dig for Sand - heds Ord, Som sa - ligt i vort Hjør - te gror.
hjælp os frem i Dag, At dig vi van - dre til Be - hag.
Søn og Hel - lig - Aand Vi van - dre trygt i Pag - tens Baand.

P. O. THOMASSEN.

(S. B. 260.)

f *p*

1. Du Dø-dens O-ver-vin-der, Vel-sign for hver en Mund
 2. Paa Gol-ga-tha ud-gø-des, U-skyl-dig-he-dens Blod,
 3. Mens al Na-tu-ren bæ-ved, Brød Je-sus Gra-vens Baand,
 4. Han dø-de, dog han le-ver, Han vor Mes-si-as er!

f *p*

Det brud-te Brød, som min-der Om Je-su sid-ste Stund;
 Hvor-ved fra Synd gen-fø-des En-hver, som gø-rer Bod;
 Og i Tri-umf han hæ-ved Sig til Guds høj-re Haand.
 For ham hver Syn-der bæ-ver, Som ej om-ven-des her.

f *p*

Bort-jag al syn-dig Tan-ke Af hvert be-æng-stet Bryst;
 Ved Kal-ken vor For-so-ner Hu-kom-mes af hans Folk,
 Han Fængslets Por-te spræng-te Og fri-ed Aan-ders Hær,
 O grib den Haand, dig ræk-kes, Søg Ly ved Je-su Bryst,

f *rit.*

Maa Aan-dens Frugt vi san-ke—Skænk ar-me Sjæ-le Trøst!
 Vor Tak og Lov-sangs To-ner Er Bar-ne-hjær-tets Tolk.
 Som paa sin Skyld kun tænk-te I selv for-voldt Be-svær.
 I Kamp du al-drig svæk-kes, Følg al-tid Hyr-dens Røst!

Nr. 145.

Aand over Aander!

N. BRUN.

(S. B. 133.)

Aand o-ver Aan-der, kom ned fra det Hø - je, E - vig med Fa-der og

Sønnen, vor Gud! Kom, vo-re Hjærter tilsammen at fø - je, Kom, at be-

re-de den him-mel-ske Brud. Kal-de, for-sam-le og Je-sus for-

kla - re, Bygge Guds Kirke, op - ly-se hans Folk! O, lad vort Hjærtedin

Al-magt er - fa - re, Sand-he-dens Vid - ne og Kær-lig-heds Tolk!

Nr. 146. Om af Trængsel du maa prøves.

FR. CHRISTENSEN.

(S. B. 281.)

JOHN R. SWENEY.

1. Om af Træng-sel du maa prø-ves, svigt dog ej, svigt dog ej;
 2. Om du Haan og Spot maa li-de, svigt dog ej, svigt dog ej;
 3. Gud, din Fa-der, dig i Nø-den, svig-ter ej, svig-ter ej;

Om end Ven-ner du be-rø-ves, svigt dog ej, svigt dog ej;
 Husk, at Gud er ved din Si-de, svigt dog ej, svigt dog ej;
 Dig i Li-vel el-ler Dø-den, svig-ter ej, svig-ter ej;

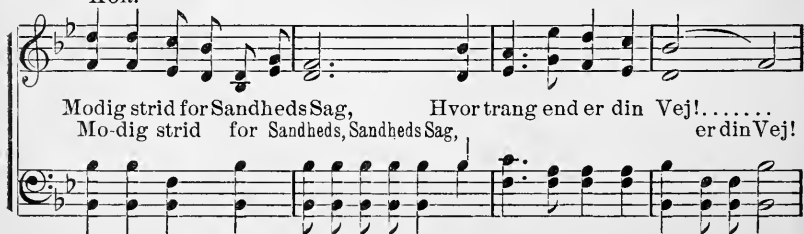

Om af Ver-den du for-ag-tes, Og som Daa-re du be-trag-tes,
 Om end Taa-rer Øj-ne væ-de, Om din Rang du maa fra-træ-de,
 Han kun øn-sker dig at bø-je, Si-den vil han dig op-hø-je,

Og af Mod-gang o-ver-mag-tes, svigt dog ej, svigt dog ej.
 Stør-re bli-ve skal din Glæ-de, svigt dog ej, svigt dog ej.
 Og hans al-tid vaa-gent Øj-e svig-ter ej, svig-ter ej.

Kor.

Modig strid for SandhedsSag, Hvor trang end er din Vej!.....
 Mo-dig strid for Sandheds, SandhedsSag, er dinVej!

Om af Trængsel du maa prøves.

Komme vil en Glædens Dag For hver, for hver, som svigter ej!
 en Glædens Dag svigter ej!

Nr. 147. Se en Gang, hvor Tiden gaar.

H. C. HAGER.

(S. B. 209.)

1. Se en Gang, hvor Ti-den gaar, Al-ting om sin En-de spaar,
 2. Jordskælv, Hunger hø-res der, Krig og Op-rør ser man her,
 3. Naar du Fi-gen-træ-et ser Knop-pes, da er Som'ren nær:

p
 Ri-ger, Folk til Kamp sig rej-se, Vre-de, fuld af
 Det er Ve-er, som skal kom-me; Men ej æng-stes
 Tænk da, hvad din Frel-ser si-ger, Al din Kum-mer

Hævn de knej-se, Tør-stig ef-ter Strid og Blod.
 kan de from-me, Thi det bør jo alt at ske.
 snart bort-vi-ger Ved det ly-se Mor - - gen-skær.

Tør-stig ef-ter Strid og Blod.

4. Kjækt dit Hoved da opløft
 At du, frelst fra Hulens Kløft,
 Er til Gud igen hjemvunden,
 Og for ham som tro befunden
 Med det Pund, som han dig gav.

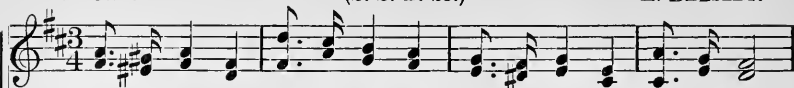
5. Lad os, Brødre, Haand i Haand
 Gaa i Kærlighedens Baand,
 Frem til Maalet alle hige,
 Ingen Guds Profeter svige,
 Vorder fyldt med Zions Aand!

Nr. 148. Vær velkommen, Søndag Morgen.

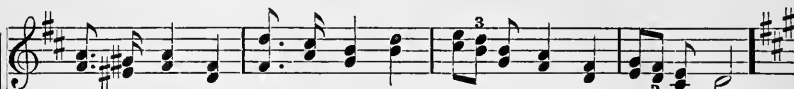
H. FUNK.

(S. S. B. 25.)

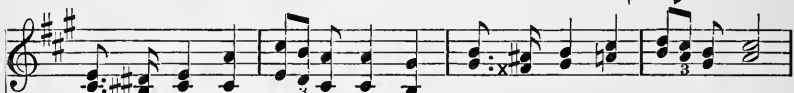
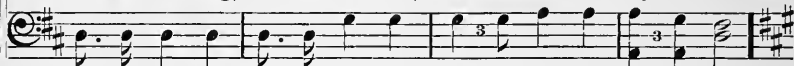
E. BEESLEY.

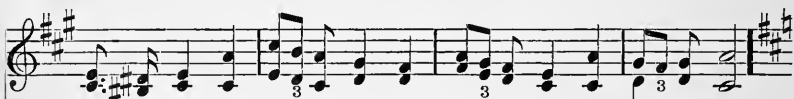
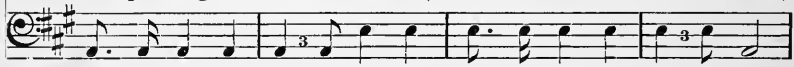
1. Vær vel-kom-men, Søn-dag Mor-gen, Med din him-mel-sen-te Fred;
2. Hør! Sab-ba-tens Klok-ker ki-me, Hør! det ly-der rundt omkring;
3. Her i hel-lig, yd-myg An-dagt Syn-ge vi vor Frel-sers Pris;
4. Her vi mø-de Slægt og Ven-ner, Og For æl-dre kom-me med;

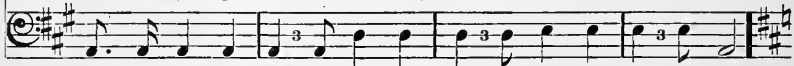
Vær vel-kom-men, bort med Sor-gen, Nu til Bøn vi knæ-le ned.
 Nu er Søn-dags-sko-lens Ti-me, Bør-ne-flok-ke strøm-me ind.
 Med vort Hjør-tes At-traa frembragt, Sø-ge ham, som gør os viis.
 Hver er flit-tig, naar han ken-der, Herrens vi-se Øj-e-em.

Læ-rer-ne nu kær-ligt by-de Os til Søn-dags-sko-len hen,
 Hør, de syn-ge, o, hver yn-digt Ly-der Bar-ne-stem-mens Klang!
 Her fra Sand-heds re-ne Kil-de Frit vi drik-ke Li-vets Vand;
 Naar paa Plig-tens Sti vi van-dre, Bli-ve vi i Tro-en stærk;

Der med Flid for os ud-ty-de Sandheds Ord fra Him-me-len.
 Ren, u-skyldig, in-tet syn-digt Hø-rer til vor Sko-le-sang.
 O, hvem vil den Tid for-spil-de, Som i Sko-len ny-des kan!
 Gla-de syn-ge med hver-an-dre, Thi vi ken-de Her-rens Værk.

KOR.

Vær vel-kom-men, Søn-dag Mor-gen, Med din him-mel-sen-te Fred;

Vær velkommen, Søndag Morgen.

Vær vel-kom-men, bort med Sor-gen, Nu til Bøn vi knæ-le ned.

Nr. 149. O, du Salighedens Klippe.

J. L. TOWNSHEND.

(S. S. B. 21.)

WM. CLAYSON.

1. O, du Sa - lig - he - dens Klip - pe, Je - sus, Ver - dens Frel - ser stor;
 2. Mod al Synd da op at fæg - te — Op, en - hver, for Dyd og Ret!
 3. Frem - ad, frem! vi gla - de syn - ge, Me - dens vi os træn - ge frem —

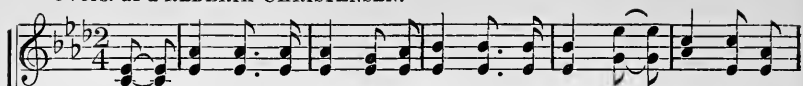
Fra din Flok ej lad mig slip - pe, Før du e - je skal vor Jord.
 Sand - hed la - der os ej sving - te; Sej - ren da vi vin - de let.
 Stræ - be som en Bør - ne - klyn - ge, At i Him - len naa et Hjem.

KOR.

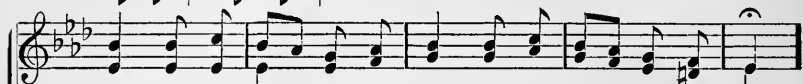
1-2. Sam - les hver om Dy - dens Fa - ne; Den om - ring med Ynglings Magt;
 3. Da, o Sa - lig - he - dens Klip - pe, Je - sus, Ver - dens Frel - ser stor;

Før den frem paa Li - vets Ba - ne; Staa hver Dag ved den paa Vagt.
 Lad mig al - drig fra dig slip - pe, Naar du e - je skal vor Jord.

Overs. af FREDERIK CHRISTENSEN.

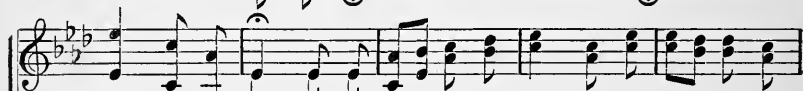
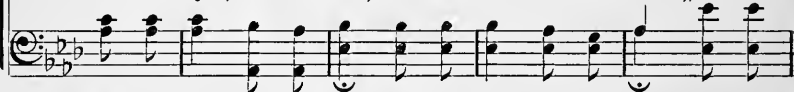
1. Kom, lad os i-gen u-for-sagt stræ-be frem, Og ej mer stil-le
2. Vort Liv som en Drøm og vor Tid som en Strøm, Ret snar- lig de
3. Paa den Dag maat-te hver, naarsin Kon-ge han ser, Si-ge: „Sejren jeg

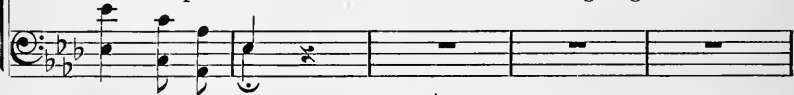
staa, Til vort Maal vi skal naa i vort him-mel-ske Hjem.
fly, Og for-svin-de i Hast, som den flyg-ten-de Sky.
vandt; Jeg har gjort al min Ger-ning før Ti-den op-randt.”

Han er Her-ren vor Gud, lad os ly-de hans Bud, Og Ta-
Se Pi-len paa Fart— i Frem-ti-den snart Ser vi
Maa hver Sjæl, som ham tror, faa det træ-sten-de Ord: „Du var

len-tet til Gavn Lad os bru-ge med Vis-dom, og æ-re hans
Tu-sind-aars Fred, Det paa-ny os op-mun-trer til Ud-hol-den-
tro-fast paa Jord! Kom nu ind til min Fest og tag Del ved mit

Navn, Lad os bru-ge med Vis-dom, og æ-re hans Navn.
hed, Det paa-ny os op-mun-trer til Ud-hol-den-hed.
Bord! Kom nu ind til min Fest og tag Del ved mit Bord!”

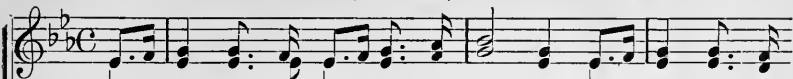

Nr. 151. Hav Tak for Profeten, du sendte.

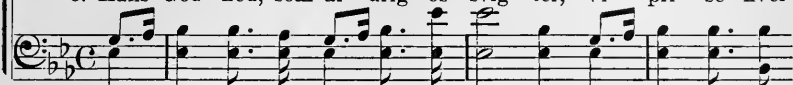
W. FOWLER.

(S. B. 269.)

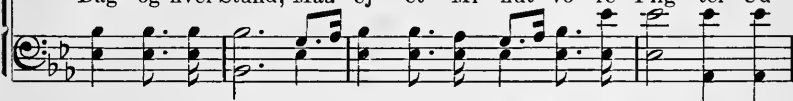
Mrs. NORTON.

1. Hav Tak for Pro - fe - ten, du send - te, O Her - re, paa
2. Naar Træng - sler - nes U - vejr os tru - e Med U - fred, For -
3. Hans God - hed, som al - drig os svig - ter, Vi pri - se hver

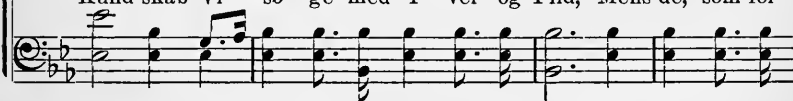
den - ne vor Dag, For Sand - he - dens Bau - ne, du tænd - te, Der
føl - gel - se, Død, Et smi - len - de Haab da vi sku - e, Du
Dag og hver Stund; Maa ej et Mi - nut vo - re Plig - ter Ud -

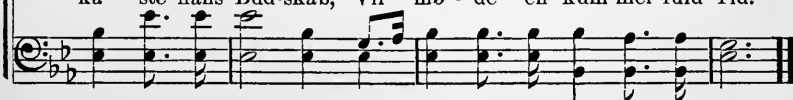
aab - ned vort Blik for din Sag; Hav Tak for hvert Go - de, du
fri - er os snart af vor Nød! Vi sto - le paa Gud og hans
slet - tes af Hjør - ter - nes Grund! Fuld - kom - men - heds e - vi - ge

y - der Dit Folk med saa gav - mild en Haand, Med Ju - bel og
Naa - de, Vi prø - ved saa hyp - pigthans Ord; De on - de mod
Kund - skab Vi sø - ge med I - ver og Flid, Mens de, som for -

Fryd vi dig ly - der; O fyld os med Yd - myg - heds Aand!
Zi - on mon fraa - de - Til - sidst bli - ve fe - jet fra Jord.
ka - ste hans Bud - skab, Vil mø - de en kum - mer - fuld Tid.

ELIZA R. SNOW.

(S. S. B. 5.)

G. F. ROOT.

1. I vort elsk-te De-se-ret, Hvor et Hjem os er be-redt,
 2. Mandem tid-ligt læ-re maa, De-res Tun-ge pas-se paa,
 3. Og hver Mor-gen, de op-staa, Og naar de til Hvi-le gaa,

Ser man Børn i Ska-re-vis at sprin-ge om; De er
 Samt be-her-ske hver en Li-den-skab og Lyst; De maa
 Bø-je de sig yd-mygt ned i Løn for Gud, Be-de

mun-tre, æd-le smaa, Som maa læ-re at for-staa E-van-
 læ-re Høf-lig-hed, Med hver-an-dre hol-de Fred, Og Ret-
 om hans Va-re-tægt, For sig selv og elsk-te Slægt, Og om

KOR.

ge-li-et, Gud sendte før sin Dom.
 sin-dig-hed og Æ-re-frygt i Bryst. Lyt, o lyt til Bør-ne-san-gen!
 Kraft at ly-de sted-se tro hans Bud.

O, hvor ly-der den dog skøn! Naar i U-skylds re-ne Vaar De lig

I vort elskte Deseret.

Eng - le om os staar, Hæ - ver Sjæ - len sig til Gud med Tak og Bøn.

Musical score for the first piece, featuring a treble and bass clef with a 6/8 time signature. The melody is in G major and consists of two staves.

Nr. 153.

Atter vi samles.

(S. S. B. 19.)

A. C. SMYTH.

Livligt.

1. At - ter vi samles i Sko - len i Dag, Drik - ke af Lærdommens Kil - de;
2. Stemmer hvert Hjærte i Fryd og i Sang, Læ - re - re, Døt - re og Søn - ner!
3. Vil - lig - hed, Lydighed, Kærlighed, Ret Al - tid i Hjærtet bør fin - des;
4. E - re vi tro, saa er Herren vor Ven, Fremad da la - der os van - dre;

Musical score for the first system of the second piece, featuring a treble and bass clef with a 6/8 time signature. The melody is in G major and consists of two staves.

For at er - hol - de vor Lærers Be - hag La - der os ej kom - me sil - de!
Eng - le i Himlen istemme med Klang; De bæ - re frem vo - re Bøn - ner.
Sandhedens Vej vi da træ - de saa let, Snart vo - re Fejl o - ver - vin - des.
Komme hver Søndag til Skolen i - gen, Glæ - de os her med hver - an - dre.

Musical score for the second system of the second piece, featuring a treble and bass clef with a 6/8 time signature. The melody is in G major and consists of two staves.

KOR.

Stræ - ber der - hen! I - ler der - hen! In - gen for sén bur - de væ - re;

Musical score for the chorus first system, featuring a treble and bass clef with a 6/8 time signature. The melody is in G major and consists of two staves.

Ag - ter der - paa - sto - re og smaa, Al - le, som øn - ske at læ - re.

Musical score for the chorus second system, featuring a treble and bass clef with a 6/8 time signature. The melody is in G major and consists of two staves.

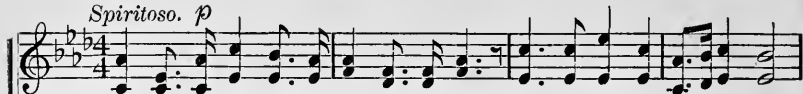
Nr. 154. Naar skal jeg møde dig?

E. F. P.

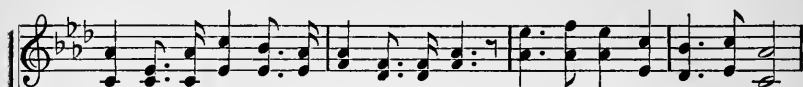
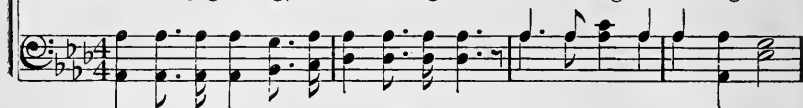
(S. B. 53.)

EDWIN F. PARRY.

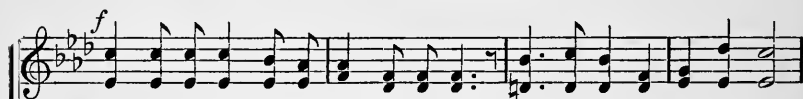
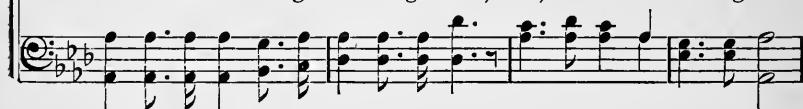
Spiritoso. p

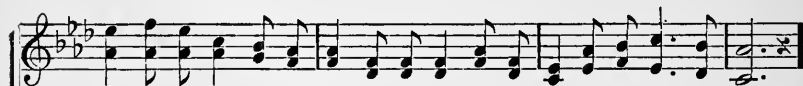
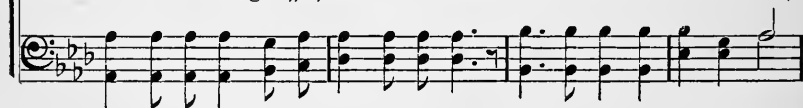
1. Naar skal jeg møde dig, Frelser saa kær? Naar skal jeg dit An-sigt se?
2. Naar skal jeg møde dig, Herre, Guds Søn? Se dig i din Her-lig-hed?
3. Naar skal jeg se dig, min Frelser og Ven? Naar hos dig for e - vig bo?

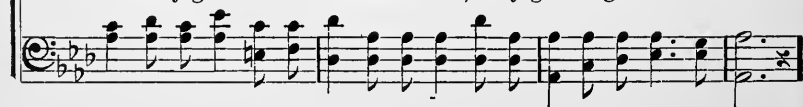
Naar skal jeg by-de dig velkommen her Ved din Aa-ben-ba - rel-se?
 Naar skal jeg hen og mod-ta - ge min Løn, Kro-nens skøn, du har be-redt?
 Naar til min e - vi - ge Hvi-le gaa hen, Der, hvor Alt er sa - lig Ro?

Naar jeg min Gerning har fuldendt paa Jord—Og til Maalet kommer frem—
 Naar skal du komme som Konge med Magt, Til dit Folk paa Jorden ned?
 Naar han skal si-ge: „O, velkommen vær!” Naar min Prø-ve-tid er endt,

Vil da min Frelser med ven-li-ge Ord Mig annamme i Fredens Hjem?
 Naar skal du sku-es i fyrstelig Prag, Naar du bringer os e - vig Fred?
 Da skal jeg sku-e min Frelser saa kær, Om jeg værdig af ham er kendt.

Naar skal jeg møde dig?

Kor.

1-2. { Naar..... skal jeg mø - - - de dig, Frel - - ser og
 Naar skal jeg mø-de dig, Frel-ser og Ven,
 3. { Da..... skal jeg mø - - - de dig, Frel - - ser og
 Da skal jeg mø-de dig, Frel-ser og Ven.

f

Ven?..... } Naar skal jeg dit An - sigt se?....
 Frel-ser og Ven?
 Ven!..... } Da skal jeg dit An - sigt se!....
 Frel-ser og Ven!

p

{ Naar..... skal du by - - - des vel - kom - - men i -
 Naar skal du by-des vel-kom-men i-gen,
 { Da..... skal du by - - - des vel - kom - - men i -
 Da skal du by-des vel-kom-men i-gen,

f

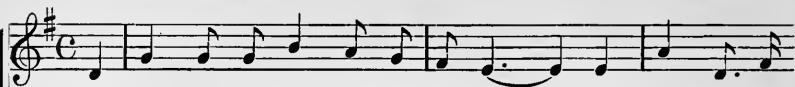
gen..... } Her paa Jord blandt Hel - li - ge?....
 kom-men i - gen
 gen..... } Her paa Jord blandt Hel - li - ge!....
 kom-men i - gen

Nr. 155. Mon hjemme i Dalen jeg savnes.

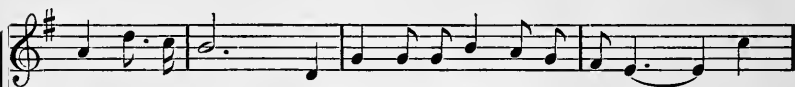
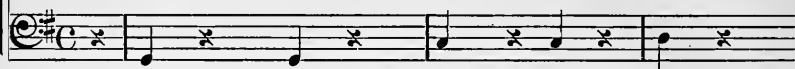
C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 257.)

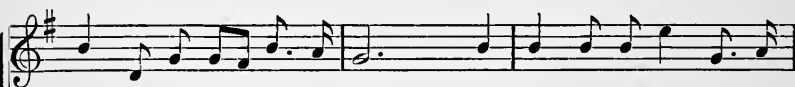
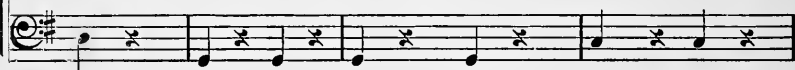
E. BEESLEY.

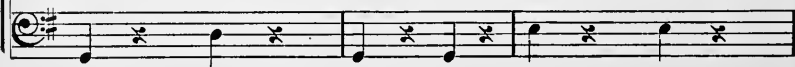
1. Mon hjem - me i Da - len jeg sav - nes..... Og næv - nes blandt
 2. Naar Maal - ti - det ny - des med Glæ - de..... Af dem, som om -
 3. Naar So - len sig rød - men - de sæn - ker..... Bag Bjær - ge - nes

dem, jeg har kær? Naar Bør - ne - ne kær - ligt om - fav - nes..... Og
 rin - ge mit Bord; Mon no - gen er - ind - rer mit Sæ - de,..... Og
 e - vi - ge Rand, Mon no - gen med Ømhed da tæn - ker.... Paa

kys - ses, o gid jeg var nær! Naar aar - le til Bøn de ned -
 Fa - der er nævnt med et Ord? Naar mun - tre til Ha - ven de
 Fa - der, For - sør - ger og Mand? Paa Læng - se - lens Vin - ger de

Mon hjemme i Dalen jeg savnes.

knæ-le,..... Og Eng-le til-smi-le de smaa; Mon no-gen i
 i - le..... For Blomster til Mo-der at faa; Hun tæn-ker, naar
 fø - re..... Et Øn-ske til den, de har kær; I Aan-den jeg

Tæn-ker-ne dvæ-le..... Ved den, som nu en-som maa gaa?
 Bør-ne-ne smi-le,.... Paa den, som nu en-som maa gaa.
 sy-nes at hø-re:.... „Gid Fa-der i Af-ten var her!”

Kor.

Mon hjemme i Da-len jeg sav-nes Og nævnes blandt dem, jeg har kær?

Naar Bør-ne-ne kær-ligt om-fav-nes Og kys-ses, o gid jeg var nær!

Overs. af SOPHY VALENTINE.

E. STEPHENS.

Andante.

1. Go - de Gud og Fa - der, fra din hø - je Him - mel,
 2. Fa - der, vi dig tak - ke for din Rig - doms Ga - ver,
 3. Sign du dem som le - de, og som om os vær - ne -

Lyt til di - ne Smaa, som syn - ge til din Pris;.....
 Som din Naa - de sta - dig læg - ger i vort Land;.....
 De, som kær - ligt dra - ge os i Ly - set ind,.....

Vo - re Stem - mer sti - ge op fra Jor - dens Vrim - mel,
 For de Fre - dens da - le, Mar - kens ri - ge Tra - ver,
 Og som helst det On - de fra vor Vej vil fjær - ne;

Husk ej vo - re Syn - der i dit Pa - ra - dis.
 For de Strøm - me sva - le ris - le til vor Strand.
 Skænk os, kæ - re Gud, et fromt og ly - digt Sind.

KOR.

Smil til os, vi be - de; lad din Aand os le - de, Lad os stem - me

Gode Gud og Fader.

Har - pen til din Pris..... Ind - til vo - re Stem - mer

blan - de sig med Eng - les, Som i Him - len syn - ge li - ge - vis.

Nr. 157. Se, Guds Rige nu frembryder.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 29.)

JOS. J. DAYNES.

1. Se, Guds Ri - ge nu frem - bry - der, Snart Guds Vil - lie sker paa Jord!
 2. Lyt da til, o Jordens Slægter! Thi Mes - si - as kom - mer snart;
 3. Lav din Lam - pe da til - ret - te, Og be - red dig som en Brud,

Se, fra Zi - on Frel - sen ly - der, Gud har lo - vet i sit Ord.
 Og mod ham sig In - tet mæg - ter, Han vor Jord re - ge - re skal.
 At han ej dig skal ud - slet - te, Som u - ly - dig mod hans Bud.

4. O, giv Agt, o Jordens Skarer:
 Lammets Bryllup nærmer sig;
 Thi de Tegn sig aabenbarer,
 Herren loved tydelig.

5. Guds Disciple er udsendt
 For att byde Folk hans Fred;
 Hvo, som nu sig vil omvende,
 Loves evig Salighed.

6. O, giv Agt, I Folk og Stammer,
 Lytter til vor Frelseres Røst!
 Han sit Rige snart annammer,
 Og er Zions Haab og Trøst.

7. Snart vil han med Ild og Lue
 Aabenbares mod Enhver,
 Som kan Jesu Lære skue,
 Og ham dog ej lydige er.

8. Jeg mit Vidnesbyrd nu giver:
 Gud har Engle sendt til Jord;
 Evangeliet nu bliver
 Højt forkyndt med Fuldmagts Ord.

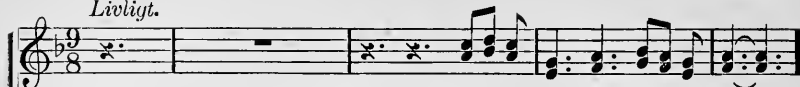
9. Bryd da Satans Baand istykker,
 Frihed, Frelse loves Hver,
 Som ej gaar ved Løgnens Krykker,
 Men har Himlens Sandhed kær.

Nr. 158. Hvad var skuet udi Himlen?

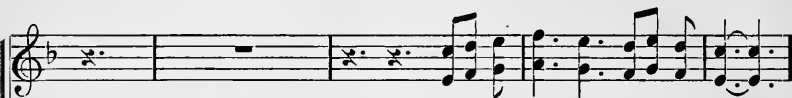
Overs. af CARL P. LIND.

E. STEPHENS.

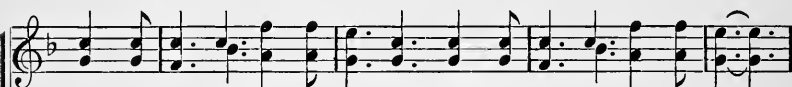
Livligt.

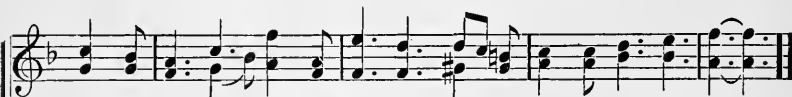
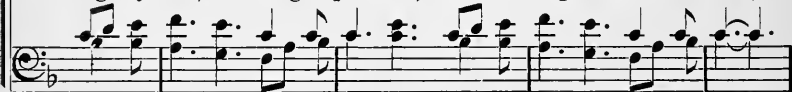
1. Hvad var sku-et ud - i Him-len? Se! En En-gel kom til Jord;
2. Hav - de vi ej Je - su Læ - re? Nej, men man-ge Bud af Mænd;
3. Hvor var Sand-hed da saa læn-ge? Den fra Jor-den helt for-svandt;

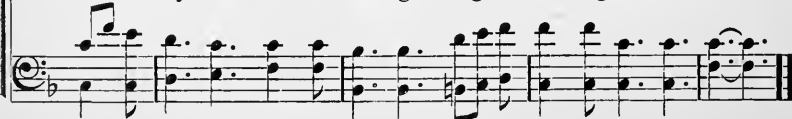
Hvad gav han till Bør-ne-VRIM-len? E - van-ge - li gla - de Ord.
Hvad er da det Bud I bæ-re? For-dums Ord for-kyndt i - gen,
Hvor-dan gik det de For-lad-te? Gud ej skyld hos dis - se fandt.

At - ter det for-kyndes skul-de — By-des al - le og en - hver;
Præ-di-ket af Paul og Pe - ter — Alt, hvad Je - sus lær - te selv;
Sæg ej Høst, hvor in-gen plan-ted, . El - ler Dag i mør-ke Nat;

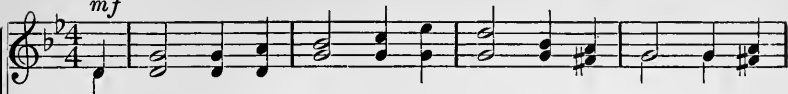

Ri - ger, Slæg-ter, Folk og Stam-mer Skul-de hø-re, hvad der sker.
Nu Guds Tje - ne - re for-kyndte Him-lens re - ne Kil - de - væld.
At - ter Ly - set skin-ner her-ligt — In-gen Skabning staar for-ladt.

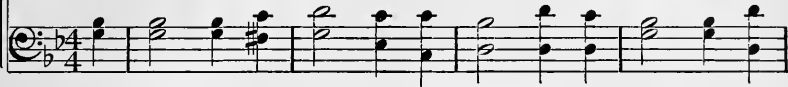

Oversat af H. D. E. P.

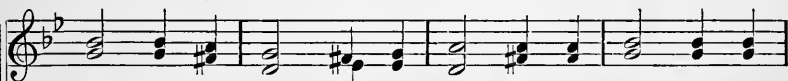
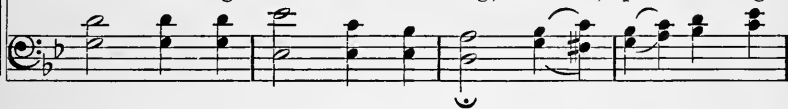
HUGO D. E. PETERSON.

mf

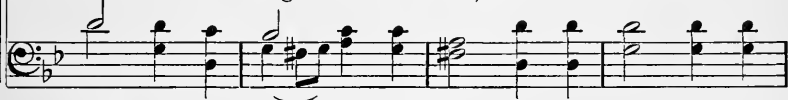
1. Min Fa - der i Him - len og El - ske - de der, O, hvor
 2. Dog, bør jeg vel kla - ge? Nej, tro gaa den Vej, Som i
 3. Og naar, med din Hjælp, jeg fuld - byr - det det Værk Du i
 4. Du, Fa - der af Alt, du er san - dru og stor, Og det

læn - ge skal Aan - den vel bo Her paa den - ne Pla -
 Him - len ud - valg - tes for mig; Aan - den send - tes her -
 Kær - lig - hed fast - stælt for mig; Da skal Aan - den i -
 Før - ste og Sid - ste til mig; Her - re, pri - set og

net - fyllt med Sorg og Be - svær, Hvor der fin - des ej
 ned - det jo næg - tes kan ej - At paa - ta - ge en
 gen, ny, og lut - ret, og stærk, I al E - vig - hed
 lo - vet af Eng - le - nes Kor, Send du Sand - he - dens

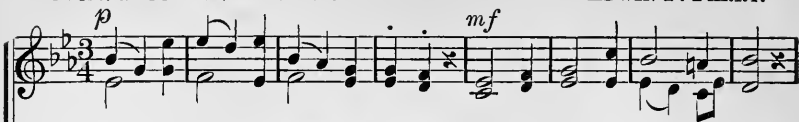
Fred el - ler Ro? Hvor der fin - des ej Fred el - ler Ro?
 Hyt - te for dig, At paa - ta - ge en Hyt - te for dig.
 dvæ - le hos dig, I al E - vig - hed dvæ - le hos dig.
 Aand ned til mig, Send du Sand - he - dens Aand ned til mig.

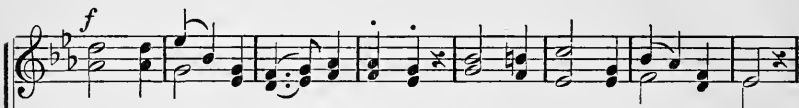
Nr. 160. Lader Guds Aands stille Hvisken.

Overs. af SOPHY VALENTINE.

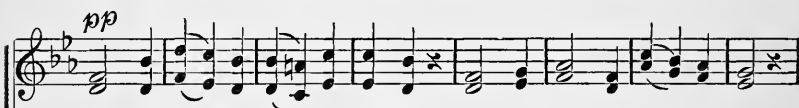
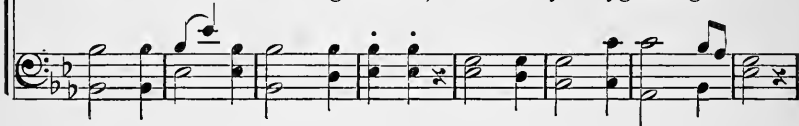
EDWIN F. PARRY.

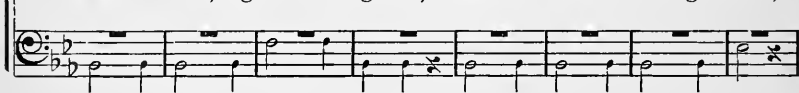
1. La - der Guds Aands stil - le Hvi - sken Sta - dig ly - de i vor Sjæl;
2. Lad Guds go - de Aand os le - de Hver en Tan - ke, hvert et Ord;
3. Men, hvis du u - skøn - somt krænker Herrens Aand, den vi - ger fort;

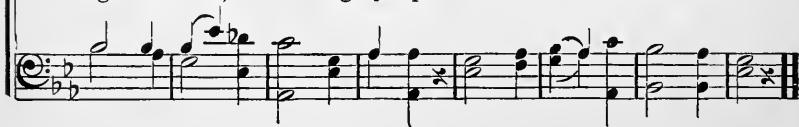
Lad dens mil - de, blø - de Stem - me Le - de os i hvert et Fjed;
Gør ej no - get før du spør - ger Her - rens Aand om vi - se Raad;
For at den kan hos dig dvæ - le, Maa du yd - myg sø - ge Gud.

Hol - de os paa Plig - tens Ve - je, Al - tid til vort san - de Vel;
Lad dens Stem - me al - tid le - de Al din Ger - ning her paa Jord;
Bed i Tro, og han vil gi - ve, End han send - te in - gen bort;

Skær - me os fra hver en Fa - re, Skæn - ke os en himmelsk Fred.
Da vil Li - vet for dig bli - ve Rigt paa Glæ - de og paa Daad.
Søg Guds Aand, den vil dig hjæl - pe Til at hol - de tro - fast ud.

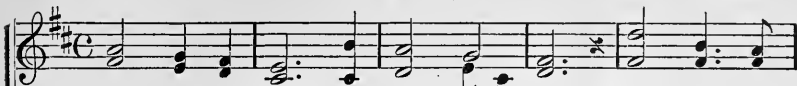

Nr. 161. O Helligaand, mit Liv, min Lyst.

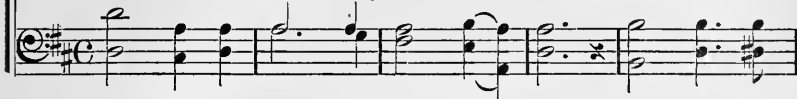
E. R. SNOW.

(S. B. 170.)

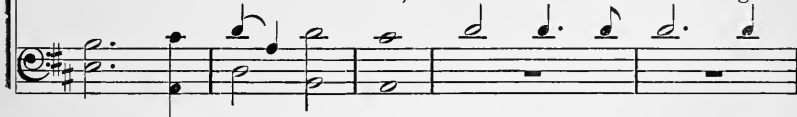
GEO. CARELESS.

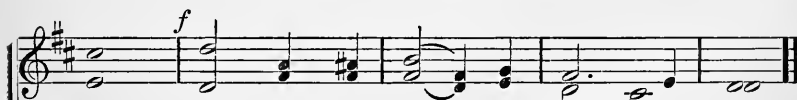
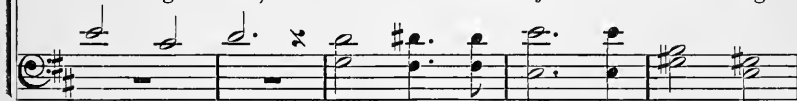
1. O Hel - lig - aand, mit Liv, min Lyst, Du skjul - te
 2. Et Lys, som al - drig bli - ver slukt, En Blomst, som
 3. Saa bryd da ud i Fry - de - raab Med Se - jers -
 4. I Je - su Navn sjung til Guds Pris, Til Jor - den

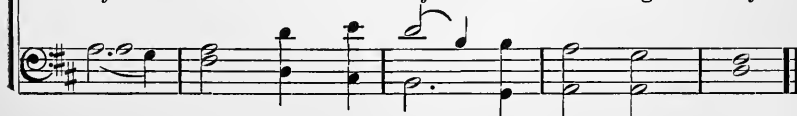
Per - le i mit Bryst, Vær du min Trøst, vær
 al - tid sæt - ter Frugt, En Vi - den - skab, som
 sang, du Zi - ons Haab! Og du, som ej af
 bli'er et Pa - ra - dis, Alt hvad som Tun - ge

du min Fred, Vær du mit Lys, min Sa - lig -
 Gud kun ved, Er Li - vet i din Kær - lig -
 Al - der ved - Du e - vig - gla - de Kær - lig -
 har og Røst, Alt hvad som Hjør - te har og

hed! Vær du mit Lys, min Sa - lig - hed!
 hed! Er Li - vet i din Kær - lig - hed!
 hed! Du e - vig - gla - de Kær - lig - hed!
 Bryst! Alt hvad som Hjør - te har og Bryst!

Nr. 162. Kom, lytter til Profetens Røst!

Overs. af J. F. PETERSEN.

JOS. J. DAYNES.

Allegro marcato.

1. Kom, lyt - ter til Pro - fe - tens Røst, Og hø - rer Her - rens Ord!
2. Den „Mør - kets Tid,” som læn - ge var Al Jor - den o - ver - spredt,
3. Ej Til - lid ha - ves kan hvor Mænd For - an - dre Her - rens Ord;

Gen - gi - vet nu, o, syng med Lyst Til os paa den - ne Jord.
Er ban - lyst, nu Gud Fa - der har I - gen sit Lys be - redt:
For - ban - des ej i Skrif - ten den, Som saa - dant ta'er sig for?

Den Sand - heds Vej blev os be - kendt, Som før til Jord, den kom;
Alt Fol - ket, ført af „blin - de” Mænd, Veg bort fra Her - rens Sti;
Vor Frel - sers Ord paa Jor - den var: Ad - lyd mit Ord med Flid;

En ny Pro - fet har Her - ren sendt, At læ - re os der - om.
De Hel - li - ge dog fandt i - gen Det Lys at van - dre i.
Tegn føl - ge dem som Tro - en har, Ned til den sid - ste Tid.

4. Ved Salvelse en Syg kan faa,
Ved Kraft af Himlens Gud,
Sit Helbred om han tror derpaa,
Ifølge Jesu Bud.
Ej mer med Trældoms Aand til Frygt
Vi nu beværet er;
Paa Herrens Ord kan stoles trygt,
Og hans Profet er her.

5. I Fordums Tid til Fædrene
Forgættelser blev gjort,
Som først og sidst dog vist vil ske
I Lidet og i Kort.
Til Zions Bjærg vi derfor se,
Til Tusindaarets Ro,
Forsamles de Oprigtige
I Fred paa Jord at bo.

Nr. 163. Han lever! Vor Forløser stor.

Overs. af J. F. PETERSEN.

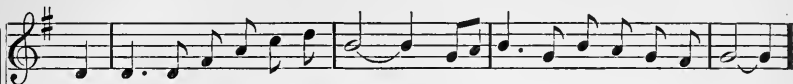
L. D. EDWARDS.

Largo.

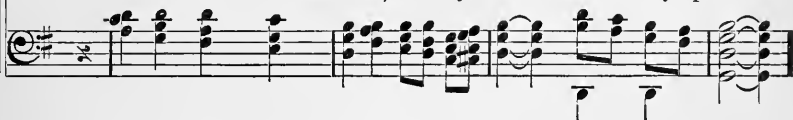

1. Han le-ver! Vor For - lø - ser stor, Ej tol-kes kan vor Fryd paa Jord.
2. Han le-ver! Frem at fø - re dig Til Fre-dens Bo - lig, Him-me-rig.
3. Han le-ver! E - vigt fin - de vi Hans Kær - lig - hed for - min - skes ej.
4. Han le-ver! Pris hans kæ - re Navn; O Je - sus, kom, os tag i Favn!

ACCOMP.

Han le-ver! Jesus, Frelser kær,	Ej Dødens Baand ham binder mer.
Han le-ver! Hører der din Bøn,	Og sender Trøst til dig som Løn.
Han le-ver! Skriften lærer det,	For-e-vigt Konge, Præst, Pro-fet.
Han le-ver! Vor For-lø-ser stor,	Ej tol-kes kan vor Fryd paa Jord.

SOPRAN og ALT.

Han le-ver! Hist i Her - lig - hed, Vor „Midler“ i al E - vig - hed.
 Han le-ver! Stil - ler al din Frygt, Af - tør din Taa - re, stol kun trygt.
 Han le-ver! Sen - der dag - lig Brød; For os har o - ver - vun - det Død.
 Han le-ver! Pris hans kæ - re Navn; O Je - sus, kom, os tag i Favn!

TENOR og BAS.

Han le-ver! Vir - ker for os der,	Be - re - der Bo - lig for en - hver.
Han le-ver! Læ - ger Hjør - tets Kval,	Ud - de - ler Ga - ver u - den Tal.
Han le-ver hos sin Fa - der kær,	Og frelst han os vil brin - ge der.
Han le-ver! Vor For - lø - ser stor,	Ej tol - kes kan vor Fryd paa Jord.

Nr. 164.

Messias han kommer!

Efter J. M. BOHN.

I. A. A.

Andante maestoso.

INSTRUMENT.

1. Mes - si - as han kommer! O,
2. Som Lø-ven af Ju - da han

hør dog det Skrig, Du ad-spre-d-te Is - rael, det gæl-der jo dig;
kom-mer med Pragt I Zi - on at her-ske med En - e-velds-magt;

Gaa ud fra hvertFolk, ja, gaa ud mens du kan, Kom hjem til dit
Mes - si - as han kom-mer til Jor - den—o hør! En - hver, som nu

e - get for - gæt - te - de Land! Og der du med Eng - le skal
lyt - ter, be - re - de sig bør. Han kom-mer! og Jor - den vel -

syn - ge i Kor: Ho - sian - na! Vor Kon - ge i Zi - on bør!
sig - ne han vil — Synd, Syg - dom og Død er ej me - re til,

Messias han kommer!

ff

Hans Navn vi vil pri - se, Hal - le - - - lu - - ja!
 Og al - le ham lo - ver, Hal - le - - - lu - - ja!
 Hal - le - lu - ja! Hal - le - lu - ja!

Nr. 165. Du, som dadler og fordømmer.

JOHN F. PETERSEN.

1. Du, som dad - ler og for - døm - mer Fejl, du
 2. Fa - der kær, „For - lad min Brø - de, Som min
 3. Al - drig da vær haard, u - kær - ligt Mod din

i din Bro - der ser; Spørg dig selv om
 Skyld - ner jeg for - lod.” Dis - se Ord i
 Bro - ders Ry og Navn; Værn det, som et

det sig søm - mer En, som selv saa skrøb - lig er.
 Bøn - nen lø - de; Vi Be - tin - gel - sen for - stod.
 Smyk - ke her - ligt, Hel - ligt hold det, til hans Gavn.

4. Bryd ej Løfter; altid rede
 Vær, at vinde dig en Ven;
 Ofte Ord, udtalt i Vrede,
 Vende sig mod dig igen.

5. Mod din Næste da vær ærlig,
 Ej i Hast ham døm igen;
 Den, mod hvem du var ukærlig,
 Ofte blev din bedste Ven.

Nr. 166. Ventende paa Høstens Mejer.

(S. S. B. 69.)

Spiritoso.

1. Ven - ten - de paa Hø - stens Me - jer Va - jer skønt den gyld - ne Sæd,
2. Mens I ven - te paa i Mor - gen, Af al Ev - ne strøb i Dag;

Me - dens A - grens ri - ge Ej - er Sen - der Høst - folk rask af - sted;
Her - rens Værk ej er for - bor - gen, Thi han fø - rer selv sin Sag;

Se! hans Tje - ne - re ud - send - te, Sam - le gyldent Korn med Flid,
Bring ham Hø - stens ri - ge Fyl - de Hjem til Zi - ons Land i Fred,

Me - dens mod - ne A - gre ven - te, Se, nu er be - lej - lig Tid!
Hvor med Sang de Her - ren hyl - de, Og ham vi - se Ly - dig - hed.

KOR.

Syng med Fryd og raab med Glæde, Guds Herolder, stem nu i!
syng med Fryd

Ventende paa Høstens Mejer.

Hal-le-lu - - - ja! Lad os kvæde I for - e - net Har-mo-ni.
Hal-le-lu-ja! hal-le-lu-ja!

Nr. 167. Kom, I som har gjort Pagt.

JOHN F. PETERSEN.

WM. C. CLIVE.

Moderato.

1. Kom, I som har gjort Pagt Med Gud, vor Ska - ber stor; Lov -
2. Thi med sit Kød og Blod, Vor Frel - ser og vor Gud For -
3. Vi i - hu - kom - me ham, Hans Li - del - ser og Død, Og
4. Han spræng-te Gra-vens Baand, Op - for til Fa - de - ren, Og

syn - ger ham, som har al Magt, Lov-syn - ger ham, som har al
lø - ste os, han gjor - de Bod, For - lø - ste os, han gjor - de
hans Tri - umf, da det Guds Lam, Og hans Tri - umf, da det Guds
tro - ner ved Guds høj - re Haand, Og tro - ner ved Guds høj - re

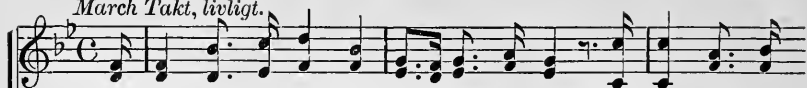
Magt I Him - mel og paa Jord, I Him - mel og paa Jord.
Bod, Fra Synd os fri - ed' ud, Fra Synd os fri - ed' ud.
Lam, I Her - lig - hed op - stod, I Her - lig - hed op - stod.
Haand, For - lø - stes Frel - ser, Ven, For - lø - stes Frel - ser, Ven.

5. Han kommer snart igen,
Deltager med sit Folk

∴ Paa Jord i Bryllupsnadveren, ∴
∴ Hos Gud, han er vor Tolk. ∴

6. I hvide Klæder skal
Vi staa og hilse ham

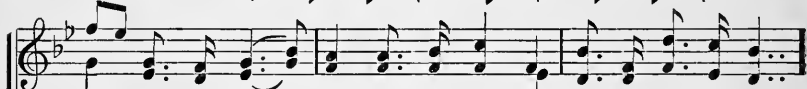
∴ Med Jubelraab fra Bjærg og Dal, ∴
∴ Lovsynge det Guds Lam. ∴

March Takt, livligt.

1. I Dag skin-ner So-len, ar-bejd med Flid; I Dag gør din
 2. I Dag vind en Rig-dom, bed-re end Guld, En Fred i dit
 3. I Dag strøb for Sand-hed, Ren-hed i-sær, Et Smyk-ke, som

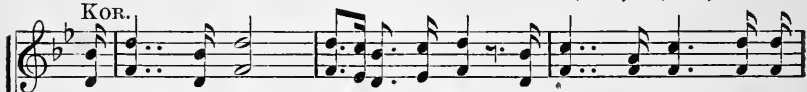
Ger-ning, o spild ej din Tid; I Dag brug den Styr-ke,
 Hjør-te, en Glæ-de saa fuld; I Dag søg en Per-le,
 pas-ser sig al-le og hver; Det pry-der i Him-len,

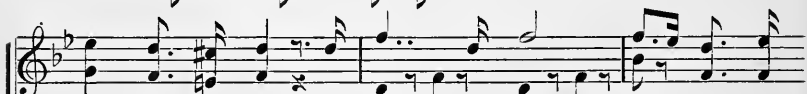
Her-ren dig gav, Hjælp at op-løf-te hver, som sy-nes lav.
 yn-dig og klar, Naar du i Hjør-tet Kær-lig-he-den har.
 pry-der paa Jord, Ja, paa dets Brug vor Sa-lig-hed be-ror.

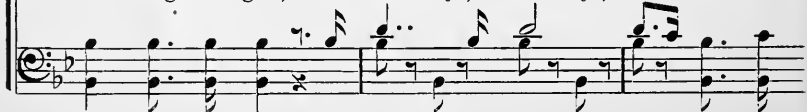
KOR.

I Dag, i Dag, ar-bejd med Mod; I Dag, i Dag, for vor
 Ar-bejd, ar-bejd, ar-bejd med Mod; Ar-bejd, for vor

Ger-ning er god; I Dag, i Dag, frem-hæv vor
 Ger-ning er god; Ar-bejd, ar-bejd, frem-hæv vor

I Dag skinner Solen.

Sag, Ej ken - des i Mor - gen, saa ar - bejd i Dag!
Sag, Ej ken - des i Mor - gen, saa ar - bejd i Dag!

Nr. 169. Guds Kirke er vor Klippeborg.

(S. B. 150.)

1. Guds Kir - ke er vor Klip - pe - borg, Den staar paa Zi - ons Bjer - ge; Kast
2. Ja, brøl, I Djæv - le, kun paa Jord, Og storm kun Zi - ons Vol - de; Vi

kun, min Sjæl, paa Gud al Sorg, Thi han er Zi - ons Vær - ge! Som
sto - le trygt paa Her - rens Ord, Christ Mar - ken skal be - hol - de! Ja,

for - dum saa og nu Han kommer den i - hu; Den træn - ger til hans
fnys kun Ver - dens Aand, Al Magt er i Guds Haand! Og ras kun, Mør - kets

Vagt, Om - rin - get og be - lagt Af Mør - kets Hel - ved - ska - re.
Drot, Med Løgn og Mord og Spot, Shart Eng - len dig skal bin - de.

Nr. 170. Jorden med sit Blomsterflor.

(S. S. B. 23.)

J. G. FONES.

1. Jor-den med sit Blomsterflor, Skabningen, som den be-bor,
 2. Bjærgets Ek - ko, Dalens Lyd, Bækkens Ris - len, Skovens Pryd,
 3. Hvert et Haab, som har sin Grund Dybt i Hjør - tets stil-le Bund,

1. Jorden med sit Blomsterflor, Skabningen, som den bebor,

Stjær-ne-him - lens dy-be Hvælv, Ha-vets Bru-sen, Flod og Elv—
 Vin-dens Su - sen, Fuglens Flugt, Mark og Eng med Blomsterduft—
 Ly - sets Kil - de, Herrens Ord, Eng-le-bud og Eng-le - kor,

Stjær-ne-him - lens dybe Hvælv, Havets Brusen, Flod og Elv—

Alt vi se, og alt vi ved, Vid-ner om Guds Kær-lig - hed,
 Hel-ligt yt - rer sig hvert Sted, Vid-ner om Guds Kær-lig - hed,
 Alt, hvad Hjærtet glæ-des ved Vid-ner om Guds Kær-lig - hed,

Alt vi se, og alt vi ved, Vid-ner om Guds Kær-lig - hed.
 Hel-ligt yt - rer sig hvert Sted, Vid-ner om Guds Kær-lig - hed.
 Alt, hvad Hjærtet glæ-des ved, Vid-ner om Guds Kær-lig - hed.

Alt vi se, og alt vi ved, Vidner om Guds Kærlighed.

Jorden med sit Blomsterflor.

Vid-ner om Guds, Vid-ner om Guds Kær - lig - hed.

Vid-ner om Guds Kærlighed, Vidner om Guds Kærlighed.

Nr. 171. Kære Barn, din Gud er nær dig.

(S. S. B. 15.)

J. M. McFARLANE.

1. Kæ - re Barn, din Gud er nær dig, Hvor du van-drer Dag og Nat;
 2. Kæ - re Barn, Guds Eng-le sku - e Al - les Van-del hver en Stund;
 3. Kæ - re Barn, lad Gud dig læ - re Ved sin go - de Hel - lig-aand!
 4. Kæ - re Barn, elsk Gud, din Fa - der! Al - le Børn han ha - ver kær;

Og med Vel - be-hag han ser dig, Om du ø - ver Dyd og Ret.
 Hø - re - un - der Him-mel-bu - e — Hvert et Ord fra hver en Mund.
 Lad dens Hvi-sken ag - tet væ - re! Hold dig fri fra Syn-dens Baand!
 Ej én lil - le Sjæl for-la - der, Men saa ger - ne gi - ver hver,

Stol paa Her-ren, Stol paa Her-ren, Da er Hjør-tet al - tid let.
 Her-ren ken-der, Her-ren ken-der Tan-ken dybt i Hjør-tets Grund.
 Tro mod Her-ren, Tro mod Her-ren, Ræk hans Værk en hjælpsom Haand!
 Som ham be - der, Som ham be - der Og til ham sig dra - ger nær.

Nr. 172. Lad ej dit Hjærte tvivle.

Overs. af H. D. E. P.

LAURA E. NEWELL (arr.).

mf

Lad ej dit Hjær-te tviv - le — O, skøn - ne Trø-stens Ord!—

rit.

Lad ej dit Hjær-te tviv - le, Gud vog - ter steds sin Hjord.

Om Ve - jen er be - svær - lig, Jeg van-dret den for - ud;

Paa dem han smi - ler kær - ligt, Der ly - de vil hans Bud.

I vor Fa-ders ly-se Vaa-ning, Vi skal bo i e - vig Fred;

Lad ej dit Hjærte tvivle.

Bær dit Kors, og din Be - løn - ning . Bli - ver himmelsk Sa - lig - hed.

Sor - gens Taa - rer of - te slø - rer Øj - et, mens vi dvæ - le her,

Men for - vist vor Bøn han hø - rer, Om vi van - dre steds ham nær.

f
Lad ej dit Hjør - te tviv - le, Men jub - ler til Guds Pris; Yd -

rit.
my - ge - lig vi hø - je Vaar Røst paa Bør - ne - vis. A - men. A - men.

Nr. 173.

Den ukendte Grav.

Melodien af DAVID SMITH.*)

Overs. af SOPHY VALENTINE.

Musiken arr. af

CHAS. J. THOMAS.

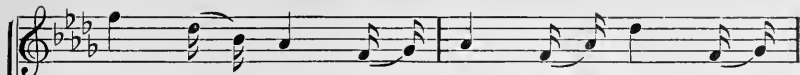
Andante con moto. mf

1. I en u - kendt Grav, fra
 2. Og Smaa - vil-det i - ler i
 3. Der hvi - ler i Gra - ven en
 4. Gud gi - ve at vi maat-te

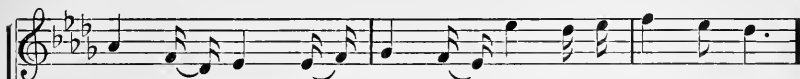
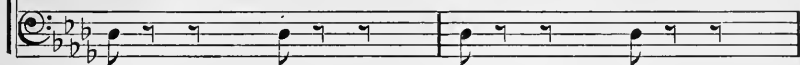
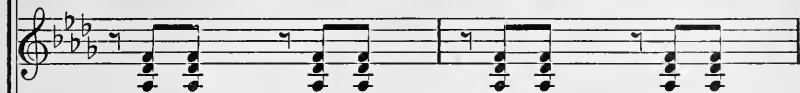
Ver - den bort-gemt, Der hvi - ler En, som vil
 le - gen-de Fjed O - ver Gra - ven, der lig - ner et
 myr - det Pro - fet; Hans Van - del var ren, thi Gud
 væ - re paa Vagt, Som har slut - tet med Him - len en

* De originale Versers Forfatter er (siddende afgang ved Døden) Profeten Joseph Smiths Søn, David, og „Den ukendte Grav” er Profetens Grav. Da det frygtedes at Kirkens Fjender efter Profeten Josephs Død vilde bortstjæle hans Legeme, begravedes han ved Midnatstid i al hemmelighed, i nogle faa Venners nærværelse.

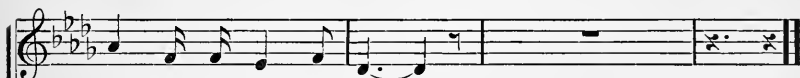
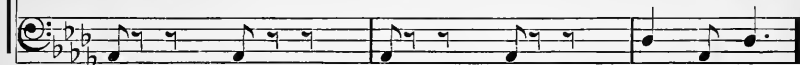
Den ukendte Grav.

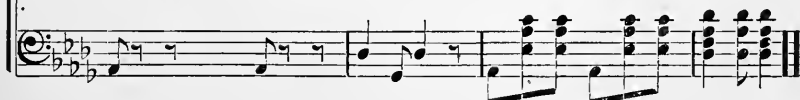
ej bli - ve glem't; Og Him - len sig hvæl - ver og
 Tid - sel - bed; Og Tids - ler - ne skær - me at
 hav - de han set, Og Her - ren ved ham E - van -
 e - vig Pagt, At en Gang i Fryd, bag ved

Træ - er - ne gav Af sit Blom - ster - flor o - ver u - kendt Grav.
 ej Dy - rens Trav Skal ned - træ - de helt den u - kend - te Grav.
 ge - liet gen - gav — Men nu hvi - ler han did i en u - kendt Grav.
 Dø - dens Hav, Vi kan mø - de med ham fra den skjul - te Grav.

O - ver en u - kendt Grav.
 Skær - me en u - kendt Grav.
 Hvi - ler i u - kendt Grav.
 Fred o - ver u - kendt Grav!

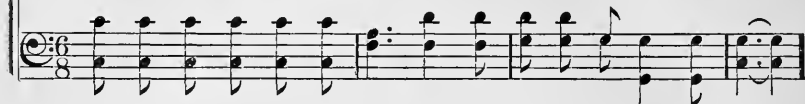
Nr. 174. Mester, se Uvejret truer.

Fra Eng. af CARL P. LIND.

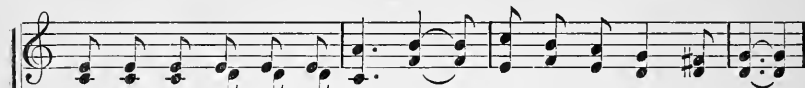
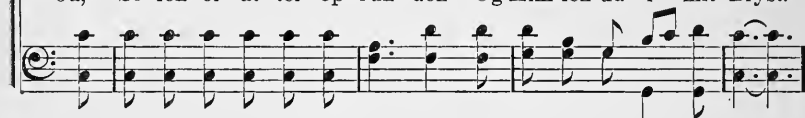
H. R. PALMER.

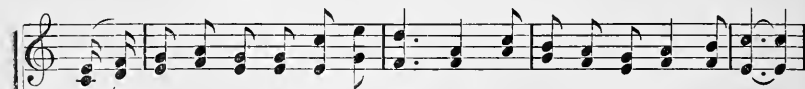
1. Me-ster, se U - vej - ret tru - er, Og Bøl-ger-ne slaa mod Sky;
2. Me-ster, med u - ro - ligt Hjør - te, Jeg bø - jer med Angst i Hu;
3. Me-ster, jeg Red - ning har fun - den, Thi U - vej-ret er nu tyst,

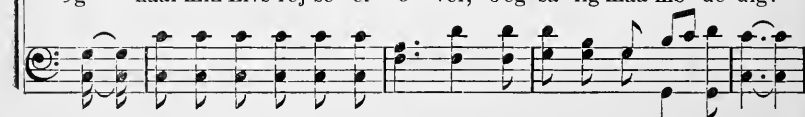
For Storm og for Mør-ke jeg gru - er, O, hvor kan jeg sø - ge Ly?
 Jeg li - der af Kummer og Smer - te, O, Her-re, o frels mig nu!
 Ja, So-len er at - ter op - run - den Og Him-len ud - i mit Bryst.

Her - re, i saa - dan - ne Stun - der, Kan du da so - ve tryk?
 Strøm-me af Rød - sel og Kva - ler, Kryd-ser min Sjæl og Aand.
 Paa Li - vets stor - men - de Vo - ver Frel-ser for - lad mig ej!

Da hvert Mi-nut vort Skib vil gaa un - der I Bøl-ger-nes kol - de Dyb.
 Se, jeg syn-ker, jeg syn-ker, min Me-ster, O, ræk mig en hjælpsom Haand!
 Og naar min Livs-rej-se er o - ver, Jeg sa - lig maa mø - de dig!

Mester, se Uvejret truer.

KOR.

p

pp

Til Ha-vet og Vin-den han si - ge vil: Ti!..... Vær stil!.....
Ti! Vær stil! Ti! Vær stil!

Al-ting i Him-mel og Alt paa Jord, Ja, Eng-le og Djæv-le maa

cres *cen* *do.*
ly-de hans Ord; Er han med i Ski-be-ne, stol der-paa, De kan ej i

ff
Sø el-ler Storm forgaa. Til Havet og Vinden han si - ge vil: Ti! Vær stil!

p *rit.* *pp*
Ti! Vær stil! Til Ha-vet og Vinden han si - ge vil: Ti! Ti! Vær stil!

Nr. 175. Jesus, jeg mit Kors har taget.

SOPHY VALENTINE.

S. L. FISH.

Je - sus, jeg mit Kors har ta - get E - ne for at tje - ne dig;

Nø - gen, fremmed, fat - tig, spot - tet, Du maa væ - re alt for mig.

Bor - te er hver Drøm om Stor - hed, Alt hvad her jeg strøb - te for;

Men trods alt dog rig, thi ej - er Jeg ej Him - len her paa Jord!?

SOPRAN SOLO.

Lad saa Ver - den kun for - ag - te - Den har og - saa ha - det dig. -

Jesus, jeg mit Kors har taget.

Du vil ej, som Ver-den, lok-ke, Og saa si - den skuf-fe mig,

Du vil ej, som Ver-den, lok-ke, Og saa si - den skuf-fe mig.

Nej, thi me'ns du mig til-smi-ler, Vis-doms Fa - der, Her - re kær,

cres.
Da kan Ver-dens Haan ej ska-de, Blot jeg ved at du er nær,

ff *dim.* *rit.*
Da kan Ver-dens Haan ej ska-de, Blot jeg ved at du er nær.

Højtidligt.

Ho-si-an-na! Ho-si-an-na! Ho-si-an-na! Ho-si-an-na Davids Søn!

Vel-sig-net væ-re ham, Velsignet Davids Søn! Som kommer i Herrens navn!

Ho-si-an-na, i det Hø-je, Ho-si-an-na, Ho-si-an-na!

Vel-sig-net, vel-sig-net, vel-sig-net, Da-vids Søn!
 Ho-si-an-na, i det Hø-je, Ho-si-an-na, Ho-si-an-na!

Vel-sig-net, vel-sig-net, vel-sig-net, Da-vids Søn!

Vel-sig-net Da-vids Søn! Som kom-mer i Her-rens navn!

Nr. 177.

Se et Land!

Livligt.

(S. B. 274.)

1. Se et Land! O hvor skønt jeg i Dag Ud - i Aan - den langt
 2. I det fjer - ne og her - li - ge Land Vi vil syn - ge den
 3. Vi vor Fa - der paa - kal - de i Bøn Og i Lov - sang ham

bor - te det ser, Og vor him - mel - ske Fa - ders Be - hag,
 him - mel - ske Sang; Den skal hø - res fra Strand og til Strand,
 pri - se saa vel; Han af Kær - lig - hed gav os sin Søn,

KOR.
 Har be - re - det os Bo - li - ger der. O, hvor sa - - - lig og
 Hvor vi al - le skal sam - les en Gang. O, hvor sa - lig og glad, o, hvor
 Og hans Miskundhed fø - der vor Sjæl.

O, hvor glad,
 glad Naar vi naa til den hel - li - ge Stad, O, hvor
 glad, o, hvor glad O, hvor glad, o, hvor
 o, hvor glad O, hvor glad,

sa - - - lig og glad Naar vi naa til den hel - li - ge Stad.
 glad, O, hvor sa - lig og glad, o, hvor glad
 o, hvor glad, o, hvor glad

Nr. 178. Fra Himlens høje Hvælv.

(TRIO OG KOR.)

P. P. PRATT.

(S. B. 266.)

JOHN TULLIDGE.

SOPRAN. *Andante con moto.*

ALT eller TENOR.

1. Fra Him-lens hø - je Hvælv En hel - lig En - gel foer
2. Mo - ro - ni dem ned - grov I gam - le He - den - old,
3. Om Jo - sefs gam - le Sæd De ta - le klart og rent,

BAS.

Med Bud - skab fra Gud selv Til fald - ne Slægt paa Jord,
 Og til vor Slægts Be - hov Gav Jo - sef dem i Vold;
 Om hvert af de - res Fjed Til Tid dem var for - ment;

KOR. *Allegro animato.*

At i Ku-mo-rah's Høj saa prud Op-teg-nel-ser var skjult i Gud.

De vid-ne om Guds vi - se Hu I fordums Tid saa vel som nu.
 De kend-te Gud, for-skød hans Bud, Og ryd - de - des af Ver - den ud.

Fra Himlens høje Hvælv.

At i Ku-mo-rah's Højsaa prud Op-teg-nel-ser var skjult i Gud.

De vid-ne om Guds vi-se Hu I for-dums Tid saa vel som nu.
De kend-te Gud, forskød hans Bud, Og ryd-de-des af Ver-den ud.

Nr. 179. Saa yndelig Guds Kirke staar.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 89.)

JOS. J. DAYNES.

1. Saa yn - de - lig Guds Kir - ke staar I Ve - sten -
2. Trods Løg - nens Sæd, som Ver - den saar, En Ho - ved -
3. Dens Grund er Pro - fe - ti - ens Aand Og Je - sus
4. Naar Kon - gen, Je - sus, kom - mer frem Til sit det

land og Til - vækst faar; Fra Syd og Nord, fra
hjør - ne - sten dog staar, Der skær - mer Zi - on
ved Guds høj - re Haand, Dens Pil - ler Guds A -
ny Je - ru - sa - lem, U - rok - ket staar en

Øst og Vest, De i - le glad til Lam - mets Fest.
ømt for Stød, For Un - der - gang og Sorg og Nød.
po - stel - Tal, Ud - valgt ved Aan - dens hø - je Kald.
e - vig Pagt, Paa Naa - dens Dag vi ar - ve Magt.

Nr. 180. Forfærdes ej, du lille Hob!

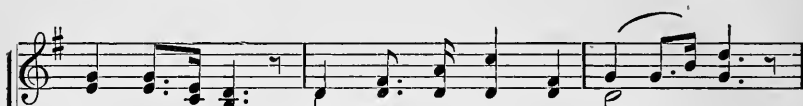
GUSTAF II. ADOLF.

(S. B. 200.)

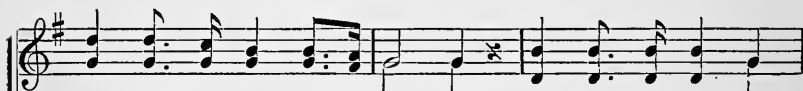
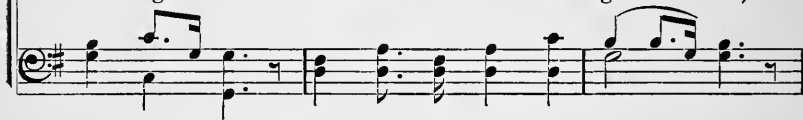
March Takt.

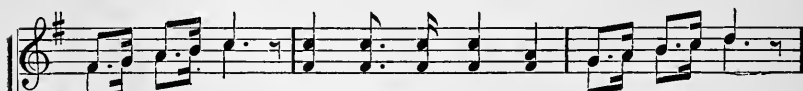
1. For-fær-des ej, du lil-le Hob, Skønt di-ne Fjen-ders
2. Din Sag er Guds, gaa i dit Kald, I Her-rens Haand dig
3. I Je-su Navn vort Haab er vist, At de tro-lø-ses

Larm og Raab Fra al-le Si-der gjal-de,
an-be-fal, Dig knu-ser in-gen Fa-re!
Vold og List Dem selv til-in-tet-gø-rer,

Fra al-le Si-der gjal-de; De jub-le ved din
Dig knu-ser in-gen Fa-re! Hans Gi-de-on-er
Dem selv til-in-tet-gø-rer; Der ven-ter dem kun

Un-der-gang, Dog de-res Fryd ej bli-ver lang,
med paa Jord, Som Zi-ons Folk, Pro-fe-ters Ord,
Spot og Skam, Gud er med os og vi med ham,

Forfærdes ej, du lille Hob!

Lad kun ej Mo-det fal - de! Lad kun ej Mo-det fal - de!
 Skal væl-de-lig for-sva - re, Skal væl-de-lig for-sva - re.
 Og Sej-ren os til-hø - rer, Og Sej-ren os til-hø - rer.

Nr. 181. Hør i din Enbaarnes Navn.

P. V. POULSON.

(S. B. 120.)

ALEXIS LVOFT.

1. Hør i din En-baar-nes Navn, Fa-der, hør vi be - de Før du
 2. Styr det mel-lem al - le Skær, O-ver al - le Grun-de! Knus du
 3. Lad dit Tem-pel vor - de bygt Op paa Zi-ons Hø-je, Og dit
 4. Je - sus, du er Kongers Drot I din Fa-ders Ri-ge; Zi - ons

Zi - ons Skib i Havn! Staa ved Ro-ret i dets Stavn,
 vo - re Fjen-ders Hær! Løft dit Ban-ner højt for hver,
 folk der le - ve trygt, Fuld af Lys og Him-lens Frygt—
 Tem - pel er dit Slot, Der - fra Lo-ven brin-ger godt,

Laddin Haand os le - de! Før du Zi - ons Skib i Havn!
 Stop du Læg-nens Mun-de, Knus du vo - re Fjen-ders Hær!
 Du dets Fjen-der bø - je! Lad dit Tem - pel vor - de bygt!
 Stand-ser Vold og Kri-ge; Du er al - le Kon-gers Drot!

Nr. 182. Tak, Fader, Tak, du sendte Sønnen!

P. V. POULSEN.

(S. B. 135.)

Arr. af Wm. C. CLIVE.

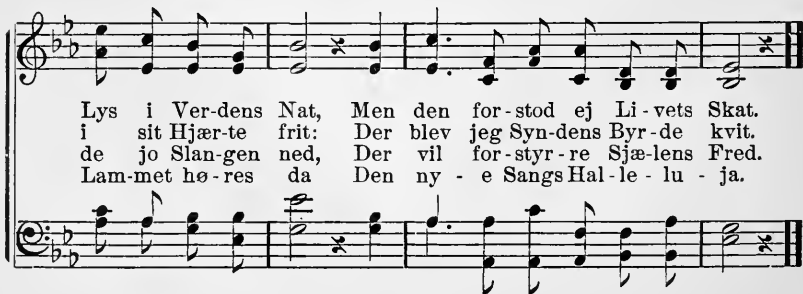
1. Tak, Fa - der, Tak, du send - te Søn - nen, Og frit han
 2. Men hvo, som vaag - ner op af Drøm - me Og ser sig
 3. Saa skænk du Kraf - ten i mit Hjør - te Og Aan - dens
 4. Nu syn - ger jeg i Mor - gen - rø - den Af Tu - sind-

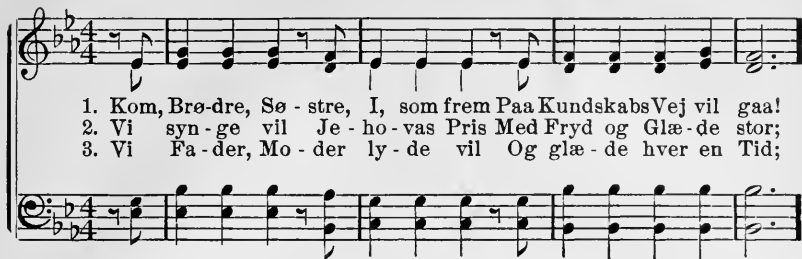
valg - te selv at gaa, At han os lær - te Fa - der -
 nø - gen, arm og blind, Og van - drer ned i Daa - bens
 fri - e Hel - te - mod, At jeg kan le ad Spot og
 aa - rets kla - re Skær, Og snart den sid - ste Fjen - de,

bøn - nen Og Sand - heds Vej at van - dre paa; Han tænd - te
 Strøm - me Med et op - rig - tigt Bar - ne - sind, Skal fø - le
 Smer - te, Som Ver - den spre - der for min Fod: Du tram - pe -
 Dø - den, I Zi - on ik - ke fin - des mer; For Gud og

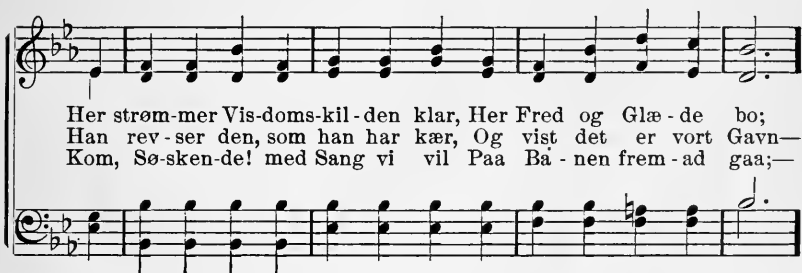
Lys i Ver - dens Nat, Men den for - stod ej Li - vets Skat.
 i sit Hjør - te frit: Der blev jeg Syn - dens Byr - de kvit.
 de jo Slan - gen ned, Der vil for - styr - re Sjø - lens Fred.
 Lam - met hø - res da Den ny - e Sangs Hal - le - lu - ja.

1. Kom, Brø-dre, Sø - stre, I, som frem Paa KundskabsVej vil gaa!
 2. Vi syn - ge vil Je - ho - vas Pris Med Fryd og Glæ - de stor;
 3. Vi Fa - der, Mo - der ly - de vil Og glæ - de hver en Tid;

I Søn - dags - sko - lens kæ - re Hjem Vej - led - ning I vil faa.
 Og skal vi sma - ge end hans Ris, Vi glæ - des, thi vi tror,
 Og vo - re Læ - re - re der - til Vil glæ - des ved vor Flid.

Her strøm - mer Vis - doms - kil - den klar, Her Fred og Glæ - de bo;
 Han rev - ser den, som han har kær, Og vist det er vort Gavn -
 Kom, Sø - sken - de! med Sang vi vil Paa Bå - nen frem - ad gaa; -

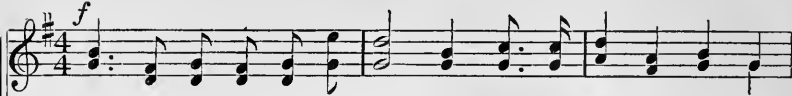
Her Frø - et læg - ges ned, og snart Det spi - re vil og gro.
 Se, der - for vil vi sam - les her Og lo - ve højt hans Navn.
 Den Kro - ne, som os hø - rer til, Vi vil ved Maa - let faa.

Nr. 184. Hør, hvor Juleklokken ringer.

(S. S. B. 29.)

JOHN W. JOHNSON.

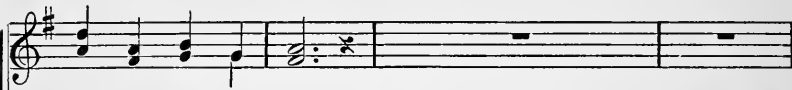
f

1. Hør, hvor Ju - le - klok - ken rin - ger O - ver he - le Ver - den
 2. Dog til os ej Ju - len brin - ger Stør - re Glæ - de, end vi
 3. Fra den Stund, da Her - ren kaa - red Jo - sef til sit Sen - de -
 4. Glød' - lig Jul nu øn - skes al - le! Glød' - lig Jul! hver Sjæl paa

ud! Bud den at - ter til os brin - ger Om vor
 har; Ju - le - klok - ken for os klin - ger, Al - tid
 bud, Han det Vid - nes - byrd har baa - ret, At han
 Jord! Gid at in - gen Taa - rer fal - de, Brød ej

Frel - ser og vor Gud, Som til Jor - den ned er kom - men
 li - ge høj og klar; Thi hver Dag vi er paa Jor - den,
 tal - te med sin Gud; Den - ne Dag, vor stør - ste Glæ - de
 mang - le no - gens Bord; Men at al - le Hjør - ter sjun - ge

ff

For att brin - ge Haab og Fred, Og han vil nu før - end Dom - men
 Bli - ver os en Ju - le - fest, Fra den Tid, vi døbt er vor - den
 Og vor ret - te Ju - le - fest, Naar i Pagt med Gud vi træ - de,
 Maa fra Aandens dy - be Væld: Glød - lig Jul! nu gam - le, un - ge!

Hør, hvor Juleklokken ringer.

mf

By - de os sin Sa - lig - hed, By - de os sin Sa - lig - hed.
 Og blev Her - rens Nad - ver - gæst, Og blev Her - rens Nad - ver - gæst.
 Bli - ver Sind og Hjør - te let, Bli - ver Sind og Hjør - te let.
 Ret en lif - lig Ju - le - kvæld! Ret en lif - lig Ju - le - kvæld!

Nr. 185. Naar Hjærtet for det Sande slaar.

NIELS F. GREEN.

H. E. GILES.

1. Naar Hjør - tet for det San - de slaar, Og frem i Je - su
 2. Naar Gud at tje - ne er vor Lyst, Da ska - bes Glæ - de
 3. Naar Ly - sets Læ - re vi har kjær, Og stri - der for Guds

Navn vi gaar, Da vi fra Her - ren Styr - ke faar, Og me - get,
 i vort Bryst, Da skænker Her - ren Sin - det Trøst Ved Hel - lig -
 Ri - ge her, Vor - her - re vil os væ - re nær, Og vil vel -

me - get vi for - maar, Og me - get, me - get vi for - maar.
 aan - dens mil - de Røst, Ved Hel - lig - aan - dens mil - de Røst.
 sig - ne hver i - sær, Og vil vel - sig - ne hver i - sær.

4. Naar Kærlighed i Hjærtet bor,
 Og Jesu Kristi Ord vi tror,
 Da er vi paa det rette Spor,
 ∴; Og har en herlig Rettesnor. ∴;

5. Naar Gud vi elsker over alt,
 Da er vi Herrens egne kaldt,
 Da har han os som sine valgt,
 ∴; Da har han os blandt sine talt. ∴;

Overs. af SOPHY VALENTINE.

JAS. R. MURRAY.

1. Tak for vor Sko - le! Vi hil - se den Dag
 2. Sø - ger i Ung - dom - mens Da - ge at naa
 3. Maa gen - nem det - te Livs vild - som - me Vej

Da Synd og Vrong - læ - re har strø - get sit Flag;
 Det Sø - de, og van - dre den Vej vi bør gaa;
 Vi hol - de i A - ve hver tan - ke, som ej

Tak - ke for Læ - rer, som vir - ke med Flid,
 Stræb at be - kæm - pe hver Spi - re af Ondt,
 Tje - ner til Li - vets For - skøn - nel - se nu,

Til hvil - ke vi trygt kun - ne fæ - ste vor Lid.
 Og kun trag - te ef - ter alt Godt og alt Sundt.
 Og Sjæ - lens Op - hø - jel - se his - set hos Gud.

Kor.

Stem højt i Ju - bel - kor, stem i vor Sang! Slut jer til

Tak for vor Skole!

Sko - len, og gaa sam - me Gang. Hil væ - re de, som det

On - de vil fly, Som el - ske Guds Ri - ge og der sø - ge Ly!

Nr. 187. Tak, Fader, du mig Livet gav.

FREDRIK CHRISTENSEN. (S. S. B. 18.)

1. Tak, Fa - der, du mig Li - vet gav I den - ne Glæ - dens Tid,
2. Tak, at jeg i min Ungdom fandt Den Vej, du os har lagt;
3. Tak, Fa - der, kær, for Li - vets Ord, Fra Him - len sendt paa - ny,

Da Bud gik o - ver Land og Hav, Og spre - des nu med Flid.
At Tro jeg fik, dit Ord var sandt, Og med dig gjor - de Pagt!
Der fyl - de skalden he - le Jord, Naar Her - ren sés i Sky!

4. Tak, at din Aand udi min Barm
Saa dybt sig trængte ind;
Af Kærlighed jeg blev saa varm
Og fik et bedre Sind!

5. For Fader, Moder, for hver Ven
Hav Tak, o Fader god, —
At Mænd du sendte til os hen
Og Lyset skinde lod.

6. Du dine Tjenere bevar
Fra Fængsel, Spot og Nød;
Thi Fjenden endnu Magten har,
At volde Sorg og Død!

7. Bevar fra Fjendens List og Magt
De Unge og de Smaa,
At de i Uskylds rene Dragt
Maa for din Trone staa!

Nr. 188.

Solen er slukket.

H. D. E. P.

DUET. *Andante.* ρ

So - len er sluk - ket — Da - gen for - stum - mer,

Le - ge - met træt gaar til Hvi - le og Slum - mer;

Snart straa - ler Nat - ten ved Stjør - ner - nes Lys,

Som tin - dre saa kla - re fra Al - fa - drens Hus.

Mens i Sø - ven vi bo, skænk os Hvi - le og Ro —

Solen er slukket.

cres. *dim.*

Fræls os fra Nød, fra Be - kym - ring, fra Død;

Kor. *mf*

Fa - der al - mæg - tig, Fa - der barm - hjær - tig,

Fa - der saa naa - de - fuld — Hør nu di - ne Born. A - men.

Nr. 189. Lovet være du, Herre Krist.

Efter GRUNDTVIG.

(S. B. 152.)

W. N. B. SHEPHERD.

mp *mf*

1. Lo - vet væ - re du, Her - re Krist, At du Men - ne - ske vor - den est,
2. Ver - den gaar i dit Le - de - baand, Dig dog svøb - te en Jom - fru - haand;
3. Fat - tig kom du til Jor - den ned, Ad - led Ar - mod og Us - sel - hed;
4. Kon - ge er du af Kon - ger bedst, Zi - ons Kon - ge blev Stø - vets Gæst;

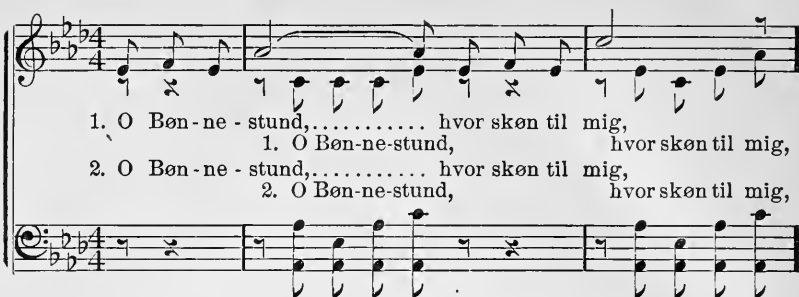
p *f*

Født af en Jom - fru ren og skær, Glæ - de - lig hilst af Him - lens Hær.
 Du er den Gud, som mæg - ter Alt, Og blev paa Skødet Barn - lil - le kaldt.
 Fat - tig du gjor - de dig med Flid, Ri - ge blev vi til e - vig Tid.
 Fø - rer os bort fra Skyg - ge - dal Hjem til sin ly - se Kon - ge - sal!

Nr. 190. O Bønnestund, hvor skøn til mig.

Overs. af H. D. E. P.

F. D. J.

1. O Bøn-ne - stund,..... hvor skøn til mig,
1. O Bøn-ne-stund, hvor skøn til mig,
2. O Bøn-ne - stund,..... hvor skøn til mig,
2. O Bøn-ne-stund, hvor skøn til mig,

Du kal - der mig..... fra Ver-dens Strid;
Du kal - der mig fra Verdens Strid;
Du kal - der mig..... fra Ver-dens Strid;
Du kal - der mig fra Verdens Strid;

Da Bøn-nen gaar..... til Fa-drens Hus,
Da Bøn-nen gaar til Fa-drens Hus,
Til mig du er..... en dyr - bar Skat,
Til mig du er en dyr-bar Skat,

Den til vor Sjæl..... gi'er Liv og Lys;
Den til vor Sjæl gi'er Liv og Lys;
Du gør til Dag..... den sor - te Nat;
Du gør til Dag den sor-te Nat;

O Bønnestund, hvor skøn til mig.

Da Sor-ger fyldt..... be-æng-stet Bryst,
 Da Sor-ger fyldt be-æng-stet Bryst,
 Blandt Verdens Mulm..... ej fins den Trøst
 Blandt Verdens Mulm ej fins den Trøst

Du skænkt det Fred..... og Ro og Trøst;
 Du skænkt det Fred og Ro og Trøst;
 Du gi-ver til..... et yd-mygt Bryst;
 Du gi-ver til et ydmygt Bryst;

Giv du den træt - - - te Vandringsmand
 Giv du den træt - - - te Vandringsmand
 Thi gjen-nem dig..... min Sjæl har Fred
 Thi gjennem dig min Sjæl har Fred

Den Fred han søgt..... fra Her-rens Aand.....
 Den Fred han søgt af Her-rens Aand.
 Og fø-ler him - - - - melsk Sa - lig - hed.....
 Og fø-ler him - - - - melsk Sa - lig-hed.

Nr. 191. Skal vi svigte vore Pagter?

JOHN F. PETERSON.

EVAN STEPHENS.

Marcia.

1. Skal vi svig-te vo-re Pag-ter, som vi gjort med Himlens Gud,
2. Medens Mørkets Mag-ter prø-ver, at for-styr-re Her-rens Sag,
3. Thi For-jæt-tel-sen er gi-ven, om vi hol-de vil hans Bud,
4. Lad os stræ-be frem mod Maa-let—med de Frel-ste at op-naa

Da han hør-te vo-re Bøn-ner, og fra Ba-bel drog os ud? Nej!
Skal vi la-de os bort-ri-ve, og i Tro-en vor-de svag? Nej!
Vaa-ge, be-de, stræ-be, taa-le, og til En-den hol-de ud. Ja!
Det Ce-le-sti-a-le Ri-ge, og omkring Guds Tro-ne staa! Ja!

Kor.

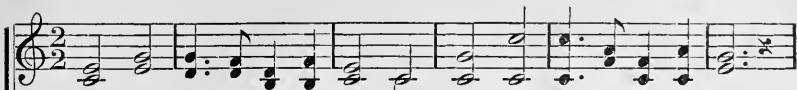
Mer nu end før vi vil kæm-pe og stri-de, Tro staa til

Her-ren, om end vi maa li-de; Kæm-pe os frem—

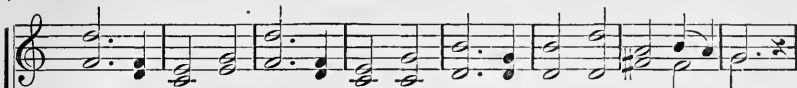
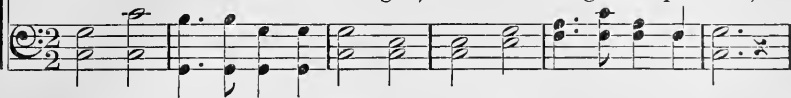
op-naa et Hjem Hos Gud vor Fa-der, til e-vig Tid.

Nr. 192. Venligt Aftenstjernen tindrer.

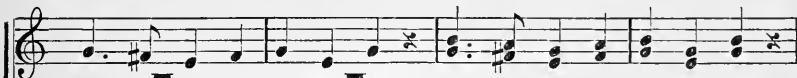
H. RUNG.

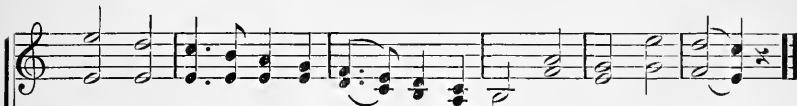
1. Ven - ligt Af-ten-stjær-nen tin - drer, His - set fra det dunk - le Blaa;
2. Stil - le, stil - le, Bæk-ken ris - ler Hist i - gen-nem grøn-ne Eng;
3. Men der dæm-rer hist en Mor-gen, Skøn som no-gen her paa Jord;

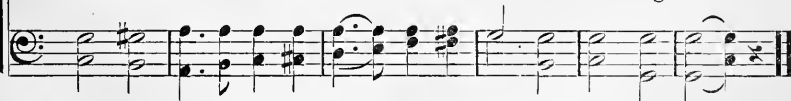
Smukt den Stø-vets Børn er - in - drer, Om at Ti - den En - de faar.
Den en Sand - hed mig til - hvi - sker: Du som jeg gaar til min Seng.
Fri for Nø - den, fri for Sor - gen Sam - les vi i Gu - ders Kor.

Ja, som Vin - ter - da - gen kort Svin - der Le - ve - ti - den bort;
Bæk - kens Seng er vi - den Hav, Men - ne - skets den snæv - re Grav;
Løst er Dø - dens stær - ke Baand Af en kær - lig Fa - der - haand;

Nyd hver Ti - me, som du ser, Vid, den kom - mer al - drig mer.
Beg - ge de mod Maa - let i - le, U - den Standsning, u - den Hvi - le.
Der skal Ven - ner Ven - ner sku - e Klædt i Gud - doms Glans og Lu - e.

4. Rolig læg dig da til Hvile,
Sov kun sødt i Jesu Navn;
Træffes du af Dødens Pile,
Vaagner du i Fredens Havn.
Der er ingen blinde Skær,
Som saa tidt os ængsted her;
Der vil ingen Taarer rinde,
Der vi Livets Maal vil finde.

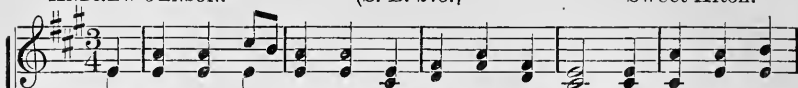
5. Skønne, skønne Aftenstjerne,
Vis dig i din fulde Glans;
O, hvor skuer jeg dig gerne!
I din store Stjernekrans.
Thi du gav mig Mod og Lyst
Til at kvæde om en Kyst,
Som jeg en Gang skal betræde
For at nyde evig Glæde.

Nr. 193. Blæs sagte, I Storme!

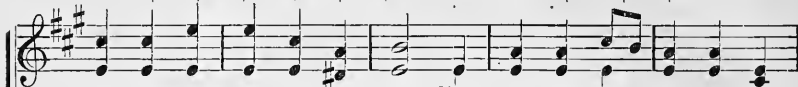
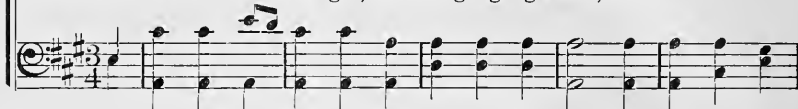
ANDREW JENSON.

(S. B. 275.)

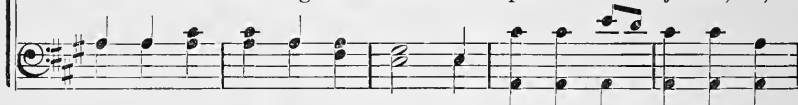
"Sweet Afton."

1. Blæs sag-te, I Stor-me fra is - kol-de Nord, Og gør in-gen
2. Du Fjen-de, med Fat-tig-dom, Smer-te og Nød, Stands ej ved min
3. Du trø-sten-de En-gel, saa mæg-tig og stærk, Naar tro du fort-

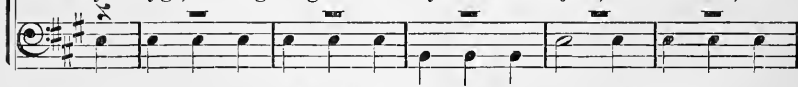
Ska-de, hvor Is-ra-el bor; Naar vre-de I far' o-ver
Bo- lig; du Syg-dom og Død, Gaa hur-tig for - bi og kom
sæt - ter dit Sa - lig-heds Værk Blandt prø-ve - de Sjæ - le, o,

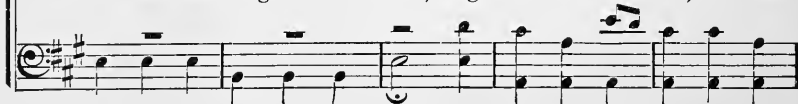
Bjær-ge-nes Rand, Blæs sag-te i U-tah, de Hæl-li-ges Land.
al - drig til dem, Som jeg har for-ladt i mit el-ske-de Hjem.
hvil dig i Ro En Stund, hvormin' Kære saa en-som nu bo.

Du stræn-ge Kong Vin-ter, saa kold og saa lang, Du is - kro-ned'
Men sa - li - ge Glæ-de og him-mel-ske Fryd, Tag med e - der
Byd Frygt, Tvivl og Sorg at bort - fly fra mit Hjem, Tør Taa-ren, som

Sne-drift, som Ve - jen gør trang; Naar stolt I re - ge - re med
Sund-hed og far gen-nem Sky Til Hjem-met og spred i min
Tan-ken om mig kal - der frem, Og tal om den Tid, da den

Blæs sagte, I Storme!

Magt fjærn og nær, Vær ven- lig i U - tah, min' Kæ - re er der.
 Bo - lig den Fred, Som Sjæ - len op - li - ver - om Sorg in - tet veed.
 van - dren - de Ven Skal tryk - ke til Hjær - tet de Kæ - re i - gen.

Nr. 194. Det lufter mildt i Høst.

E. I. INGEMANN.

(S. B. 188.)

C. E. F. WEYSE.

mf *p*

1. Det luf - ter mildt i Høst Fra Vel - sig - nel - ser - nes Hjem, Paa Mark og
2. I Pa - ra - di - set vok - sed Vel - sig - nel - ser - nes Straa Med Hve - dens
3. Guds Eng - le nu sig glæ - de Ved Men - ne - ske - nes Høst, Naar from - me

mf

Eng Guds Sen - de - bud ud - van - dre; U - syn - li - ge gaa de Med
 Aks Og Ru - gens ri - ge Vip - per; Vel - sig - net her bøl - ger, Hvor
 Sjæ - le Fry - des ved Guds Ga - ver; Selv Dy - ret sig glæ - der Ved

p

Me - jer - ne frem, Guds Ha - ve de min - des med hver - an - dre.
 Korn - ag - re staa, Et Pa - ra - dis - hav for - u - den Klip - per.
 Høst - li - vets Lyst, Smaa - fugl hol - der Gil - de mel - lem Tra - ver.

4. Frit Fugl og Dyr har Klæder,
 Om Føde maa de gaa,
 De søge glad,
 Og lystelig de finde;
 Som Fugl høster fattig
 Mand uden at saa,
 Som Ruth gaar til Høsten fattig Kvinde.

5. Og fryder sig hver Bonde,
 Det hele Land er glad,
 Staar Toften fyldt.
 Med Markens gyldne Stakke;
 Dog størst bliver Glæden
 I Frelserens Stad,
 Naar evigt vi Høstens Herre takke.

Nr. 195. Livets Regn og Solskin.

FREDERIK CHRISTENSEN.

HUGO D. E. PETERSON.

Ikke for hurtigt. mf

1. Om vi al - tid i Sol - skin van - ke U - den U - vejr og
2. Der - for tak - ke vi bør vor Fa - der, For U - vejr og

Taa - ge - sky — U - den Sorg el - ler Nød at an - ke — Fra
Tordenens Røst: For det Mørke og Mulm, han til - la - der, Thi det

Smer - te og Mø - je fri — Om al - drig en bru - sen - de Bøl -
nær - mer os ham for Trøst. Om Prø - ver os bed - re kan læ -

ge Os tru - ed, og mærkt det saa ud, Hvad vil - de det
re, At skat - te hans Kær - lig - hed, Da ske det til

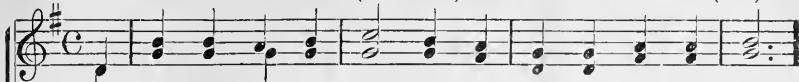
ha - ve til Føl - ge? Mon ik - ke vi glem - te vor Gud?
Her - rens Æ - re, For hvem vi os her bø - je ned.

Nr. 196. Den Tro, som Jesum favner.

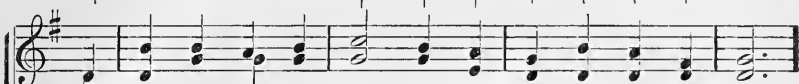
BRORSON.

(S. B. 259.)

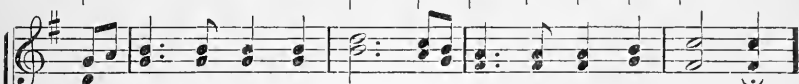
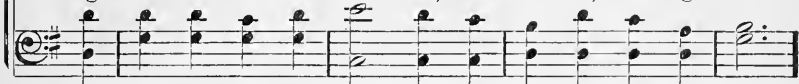
WM. B. BRADBURY (arr.).

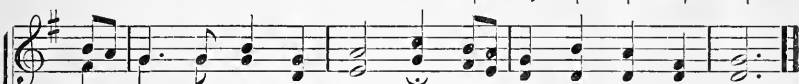
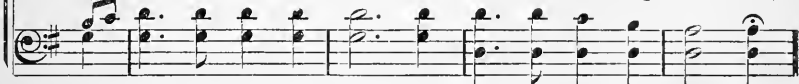
1. Den Tro, som Je - sum fav - ner Og Hjør - tet ren - se kan,
 2. En Hel - lig bæ - rer Svær - det, Til Tro - ens Strid han gaar,
 3. Den Tro, som ej vil kæm - pe Sig gen - nem Ver - den frem,
 4. Vel - an, I sva - ge Hjør - ter, Saa fat - ter da kun Mod,

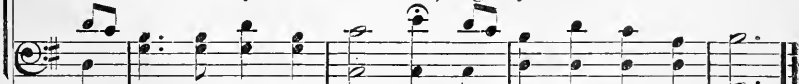
Den Tro, hvor - ved du hav - ner I Him - lens Fry - de - land;
 Mod Fjen - den u - for - fær - det, I Je - su Navn han staar;
 Den Tro, som vil med Lem - pe Og u - den Mø - je hjem;
 Og lad det ko - ste Smer - ter, Ja Æ - re, Liv og Blod!

Den Tro er stærk og maa Al Ver - den un - der - træ - de,
 Det gæl - der Liv og Død, Og Se - jer maa han vin - de,
 Den Tro er død og kold, Ej værd en Tro at næv - ne,
 Og hol - der al - tid fast Ved Aa - ben - ba - rings An - ker,

I Sorg saa vel som Glæ - de, Den skal sin Prø - ve staa.
 Saa sandt han hist vil fin - de Sin Fred i Je - su Skød.
 Har in - gen Kraft og Ev - ne I - mod vor Fjen - des Vold.
 Da lut - res Sjæ - lens Tan - ker, Og Syn - dens Væl - de brast.

5. Det er en Sag at mærke
 Til Trøst i Kampens Tid;
 De svage blive stærke
 I haardest Kamp og Strid;
 Jo værre det gaar til,
 Des mere skal du vinde,
 Og større Kraften finde,
 Naar du kun stride vil.

6. O du min Lyst og Ære,
 Min Frelser i hver Nød,
 Saa vil jeg din da være,
 Det gælde Liv og Død!
 Lad komme, hvad der vil,
 Jeg bede vil og stride,
 Og ej af andet vide,
 End høre Jesum til.

Nr. 197. Til Kamp, til Kamp for Zions Stad!

P. O. THOMASSEN.

(S. B. 265.)

Marcia.

1. Til Kamp, til Kamp for Zi - ons Stad Vi dra - ge nu!
2. Sørg - mo - dig Zi - on læn - ge sad For - trykt, for - ladt;
3. For læn - ge Mør - ket ru - get har Paa den - ne Jord;

Vi jub - le højt et Se - jers - kvad Til Fjen - dens Gru!
Men Skæb - nens un - der - ful - de Blad Nu ven - des brat.
Snart Kri - stus Her - re - døm - met ta'r Blandt dem, som tror.

4. Kom, Broder, spænd din Rustning paa
Og Sværdet drag!
En Kamp for Zions Held skal staa
Paa denne Dag.

5. Ja, Zions skønne Højtidsdag
Tilsidst oprandt,
Da Dyd og Sandheds ædle Sag
Sin Sejer vandt.

Nr. 198. Dejlign er Jorden.

Efter B. S. INGEMANN.

(S. B. 216.)

Korsfarersang.

mf

1. Dej - lig er Jor - den, Præg - tig er Guds Him - mel, Skøn er
2. Ti - der skal kom - me, Ti - der skal hen - rul - le, Slægt skal
3. Eng - le - ne sang den Først for Mar - kens Hyr - der, Skønt fra

Sjæ - le - nes Zi - ons - gang. Gen - nem de fav - re
føl - ge Slæg - ters Gang; Al - drig for - stum - mer
Sjæl til Sjæl det lød: Fred o - ver Jor - den!

Dejlig er Jorden.

f

Ri - ger paa Jor - den Gaa vi til Zi - on op med Sang.
 To - nen fra Him - len I Sjø - lens gla - de Zi - ons - sang.
 Men - ne - ske, fryd dig, Din Gud og Frel - ser gæ - ster dig!

Nr. 199. Før Jorden frem af Kaos sprang.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 55.)

GEO. CARELESS.

1. Før Jor - den frem af Ka - os sprang Og Mor - gen -
 2. Han A - dams Fald da kend - te grant, Som Je - sus
 3. Han Ve - jen e - vig fast har lagt Til Eng - les,

stjær - ner sam - men sang, Je - ho - vah saa fra
 tro til - ba - ge - vandt Med Se - jer o - ver
 Gu - ders Rang og Magt; Lov for hver Sjæl til

Først til Sidst, Hvad ske paa Jor - den vil - de vist.
 Dø - dens Magt, Og klædt i U - skylds hvi - de Dragt.
 Sa - lig - hed I Him - lens Raad blev skre - vet ned.

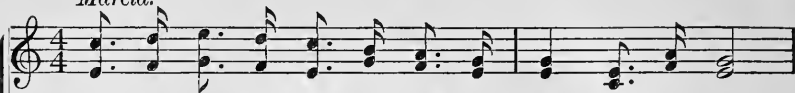
4. Han saa i Tiden det, som sker,
 Hver Konge, Præst, Profet og Sér
 I Israels og Josefs Land —
 Alt udbredt var for Guds Forstand.

5. Han saa til Tidens Fyldes Stund
 Løgn strømme ud af Dragens Mund,
 Han saa Profeten Joseph Smith,
 Som for Guds Sag har Døden lidt.

ALEX. J. NIELSON.

(S. S. B. 77.)

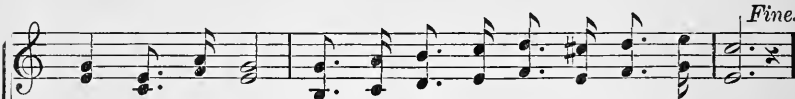
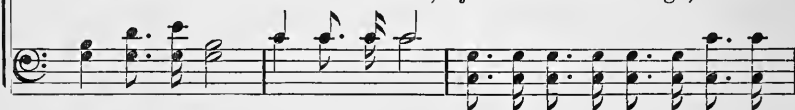
W. B. BRADBURY.

Marcia.

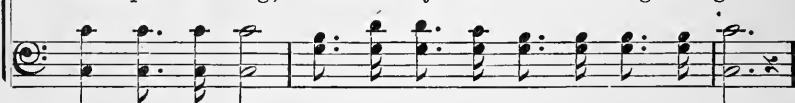
1. Mo - dig maa vi kæm - pe, ind - til Stri - den er endt;
2. Man - ge ha - ve kæm - pet un - der Ar - mod og Nød,
3. Kæm - per for Guds Ri - ge og vor Sa - lig - heds Sag!

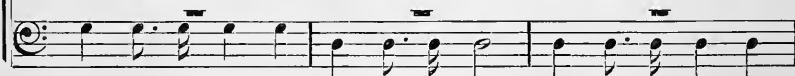
Kæm - pe os frem - kæm - pe os frem; Løn - nen hist os ven - ter, om vi
Kampen var haard - Kampen var haard; Man - ge maat - te seg - ne ned i
Gud er vor Ven - Gud er vor Ven; Fjenden snart maa vi - ge, naar vi

Fine.

den har for - tjent, Naar vi til vor Fa - der kom - me hjem.
Af - magt og Død, Men de Se - jers - kran - sen sik - kert faar.
kæm - pe hver Dag; Lad ham ej faa O - ver - magt i - gen!

Mærk - he - dens Mag - ter by - de os Trods, Sand - hed vort Vaa - ben,
Ret - færd og Taal - mod fyl - de vor Barm, Til - lid til Her - rens
Kund - skab og Lys, vort Værn og vort Skjold, Tro - en paa Gud vi

Modig maa vi kæmpe.

Gud er med os, Dyd er vort Ban - ner, Him - len vort Hjem,
 mæg - ti - ge Arm, Sand - hed vort Lø - sen—Him - len vort Hjem,
 har i Be - hold; Der - for vi mo - dig kæm - pe os frem

Og Maa - let vi stræ - be for, kæm - pen - de os frem.
 Og Maa - let vi stræ - be for, kæm - pen - de os frem.
 Med Maa - let for Øj - e - i Him - me - len vort Hjem.

D. C.

Nr. 201. Hvor er vel Zion, Herrens Stad?

C. C. A. CHRISTENSEN.

(S. B. 250.)

E. STEPHENS.

Animato. f

1. Hvor er vel Zi-on, Her-rens Stad? Mon, hvor paa Tro-nen Da - vid sad?
 2. Er Zi-on der, hvor med For-agt Et Folk forskød Guds Bud og Pagt,
 3. Nej! Templet, som var bygt af Gud, Ham ej mod-tog, men ka - sted ud;
 4. Med Templet Ju - da Ri - ge faldt, Og Da-vids Zi - on tab - te Alt—

Mon, hvor med Skændsel Is-raels Hus Saa de - res Tem - pel lagt i Grus?
 Og hvor til Spot Mes-si - as stod Med Tor - ne - kro - nen i sit Blod?
 Ej Nav-net kun - de frel - se mer, Og kun Ru - i - nen nu man ser.
 Sit Folk, sin Hæ - der og sin Magt, Alt blev med det i Stø - vet lagt.

5. Den Pagt, som Juda først forskød,
 Og siden Hedning ogsaa brød,
 Er bragt igen til alles Gavn
 Og bydes nu i Jesu Navn.

6. I Efraims Land i fjærne Vest,
 Skal fejres Fredens skønne Fest,
 Og Pagtens Børn fra fjærn og nær
 Vil finde Herrens Zion der.

Nr. 202.

Der er et herligt Ord.

(S. S. B. 2.)

GEO. CARELESS.

f *Andante.* *p*

1. Der er et her - ligt Ord, Vel den, det ret for - staa; r;
 2. Det væk - ker At - traa, Lyst Til Li - vets ret - te Vej;
 3. Om Sand - hed, Dyd og Ret Det ta - ler til vort Sind,
 4. Det brin - ger sa - ligt Bud Fra Fa - der - hu - sets Sted;

I - gen - nem Him - le o - ver Jord Dets stær - ke Gen - lyd gaar.
 Be - rø - rer Stræn - ge i vort Bryst, Som før vi kend - te ej.
 Om Sjæ - lens Liv, skønt Le - ge - met I Gra - ven sæt - tes ind.
 Det min - der om vort Hjem hos Gud, Om E - vig - he - dens Fred.

Nr. 203. Alle Vegne, hvor jeg vanker.

Efter HANS A. BRORSON.

(S. B. 224.)

A. P. BERGGREN.

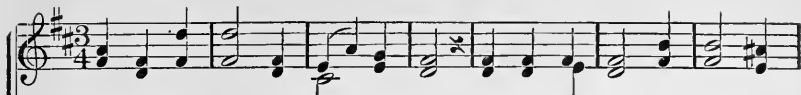
1. Al - le Veg - ne, hvor jeg van - ker, Zi - ons Land jeg har i Tan - ker,
 2. Bort fra Ba - bels Land at i - le, Bort fra Mø - je, hjem til Hvi - le,
 3. Fri fra Sor - gen, fri fra Nø - den, Fri fra Syn - den, fri fra Dø - den,
 4. Da skal Mund og Hjør - te klin - ge Og min Fa - der Lovsang brin - ge,

Hvor jeg lig - ger, sid - der, gaar, Ef - ter det min Læng - sel staa; r.
 Er jeg rej - se - fær - dig til, Naar min Her - re Je - sus vil.
 O hvor jeg vil væ - re glad I den gyld - ne Eng - le - stad!
 Sa - ligt sjun - ger Sjæ - len da Eng - le - nes Hal - le - lu - ja.

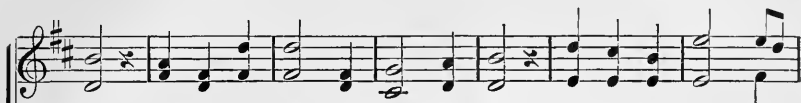
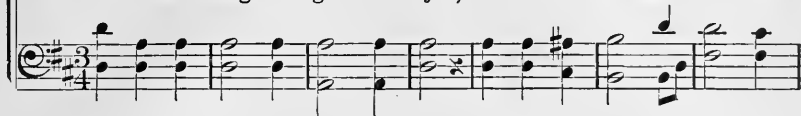
Nr. 204. Jeg prise vil min Fader stor.

H. P. OLSEN.

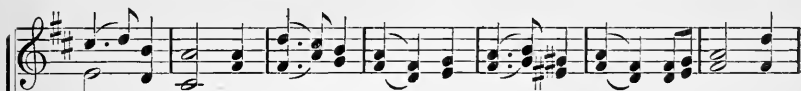
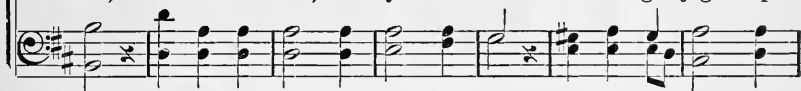
(S. B. 126.)

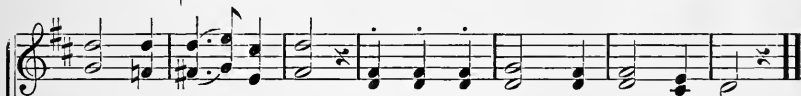
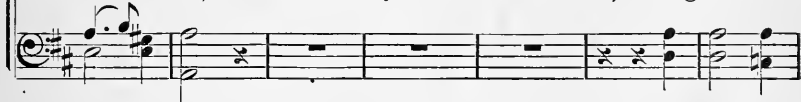
1. Jeg pri-se vil min Fa - der stor, Mens Tid for - un - des her paa
2. Vor Fa-der, som i Him-len bor, Tak for dit re - ne Li - vets
3. Da Mør-kets Magt om - gav vort Fjed, I Naa-de du saa til os

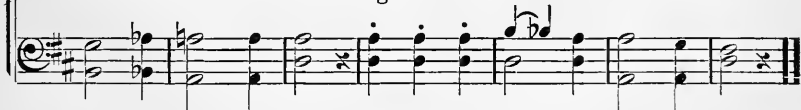
Jord; Og om du her - fra kal - der mig Ind til dit ly - se
Ord! Al Æ - re væ - re dig, o Gud! O maa vi hol - de
ned; En Røst er hørt, o lyt der - til: Mit Ri - ge jeg op -

Him-me-rig, Jeg syn - ge skal i Eng - le - kor: Hal - le - lu -
di - ne Bud! Og me-dens vi her van - dre skal, Vel - sign du
ret - te vil; Nu Ti - dens Fyl - de kom - men er, Jeg Is - ra -

ja! vor Gud er stor! Hal - le - lu - ja! vor Gud er stor!
vo - re Da - ges Tal! Vel - sign du vo - re Da - ges Tal!
el end - nu har kær! Jeg Is - ra - el end - nu har kær!

4. Igen Profeter høres kan,
Nu proklameres til hvert Land:
Kom ud, o kom, mit Folk, kom ud
Af Babylon! Modtag mit Bud!
Hvis Verdens Dom jer ej skal naa,
I Zions Land I Ly kan faa!

5. Igen vi høre Hyrdens Røst
Fra Efraims, den elskte Kyst:
Kom hjem, kom hjem, mit Folk, o kom!
Begynder Herrens Helligdom!
Se, Zions Konge kommer nu,
Han kommer Pagterne ihu!

Nr. 205. Tys! Vær stille! Øret bøj.

Overs. af JOHN F. PETERSEN.

HÄNDEL.

1. Tys! Vær stil - le! Ø - - ret bøj, Rø - ster fra Cu -
 2. Nu er Mør - kets Magt for - bi, Endt er Ba - bels
 3. Je - sus kom - mer snart i - gen Ned til Jord af
 4. Bry - des skal da Dø - dens Baand, Ven - ner tryk - ke

mo - rahs Høj Mum - ler frem af Stø - vet nu;
 Sla - ver - i; Nu skal Zi - on byg - ges op
 Him - me - len; Man - ge Tu - sind Hel - li - ge
 Ven - ners Haand; Jor - den sin For - løs - ning ser,

Gud... sit Løf - te kom.... i - hu. Sag - te hvi - skes:
 Blandt.. old gam - le Høj - - es Top; Eng - le fry - des
 I..... hans Føl - ge vil..... man se; Hver en Tun - ge
 Graad og Suk - ke hørs..... ej mer. Zi - on her - lig

Alt.... er vel, Gud... er - in - drer Is - - ra - el.
 med.... os vil, Gud... er - in - drer Is - - ra - el.
 jub - - le vil, Gud... er - in - drer Is - - ra - el.
 vor - - de vil, Gud... er - in - drer Is - - ra - el.

Nr. 206. Der er et yndigt Land.

A. OEHLenschLÄGER.

H. E. KROYER (arr.).

Maestoso. mf

1. Der er et yn - digt Land, Det staar med bre - de Bø - ge
2. Der sad i for - dums Tid De har - nisk - klæd - te Kæm - per,
3. Det Land end - nu er skønt, Thi blaa sig Sø - en bæ - ter,

Nær sal - ten Ø - ster - strand, Nær sal - ten Ø - ster - strand;
Ud - hvi - le - de fra Strid, Ud - hvi - le - de fra Strid;
Og Lø - vet staar saa grønt, Og Lø - vet staar saa grønt;

Det bug - ter sig i Bak - ke, Dal, Det he - der gam - le Dan - mark,
Saa drog de frem til Fjen - ders Men; Nu hvi - le de - res Be - ne
Og æd - le Kvin - der, skøn - ne Møer, Og Mænd og ra - ske Sven - de

Og det er Fre - jas Sal, Og det er Fre - jas Sal.
Bag Hø - jens Bau - ta - sten, Bag Hø - jens Bau - ta - sten.
Be - bo de Dan - ske Øer, Be - bo de Dan - ske Øer.

Nr. 207. Ja, vi elsker dette Landet.

BJØRNSTJERNE BJØRNSEN.

R. NORDRAAK.

Tempo di marcia. mf

f

1. Ja, vi el-sker det-te Lan-det, Som det sti-ger frem, Fu-ret, vejrbidt
 2. Haar-de Ti-der har vi dø-jet, Blev til-sidst for-stødt; Men i vær-ste
 3. Fjen-den da sit Vaa-ben ka-sted, Op Vi-si-ret fo'r, Vi med Un-dren

o - ver Van-det Med de tu-sind Hjem. El-sker, el-sker det og tæn-ker
 Nød blaa-øj-et Fri-hed blev os født. Det gav Fa-der-kraft at bæ-re
 mod ham ha-sted, Thi han var vor Bror; Drevne frem paastand af Skammen

Paa vor Far og Mor Og den Sa-ga-nat, som sæn-ker Drømme paa vor Jord,
 Hungersnød og Krig, Det gav Døden selv sin Æ-re — Og det gav For-lig,
 Gik vi søn-der-paa; Nu vi staa tre Brødre sam-men, Og skal saadan staa!

Og den Sa-ga-nat, som sæn-ker, sæn-ker Drøm - me paa vor Jord.
 Det gav Dø-den selv sin Æ-re, Æ-re—Og det gav For-lig.
 Nu vi staa tre Brødre sam-men, sam-men, Og skal saa-dan staa!
 1. sænker fag-re Drømme paa vor Jord.

4. Norske Mand i Hus og Hytte,
 Tak din store Gud!
 Landet vilde han beskytte,
 Skøndt det mørkt saa ud.
 Alt hvad Fædrene har kæmpet,
 Mødrene har grædt,
 ∴: Har den Herre stille læmpet
 Saa vi vandt vor Ret. ∴:

5. Ja, vi elsker dette Landet,
 Som det stiger frem;
 Furet, vejrbidt over Vandet
 Med de tusind Hjem.
 Og som Fædres Kamp har hævet
 Det af Nød til Sejr,
 ∴: Ogsaa vi, naar det blir krævet,
 For dets Fred slaar Lejr. ∴:

Nr. 208.

Solnedgang.

F. I. HANSEN.

I. G. CONRADI.

mf

1. Det spre - des mer og mer det dunk - le Graa,
 2. Hvor dej - ligt skin - ner Ve - sten o - ver Muld!
 3. Fred mel - lem Men - ne - sker! Guds Fred paa Jord!

1. Mildt Af - ten - so - len ser paa grøn-ne Stran - - de;

pp

Mildt Af - ten - so - len ser paa grøn-ne Stran - de;
 Det er som Him - len hist i Af - ten - stil - le
 Hans Dug paa hver u - skyl - dig Blomst her - ne - de!

1. Mildt Af - ten - so - len ser paa grøn-ne Stran - - de;

mf

Hav - fla - den sam - ler op det smuk - ke Blaa,
 Op - sam - led i sit Skød alt Jor - dens Guld,
 Du gyld - ne Sol, som da - ler mild og stor,

f

Som svøm - med Him - len paa de dy - be Van - de.
 At ej det skul - de Brø - dres Hjer - ter skil - le.
 O, dal ej o - ver no - gen Bro - ders Vre - de!

Nr. 209. Langt borte fra den Taagesky.

J. J. M. BOHN.

(S. B. 69.)

1. Langt bor-te fra den Taa-ge-sky, Fra Ba-by-lon den gam-le By,
 2. Og Mørkets Fyr-ste skæl-ver ved For-jæt-tel-ser-nes Her-lig-hed,
 3. Og se, dets Valgsprog er de Ord, Som dybt i al-les Hjør-ter bor:

Op-byg-ges Zi-ons Stad den ny, Fortrængtes Værn og stil-le Ly.
 Som med den e-vig ny-e Pagt Til Zi-ons Bor-ger-ret er lagt,
 Gud er for os og vi med ham, Vor Lø-ve, han er det Guds Lam!—

Dens Maa-le-snor ud-dra-ges nu Og vol-der Ba-bels Fald og Gru,
 Og ha-de-fuld han ru-ster sig Med Verdens Vi-se nu til Krig;
 Hvo, som mod Zi-on stri-de vil Med Mørkheds Magt og Træstheds Spil,

Thi Naglen staar med Sandhedskraft I Aa-ben-ba-rings-klip-pen fast.
 Men Ly-sets Ban-ner va-jer dog I stor Triumf og Se-jers-tog.
 Vid, de for-gæ-ves stam-pe mod Den Kraft, som faas ved Je-su Blod!

4. Udi os selv vi ere smaa,
 Men udi Gud vi alt formaa,
 Og i hans Kraft vi frit gaa ud
 Med Tidens Fyldes sidste Bud.
 Lyt til vor Røst, den lyder saa:
 O kommer hid og Frølse faa,
 Fra Jordens Ender, kom til Gud,
 Thi Jesus vælger sig en Brud!

5. Gaar ud af Verdens Mulm og Mørk!
 Dets Rige vorder som en Ørk,
 Dets Synder op til Himlen naa,
 Og Straf vil over Jorden gaa,
 Ved Sværd og Ild den dømmes snart,
 Og Babel vil ej vordre spart,
 Og de, som udi Landet bo,
 Skal søge og ej finde Ro.

Nr. 210.

America.

S. F. SMITH, D. D.

H. CAREY.

1. My coun - try, 'tis of thee, Sweet land of lib - er - ty,
 2. My na - tive coun - try, thee, Land of the no - ble, free,
 3. Let mu - sic swell the breeze, And ring from all the trees
 4. Our fa - thers' God, to Thee, Au - thor of lib - er - ty,

Of thee I sing: Land where my fa - thers died, Land of the
 Thy name I love: I love thy rocks and rills, Thy woods and
 Sweet free - dom's song: Let mor - tal tongues a - wake; Let all that
 To Thee we sing: Long may our land be bright With free - dom's

cres.
 pil - grims' pride, From ev - 'ry moun - tain side Let free - dom ring.
 tem - pled hills; My heart with rap - ture thrills Like that a - bove.
 breathe par - take; Let rocks their si - lence break, The sound pro - long.
 ho - ly light; Pro - tect us by Thy might, Great God, our King.

Nr. 211.

Amerika.

<p>1. Langt fra vort Fødeland,
 Langt bort fra Hjemmets Strand,
 Herhid vi drog.
 Bort over Bølgen blaa
 For vi, for her at naa,
 Hvad vi i Aanden saa:
 Et Friheds Sprog.</p> <p>2. Frihedens store Magt
 Har du i Folket lagt;
 Mægtig og stærk.
 Frihed fra Slaveri,
 Ret for hver Træl og fri;
 Derfor dig prise vi,
 Stort er dit Værk!</p> | <p>3. Tak, for det Ly vi fandt,
 Tak, for det Hjem vi vandt —
 Fattig og Rig.
 Bjærgenes hvide Tind',
 Dalenes blide Vind,
 Løfter i Tak vort Sind,
 O Gud, til dig!</p> <p>4. Gud skærme dette Land!
 Frihedens Arveland,
 Amerika!
 Her vi en sikker Havn
 Fandt i din trygge Favn;
 Højt prise vi dit Navn,
 Columbia!</p> |
|--|---|

REGISTER.

A	Nr.	Nr.	
Aand over Aander	145	Fra Himlens høje Hvælv (Tul- lidge)	178
Alle Vegne, hvor jeg vanker...	203	Fra Lysenes Egn	31
Almagts Gud	78	Fred hviler over Land og By..	129
<i>America</i>	210	Fredens Budskab nu fra Zion	
<i>Amerika</i>	211	lyder	38
Atter kraftigt salted Jordan...	12	Fryd dig, o Jord	28
Atter vi samles.....	153	Fryder eder, Zions Sønner....	8
B		Fuld af Gerning er min Dag ...	124
Blomstre, som en Rosengård..	102	Før Jordan frem af Kaos sprang	199
Blæs sagte, I Storme.....	193	G	
Brødre, tør vi ihukomme.....	115	Glade vi os sammenklynge.....	63
Brudte ere Mørkrets Lænker....	51	Glæd dig, Zion	26
D		God Morgen! mine Venner smaa	110
Da du styrket fra dit Leje.....	46	Gode Gud og Fader	156
Da Kristi Kirke	32	Guds Aand som en Ild	6
Dejlig er Jordan	198	Guds Kirke er vor Klippeborg..	169
De lette Bud i Skib med Rør..	127	Guds Rige lig et Sennepskorn..	100
Den Tro, som Jesum favner....	196	Gør hvad er ret	88
<i>Den ukendte Grav</i>	173	H	
Der er dejligt udi Skoven.....	136	Han lever! Vor Forløser stor..	163
Der er et herligt Ord.....	202	Hav Tak for Profeten, du sendte	151
Der er et Land	89	Herligt det er	9
Der er et yndigt Land	206	Hist bag Vestens fjerne Høje..	82
Der er Skønhed her paa Jord..	130	Hosianna	176
Det er forvist paa Tiden snart..	76	Hvad var skuet udi Himlen ...	158
Det lufter mildt i Høst.....	194	Hvilken smuk og yndig Morgen	110
Det spredes mer og mer	208	Hvor er vel Zion, Herrens Stad	201
Du Dødens Overvinder (Mason)	60	Hvorned er Lammets Brud vel	
Du Dødens Overvinder.....	144	lig	111
Du som dadler og fordømmer..	165	Højt Zions Banner vajer.....	7
E		Hør, hvor Juleklokken ringer.	184
Ej sørg for dem	45	Hør i din Enbaarnes Navn....	181
Elskte Zion, Herrens Stad....	92	Hører Jordens Stammer, Slægter	142
Elskte Zion, stærk du stande....	116	I	
En Dag jeg paa et ensomt Sted.	64	I Dag Skinner Solen	168
En stakkeds sorgbetyngt Mand	79	I en ukendt Grav	173
Er Gud for mig.....	98	I gennem Nat og Trængsel.....	117
Er Gud for os	70	I Kirtland Zions Tempel stod..	122
Evige Fader	36	I Morgenlysets gyldne Glans...	135
Evigheds Pagt	43	Israels Haab paany oplives....	80
F		I vort elskte Deseret	152
Fader vor i Himlen	35	I Østen stiger Solen op.....	107
Fader vor paa Himlens Trone..	83	J	
Foraaret atter	11	Ja, vi elsker dette Landet	207
For dig, o Fader, vil vi bøje....	143	Jeg er fremmed	23
For dig vi komme	140	Jeg føler nu en Glæde	47
Forfærdes ej, du lille Hob.....	180	Jeg price vil mig Fader stor....	204
Fra Grønlands hvide Fjælde....	19		
Fra Himlens høje Hvælv.....	71		

REGISTER.

	Nr.		Nr.
Jeg tjener Gud, mens jeg er ung	112	Nu Efraims Vægter synger....	4
Jeg veed, paa hvem jag bygger..	113	Nu Farvel vi eder byde	53
Jesus, jeg mit Kors har taget..	175	Nu forsamles vi.....	41
Jesus, min Frelser kær (Huish)	95	Nu fryd mit Hjærte finder	94
Jesus, min Frelser kær (Clayson)	109	Nu Israels Genløser	39
Jorden med sit Blomsterflor....	170	Nu kom der Bud	74
K		Nu lyder atter Jesu Bud.....	29
Kom! alle I Guds Mænd.....	16	Nu vi os forsamle her	66
Kom, alle Zions Sønner.....	2	Nu Zion beredes	93
Kom, Brødre, Søstre	183	Nu Zions Banner vajer	20
Kom dog Alle, Store, Smaa....	85	Nu Zions Sol paany opgaar....	14
Kom, Hellige	139	Nærmere, Gud, til dig	49
Kom, I som har gjort Pagt....	167	O	
Kom, Israels Eldster	42	O Brødre, højt velsignet vær....	10
Kom, lad os igen	150	O Brødre, lad os henrykt smile.	97
Kom, lad os nu Venner.....	24	O Bønnestund, hvor skøn til mig	190
Kom, lytter til Profetens Røst..	162	O, du Salighedens Klippe....	149
Kom till vor Søndagsskole....	138	O du Zion i Vest	52
Kære Barn, din Gud er nær dig	171	O Fader, lad mit Hjærte faa...	65
Kærlighed er Lysets Kilde.....	86	O Gud, jeg sov saa tryggelig....	33
L		O Helligaand, mit Liv, min Lyst	161
Lad ej dit Hjærte tvivle.....	172	O Herre, hør min stille Bøn....	105
Lad hvert et Hjærte frydes....	126	O Herre, jeg med ydmygt Sind.	101
Lad Zion i sin Pragt opgaa....	5	O Herre, lad mig komme frem..	57
Lader Guds Aands stille Hvískén	160	O hører, I Slægter	62
Langt borte fra den Taagesy..	209	O kom, du Zions Konge, kom..	134
Langt fra vort Fødeland.....	211	O min Fader, du som kender...	50
Langt, langt herfra	87	O min Fader, du som troner	
Led os frem	13	(McGranahan)	55
<i>Livets Regn og Solskin</i>	195	O min Fader, du som troner	
Lover din Herre	103	(Holbrook)	77
Lover Gud med Jubelsang	15	O sig, hvad er Sandhed.....	61
Lovet være du, Herre Krist....	189	O skønne Lys	91
Lovpriser vor Frelser	66	O, Zions Land	133
M		Om af Trængsel du maa prøves	146
Messias han kommer.....	164	Om Guds Stad man taler herligt	54
Messie Evangelium	84	Om vi altid i Solskin vanke....	195
Mester, se Uveiret truer.....	174	P	
Min Fader i Himlen.....	159	Pris Gud, fra hvem hvert Gode	
Min Gud er mit Lys	27	kom	75
Modig maa vi kæmpe	200	Priser Profeten	106
Mon hjemme i Dalen jeg savnes	155	Profeten Esaias stor	131
Morgenen saa dejlig oprinder..	72	R	
Morgenrødens Straaler bryde..	1	Røsten snart lyder	34
My country 'tis of thee	210	S	
N		Saa sikker en Grundvold	114
Naar er vor Trængsel omme... 67		Saa yndelig Guds Kirke staar..	179
Naar Hjærtet for det Sande slaar	185	Salems Konges Præstedømme..	18
Naar skal jeg møde dig	154	Salige Haab	68
Naar skal vi vel ses igen.....	48	Se en Gang, hvor Tiden gaar...	147
Naar skal vort Øje	73	Se et Land	177
Naar Verden er kold	132	Se, Guds Rige nu frembryder...	157

REGISTER.

	Nr.	V	Nr.
Se Morgenstjernens Straalers Glans	118	Vaagn, Jordens Slægter	90
Se paa Zion — Herrens Værk..	99	Vaagn min Sanger af din Slum- mer	121
Sejerfuld Zion	128	Vaagn op, hør Røsten lyder ..	3
Sin Vogn gør han af Skyer blaa	108	Velsign, o Gud, dit Folk.....	123
Skal vi svigte vore Pagter.....	191	Venligt Aftenstjernen tindrer..	192
Skønne Dag	56	Venner, kom	137
Solen er slukket	188	Ventende paa Høstens Mejer... 166	166
Som Guds Børn i Zion vi synge i Kor	141	Vi atter forsamlade ere.....	125
Som staden der paa Bjærget staar	21	Vi glædes og frydes	17
Stor Herren er, og til hans Pris	37	Vi synge vil i Hjærtens Fryd ..	81
<i>Solnedgang</i>	208	Vift stol't paa Kodans Bølge....	58
T		Vildledte Sjæl som gaar.....	25
Tak, Fader, du mig Livet gav..	187	Vor Gud, vi til dig raabe.....	40
Tak, Fader, Tak, du sendte Søn- nen	182	Vor Herre, Zebaoth	59
Tak for vor Skole	186	Vort Løsen er vor Tro og Daab	30
Til Kamp, til Kamp for Zions Stad	197	Vær velkommen, Søndag Morgen	148
Tys! Vær stille! Øret bøj	205	Y	
Tænk ej, naar til Zion I drage..	120	Ydmygt, med Ærbødighed.....	96
U		Z	
Udrust dig, Helt fra Golgatha..	104	Zion, naar paa dig jeg tænker..	44
		<i>Zion sig fryder</i>	141
		Zions Kæmper rusted' ere	22

HISTORICAL SOCIETY
Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

